

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิต
และทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์
ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ :
กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

**Factors Affecting Success in Administration of Life and Property Security of
People and Government Officials under the Impacts of Insurgency in the
Three Southernmost Provinces Areas : A Case Study of
Amphoe Betong, Changwat Yala**

สุวิมล แซ่ก่อง
Suwimon Sae Kong

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Public Administration
Prince of Songkla University**

2553

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย
ในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจาก
สถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษา
อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ผู้เขียน นางสาวสุวิมล แซ่ก่อง
สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.อาคม ใจแก้ว)

.....ประธานกรรมการ
(ดร.ณรงค์ บุญสวยขวัญ)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อาคม ใจแก้ว)

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ชัยเจริญวัฒน์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ชัยเจริญวัฒน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิชัย กาญจนสุวรรณ)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

.....
(ศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ พงศ์ตารา)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อวิทยานิพนธ์	ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา
ผู้เขียน	นางสาวสุวิมล แซ่ก่อง
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตร์
ปีการศึกษา	2553

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพและระดับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ทำการศึกษาแบบเชิงพรรณนาและอรรถาธิบาย ประชากรที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างคือหน่วยงานภาคประชาชน หน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานภาคเอกชน รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ แบบ Enter

ผลการศึกษาพบว่า การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินฯ ในอำเภอเบตง อยู่ในระดับสูงสุด คือด้านขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย และรองลงมาคือ ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย และในส่วนของปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ อยู่ในระดับสูงสุด คือปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และรองลงมาคือ ปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา พบว่าปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) ปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลทางบวกกับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ

ซึ่งเรียงตามลำดับความสัมพันธ์ของตัวแปรอธิบายกับตัวแปรตาม โดยมีค่า R^2 เท่ากับ .726 และมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะจากการศึกษา ในส่วนของแนวทางการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พบว่า การเพิ่มจำนวนบุคลากรในการรักษาความปลอดภัยมีมากที่สุด รองลงมาคือ การรักษาความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง และในส่วนของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พบว่า นโยบายควรมีความสอดคล้องอยู่ในทิศทางเดียวกันและชัดเจนมีมากที่สุด รองลงมาคือ ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงานในพื้นที่

Thesis Title Factors Affecting Success in Administration of Life and Property Security of People and Government Officials under the Impacts of Insurgency in the Three Southernmost Provinces Areas : A Case Study of Amphoe Betong, Changwat Yala

Author Miss Suwimon Sae Kong

Major Program Public Administration

Academic Year 2010

ABSTRACT

The purposes of this study on factors affecting success in administration of life and property security of people and government officials under the impacts of insurgency in the three southernmost provinces areas : a case study of Amphoe Betong, Changwat Yala were to 1) investigate the conditions and levels of administration of life and property security of people and government officials under the impacts of insurgency in the three southernmost provinces areas, especially in Amphoe Betong Changwat Yala ; and 2) to investigate factors affecting success in administration of life and property security of people and government officials. The population of this descriptive and explanatory study consisted of people sector agencies, government sector agencies, and private sector agencies. The data were collected using a questionnaire and analyzed using percentage, arithmetic mean, and standard deviation. Multiple regression analysis was also carried out using the enter method.

The study found that the highest aspect of administration of life and property security of people and government officials under the impacts of insurgency in Amphoe Betong were the operations during danger and followed by the operations after danger preventions. The highest aspect of factors affecting success in administration of life and property security of people and government officials were the factors with the policies and plans of the government and related agencies, next be factors with readiness of local organizations.

The relationships between factors and administration of life and property security of people and government officials in Amphoe Betong, Changwat Yala revealed that factors in policies and plans of the government and related agencies ; the local context level (people/government personnel/socio-culture/physical environments) ; and readiness of local organizations (district/municipality/TAO) had positive relationships with and influences on administration of life and property security of people and government officials. These were

ranked in the order of the relationships between explanatory variables and dependent variables where the R^2 value was .726 and was statistically significant.

Recommendations resulting from this study in terms of administration of life and property security found that more safety personnel followed, next be continuous safety measures. Factors affecting success in administration of life and property security found that it was recommended that policy should be in concordance and in the same direction and as clear as possible, next be the enough of the personnel working in the area.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
Abstract	(5)
กิตติกรรมประกาศ	(7)
สารบัญ	(8)
รายการตาราง	(10)
รายการภาพประกอบ	(12)

บทที่

1	บทนำ	1
	ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา	1
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	คำถามการวิจัย	91
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	92
	สมมติฐานการวิจัย	92
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	92
	ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย	102
	ขอบเขตของการวิจัย	102
	นิยามศัพท์เฉพาะ	103
2	วิธีดำเนินการวิจัย	107
	ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง	107
	แบบแผนการวิจัย	113
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	113
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	116
	การวิเคราะห์ข้อมูล	116

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	ผลการวิจัย	118
	ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	119
	การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา	124
	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	129
	ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการบริหารจัดการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา	136
	ข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	148
4	สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	152
	สรุปผลการวิจัย	153
	การอภิปรายผลการวิจัย	159
	ข้อเสนอแนะ	169
	บรรณานุกรม	172
	ภาคผนวก	185
1	แบบสอบถาม	186
2	กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้	197
3	การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	202
4	ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	213
5	การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัวกับตัวแปรตาม	223
	ประวัติผู้เขียน	229

รายการตาราง

ตาราง		หน้า
1	สถิติเหตุการณ์ความไม่สงบ	63
2	สถิติผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบ	65
3	การเลือกสุ่มแบบเชิงชั้นโดยยึดสัดส่วนประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนของครัวเรือนในเขตเมืองและในเขตชนบท	111
4	การเลือกสุ่มแบบเชิงชั้นโดยยึดสัดส่วนหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ	111
5	การเลือกสุ่มแบบเชิงชั้นโดยยึดสัดส่วนหน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ)	112
6	ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	119
7	การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา	124
8	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	129
9	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Multicollinearity)	138
10	ผลลัพธ์สรุปตัวแบบสมการถดถอย (การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในภาพรวม)	139
11	ผลลัพธ์แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบายแต่ละตัวกับตัวแปรตาม (การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในภาพรวม)	140
12	ผลลัพธ์สรุปตัวแบบสมการถดถอย (นโยบายและแผนระดับพื้นที่)	141
13	ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบายแต่ละตัวกับตัวแปรตาม (นโยบายและแผนระดับพื้นที่)	142
14	ผลลัพธ์สรุปตัวแบบสมการถดถอย (ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย)	143
15	ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบายแต่ละตัวกับตัวแปรตาม (ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย)	143
16	ผลลัพธ์สรุปตัวแบบสมการถดถอย (ขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย)	145
17	ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบายแต่ละตัวกับตัวแปรตาม (ขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย)	145
18	ผลลัพธ์สรุปตัวแบบสมการถดถอย (ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย)	146

รายการตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
19	ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบายแต่ละตัวกับตัวแปรตาม (ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย)	147
20	ข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	148
21	ข้อเสนอแนะปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	150

รายการภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)	93

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

พื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของ รัฐปัตตานีตั้งแต่ในอดีต นอกจากนี้แล้วยังมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซีย โดยที่ประชาชน ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม และมีการไปมาหาสู่กันอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งในพื้นที่แห่งนี้มีลักษณะ พิเศษในด้านการดำรงชีวิตของประชาชนมีความเป็นอัตลักษณ์ทั้งในชาติพันธุ์ ศาสนา และวัฒนธรรมมุสลิม (เสาวนีย์ จิตต์หมวด, 2550 : 84) อันมีความเชื่อ ความศรัทธา รวมทั้ง วัฒนธรรมที่มีความหลากหลายซึ่งอาศัยอยู่ร่วมกันในพื้นที่ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2548 : 7) โดยสามารถกล่าวได้ว่าในพื้นที่นี้เป็นดินแดนพหุสังคม (Plural Society) ที่มีการผสมผสาน วัฒนธรรมต่าง ๆ ที่ประกอบไปด้วยสองวัฒนธรรมหลัก คือวัฒนธรรมของประชาชน ชาวไทยอิสลามและวัฒนธรรมของประชาชนชาวไทยพุทธ ซึ่งมีความเป็นเอกลักษณ์ในทางด้าน ศาสนาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (จรัญ มะลูลีม, 2547 : 267-270) โดยได้ถูกนำมา ขยายผลสู่ความขัดแย้งและนำไปสู่ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ตั้งแต่ ในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน

เหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในอดีต ดังเช่น ในปี พ.ศ. 2491 เกิดกบฏดุซงญอ เจ้าหน้าที่ตำรวจปะทะกับชาวบ้านด้วยกำลังอาวุธทำให้ชาวบ้านและเจ้าหน้าที่เสียชีวิตจากการ ปะทะกันและเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้เริ่มก่อตัวรุนแรงขึ้นอีกครั้ง เมื่อปี พ.ศ. 2547 โดยในวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2547 ได้เกิดเหตุการณ์ปล้นอาวุธค่ายกรมหลวงนราธิวาส ราชนครินทร์ บ้านปิเหล็ง อำเภोजะเอย์ จังหวัดนราธิวาส ต่อมาเมื่อวันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2547 ได้เกิดเหตุการณ์ขึ้นที่มีสียัดกรือเซะ จังหวัดปัตตานี และวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2547 ได้เกิดเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงที่สถานีตำรวจภูธรตากใบ จังหวัดนราธิวาส ซึ่งเหตุการณ์ในปีนี้ ถือว่ามีความรุนแรงมากส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตมากที่สุด อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อจิตใจ ของประชาชนและสังคมโดยที่หน่วยงานภาครัฐได้มีการบริหารจัดการเพื่อแก้ไขปัญหา ในแต่ละสมัยในรูปแบบต่างๆ เพื่อเป็นการสร้างความสงบสุขความมั่นคงในพื้นที่จังหวัดชายแดน ภาคใต้ (สภาที่ปรึกษาเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนใต้, 2551 : 39) และสร้างความ มั่นใจความปลอดภัยให้กับประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังเช่น นโยบายของภาครัฐในสมัยรัชกาลที่ 5 ประเทศไทยใช้อำนาจทางทหารไทยในการรวมชาติและใช้ นโยบายแบ่งแยกแล้วปกครองเป็นเครื่องมือในการควบคุมความสงบในสังคม สมัยรัชกาลที่ 6 และสมัยรัชกาลที่ 7 เน้นการให้เกียรติการยอมรับความแตกต่างที่หลากหลาย รวมทั้งการดูแล

ประชาชนผ่านระบบราชการเป็นอย่างดี สมัยรัฐบาลของ นายปรีดี พนมยงค์ มีการปรับเปลี่ยนนโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อชาวมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการยอมรับความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรม สมัยรัฐบาลของ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้เริ่มกำหนดแผนพัฒนาภาคใต้ โดยได้เริ่มดำเนินโครงการหลายประการ เช่น การพัฒนาการศึกษาที่เน้นการส่งเสริมการเรียนภาษาไทย สมัยรัฐบาลของ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ได้ใช้นโยบายการเมืองนำการทหาร ใช้นโยบายร่มเย็นและมืองค์กรปฏิบัติงานในการแก้ไขปัญหา คือศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ สมัยรัฐบาลของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ได้ใช้นโยบายการแก้ปัญหาด้วยสันติวิธี สมัยรัฐบาลของ พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ได้ใช้นโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้และการบริหารจัดการแก้ปัญหาด้วยความสมานฉันท์และสันติวิธี สมัยรัฐบาลของ นายสมัคร สุนทรเวช จนถึงปัจจุบันรัฐบาลของ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ได้กำหนดนโยบายการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยการน้อมนำแนวทางพระราชทานเข้าใจ เข้าถึง พัฒนา มาดำเนินการกิจในด้านความมั่นคงและการพัฒนา โดยให้มีความสอดคล้องกับลักษณะของพื้นที่ วิถีชีวิต วัฒนธรรมและความเชื่อของประชาชน โดยมีหน่วยงานที่มีความสำคัญและรับผิดชอบในการบริหารจัดการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้รับผิดชอบงานฝ่ายพลเรือนด้วยการวางแผนยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหาและการพัฒนาพื้นที่โดยอาศัยแผนงานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐเข้ามาแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อสร้างความมั่นใจในความปลอดภัยให้กับพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, 2551 : 9 ; อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ, 2551 : 5)

อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เป็นพื้นที่หนึ่งในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นอำเภอใต้สุดของประเทศไทยและมีพื้นที่ติดกับพรมแดนไทย-มาเลเซีย โดยเป็นเมืองแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของนักท่องเที่ยวจากประเทศเพื่อนบ้าน เป็นอำเภอที่มีความสำคัญในบริเวณพรมแดนและจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเป็นประตูเมืองชายแดนที่เป็นจุดค้าขาย อีกทั้งอำเภอเบตงเป็นเมืองศูนย์กลางธุรกิจการค้าบริเวณชายแดน เป็นอำเภอที่อยู่ใต้สุดของประเทศไทย ลักษณะของประชาชนในพื้นที่เป็นการอาศัยอยู่ร่วมกันของประชาชนหลากหลายเชื้อชาติ ศาสนา โดยมีระบบเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และการบริการ (กองวิชาการและแผนเทศบาลเมืองเบตง, 2552 : 2) ลักษณะสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพในส่วนของที่ตั้งอำเภอเบตงตั้งอยู่ในแนวเทือกเขาสันกาลาศีรีทางตอนใต้สุดของประเทศไทย ลักษณะพื้นที่คล้ายหัวทอกที่พุ่งไปอยู่ในดินแดนของประเทศอื่นและพื้นที่ประกอบด้วยที่ราบสูงเนินเขา ลุ่มน้ำ โดยเหมือนแอ่งกระทะที่โอบล้อมด้วยขุนเขาน้อยใหญ่ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าอำเภอเบตง จังหวัดยะลา เป็นอำเภอที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการปกครองของจังหวัดชายแดนภาคใต้ (สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง, 2550 : 1)

ซึ่งมีเหตุการณ์ความไม่สงบและได้รับผลกระทบจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากสถานการณ์ความไม่สงบ

สถานการณ์ความไม่สงบในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา เป็นภัยที่มีความร้ายแรงที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ความสงบสุขของประชาชนทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่เปลี่ยนไป และสถานการณ์ความไม่สงบได้บั่นทอนบรรยากาศการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และการพัฒนาในด้านต่างๆ ของเมืองท่องเที่ยวอย่างเมืองเบตง โดยที่ในช่วงของการเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ส่งผลให้ประชาชนในพื้นที่หวาดกลัวซึ่งมีผลต่อการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชน อาทิ การเปลี่ยนแปลงเวลาในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาให้อยู่ในช่วงเวลากลางวัน การเปลี่ยนแปลงเวลาการประกอบอาชีพ เป็นต้น และส่งผลต่อการท่องเที่ยว คือนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวแม้แต่นักท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่กล้าเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่เพราะกลัวในเรื่องความปลอดภัย ส่งผลให้บรรยากาศการท่องเที่ยวในพื้นที่อยู่ในภาวะที่ซบเซา (สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง, 2550 : 1) โดยที่สถิติของสถานการณ์ความไม่สงบตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547-2553 มีจำนวนเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตงโดยสรุปเกิดขึ้นรวมทั้งหมด จำนวน 101 ครั้ง โดยในปี พ.ศ. 2547 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบจำนวน 21 ครั้ง ปี พ.ศ. 2548 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ จำนวน 9 ครั้ง ปี พ.ศ. 2549 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ จำนวน 36 ครั้ง ปี พ.ศ. 2550 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ จำนวน 19 ครั้ง ปี พ.ศ. 2551 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ จำนวน 9 ครั้ง และปี พ.ศ. 2552 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ จำนวน 4 ครั้ง จากสถิติการเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยรูปแบบของการเกิดสถานการณ์ความไม่สงบ คือการถูกยิงมากที่สุด รองลงมาคือ การวางระเบิด เป็นต้น (ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้, 2553 : 1)

จากเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตง ทำให้ประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐได้รับผลกระทบโดยที่ความรุนแรงที่เกิดขึ้นส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจากสถานการณ์ความไม่สงบเป็นจำนวนไม่น้อยนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 เป็นต้นมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ดังเช่น ในปี พ.ศ. 2547 มีจำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ รวม 8 ราย ในปี พ.ศ. 2548 มีจำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ รวม 5 ราย ในปี พ.ศ. 2549 มีจำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ รวม 10 ราย ในปี พ.ศ. 2550 มีจำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ รวม 9 ราย ในปี พ.ศ. 2551 มีจำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ รวม 12 ราย ในปี พ.ศ. 2552 จำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ รวม 5 ราย (ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้, 2553 : 1) และสถานการณ์ความไม่สงบส่งผลต่อเศรษฐกิจของพื้นที่โดยเฉพาะการท่องเที่ยวโดยสามารถอธิบายสรุปภาวะผลกระทบเปรียบเทียบกับก่อนการเกิดความไม่สงบและเมื่อเกิดสถานการณ์ความไม่สงบตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2546-พ.ศ. 2552 สรุปได้ดังนี้คือ ในปี พ.ศ. 2546 มีจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอเบตงรวมจำนวน 290,144 คน ปี พ.ศ. 2547 มีจำนวนนักท่องเที่ยวลดลง -8.61 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2546, ปี พ.ศ. 2548 มีจำนวนนักท่องเที่ยวลดลง -5.05 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2547,

ปี พ.ศ. 2549 มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น +7.32 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2548, ปี พ.ศ. 2550 มีจำนวนนักท่องเที่ยวลดลง -3.97 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2549, ปี พ.ศ. 2551 มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น +7.91 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2550, ปี พ.ศ. 2552 มีจำนวนลดลง -1.61 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2551 (สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว, 2553 : 1-7) จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นพบว่าเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นได้ส่งผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ รวมถึงความไม่มั่นใจในความปลอดภัยของประชาชนเนื่องจากเป็นผลทางจิตวิทยาเป็นมูลเหตุของความเชื่อมั่นในการลงทุน การท่องเที่ยว และการดำรงชีวิตประจำวันในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ความรุนแรงของสถานการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้รวมทั้งสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ส่งผลให้หน่วยงานต่างๆ ได้ร่วมกันดำเนินการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพื่อแก้ไขปัญหาความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตงไม่ให้สถานการณ์มีความรุนแรง และเกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐในพื้นที่อำเภอเบตง โดยมีแนวทางของการบริหารจัดการแก้ไขปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยอาศัยศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นหน่วยงานที่มาดูแลเรื่องงานด้านการเมืองและการพัฒนาในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ด้วยการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ รวมทั้งแผนยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหาความมั่นคงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ. 2550-2554 และนโยบายความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. 2550-2554 วางเป็นกรอบหลักในการแก้ไขปัญหาอาศัยหลักการบูรณาการในการทำงานร่วมกันของหน่วยงานต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้รวมทั้งในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ให้ได้ผลสำเร็จในการแก้ไขปัญหามากที่สุด โดยอาศัยกระบวนการวางแผนเป็นเครื่องมือซึ่งเริ่มจากการจัดทำกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ. 2551-2554 โดยอาศัยความร่วมมือจากสำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ดำเนินการในการวางแผน โดยได้นำกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ และหนึ่งในยุทธศาสตร์การแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือยุทธศาสตร์การคุ้มครองความปลอดภัยการอำนวยความสะดวกเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในอำนาจรัฐและสร้างภูมิคุ้มกันแก่คนกลุ่มเสี่ยงตามแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าวได้มีแนวทางของแผนยุทธศาสตร์ที่บูรณาการแผนงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมกับการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐใช้แก้ปัญหาในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้กับการบริหารจัดการในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินรวมทั้งการบริหารจัดการในหน่วยงานต่างๆ ของพื้นที่ซึ่งมีหน่วยงานในระดับอำเภอ เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล รวมทั้งกลุ่มมวลชนเพื่อร่วมจัดการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในรูปแบบต่างๆ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2551 : 5-8)

สำหรับการบริหารจัดการความไม่สงบของพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ได้นำยุทธศาสตร์การรักษาความปลอดภัยเพื่อแก้ไขปัญหาความไม่สงบในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐมาบริหารจัดการโดยนำนโยบายการรักษาความปลอดภัยไปปฏิบัติ กล่าวได้ว่าปัจจัยในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย ประกอบด้วย ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากในการรักษาความปลอดภัยความไม่สงบได้มีนโยบาย แผนงาน โครงการ ทั้งของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัยและรักษาความไม่สงบคือศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้กล่าวได้ว่าการกำหนดนโยบายในพื้นที่ที่ต้องมีความชัดเจนและสอดคล้องกับปัญหาของพื้นที่ไม่ขัดต่อวัฒนธรรมของพื้นที่ (อาคม ใจแก้ว, 2533 : 170-258 ; สุรพร เสียนสลาย, 2539 : 271-277) รวมถึงนโยบายและแผนต้องมีความต่อเนื่อง (กล้า ทองขาว, 2534 : 325) ในส่วนของฝ่ายปฏิบัติการ คือหน่วยงานหรือองค์กรในระดับพื้นที่อำเภอเบตง ได้แก่ อำเภอ เทศบาล และอบต. ต้องมีความพร้อมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยต้องอาศัยปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ในความร่วมมือจากหน่วยงานและบุคลากรในการผลักดันให้นโยบายบรรลุตามเป้าหมาย (ประดิษฐ์ ยอดม่วง, 2531 : 109-111) และการนำนโยบายไปปฏิบัติจะต้องมีการจัดสรรทรัพยากรที่เพียงพอในด้านงบประมาณ ความพร้อมของบุคลากร ข้อมูลและการติดต่อสื่อสาร การติดต่อประสานงานกับประชาชนและหน่วยงานต่าง ๆ รวมถึงกำลังคนในการดำเนินการในแต่ละช่วงเวลาเพื่อให้ปฏิบัติงานมีความสำเร็จ (วรวิทย์ ชูวงศ์, 2537 : 218-224 ; สุรพร เสียนสลาย, 2539 : 271-277) รวมถึงอาศัยการสนับสนุน ความร่วมมือจากประชาชนและหน่วยงานต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานโดยต้องเป็นที่ยอมรับและได้รับการสนับสนุนจากชุมชนและท้องถิ่น (สุชาติ เสวตบดี, 2549 : 71-77) และจะต้องอาศัยปัจจัยความผูกพันต่อนโยบายของบุคลากรภาครัฐในการยอมรับนโยบายและมีความเต็มใจที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ (สุรพร เสียนสลาย, 2539 : 271-277) และการปฏิบัติต้องมีความสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนและไม่ขัดต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น คือในสังคมวัฒนธรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม โดยที่ประชาชนส่วนใหญ่ในพื้นที่นับถือศาสนาที่แตกต่างกัน ดังนั้นการสื่อสารจึงต้องใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารและการปฏิบัติงานต้องสอดคล้องกับประเพณีวัฒนธรรมและมีความเหมาะสมกับลักษณะสภาพแวดล้อมทางกายภาพในทางภูมิศาสตร์ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ (อาคม ใจแก้ว, 2533 : 170-258 ; อธิชัย สีดำ, 2553 : 206-210)

การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่อำเภอเบตง อาศัยหน่วยงานภาครัฐในระดับของอำเภอจนกระทั่งระดับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการโดยอาศัยการมีส่วนร่วมในการเข้ามาช่วยเหลือภาครัฐในการรักษาความมั่นคงของประเทศรวมถึงการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่ในการหาทางยุติความรุนแรง

รวมทั้งการแก้ปัญหาให้บรรเทาลงได้อย่างแท้จริงและทันทั่วถึงที่เมื่อเกิดความไม่สงบขึ้นในพื้นที่ (สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง, 2550 : 2) ในแผนงานการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในพื้นที่อำเภอเบตง เมื่อมีสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ภาครัฐได้ให้หน่วยงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเข้ามามีส่วนในการรักษาความสงบความปลอดภัยเนื่องจากในหน่วยงานอาศัยกำลังพลจากเจ้าหน้าที่รัฐเพียงอย่างเดียวในการป้องกันภัยเมื่อเกิดภัยขึ้นอาจทำให้ไม่สามารถเข้าช่วยเหลือประชาชนและหน่วยงานของรัฐได้ทุกเหตุการณ์รวมทั้งเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นพร้อมกันโดยเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้สมาชิกสามารถช่วยเหลือทางราชการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในด้านการป้องกันบรรเทาสาธารณภัยไม่ว่าขณะเกิดภัยหรือภายหลังการเกิดภัยให้สามารถปรับตัวทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงของลักษณะภัยพิบัติที่เกิดขึ้น ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการภัยพิบัติ การป้องกันและแก้ปัญหาสังคมการพัฒนาสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น การสนับสนุนการดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและของรัฐร่วมกับหน่วยงานของรัฐ (ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง, 2548 : 1-12) นอกจากนี้ยังมีการบริหารงานรักษาความปลอดภัยตามแผนเผชิญเหตุพิทักษ์เมืองเบตง และการบริหารจัดการตามโครงการเครือข่ายรักษาความสงบเรียบร้อย กล่าวคือเป็นการรักษาความปลอดภัยความไม่สงบร่วมกันโดยอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนและหน่วยกำลังที่สนับสนุนในพื้นที่ เช่น อำเภอเบตง เทศบาลเมืองเบตง องค์การบริหารส่วนตำบล สถานีตำรวจภูธร ชุดกำลังรบ. อรบ. อพถ. อปพร. และชุดกำลังประชาชนจากส่วนอื่น ๆ ในการรักษาความปลอดภัยโดยที่ทุกภาคส่วนมีการประสานงาน การดำเนินการสกัดกั้นเพื่อควบคุมสถานการณ์การก่อความไม่สงบให้ยุติอย่างรวดเร็ว (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-5)

กล่าวได้ว่าการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่อำเภอเบตงเป็นการแสวงหาความร่วมมือจากองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้นำศาสนา และภาคประชาชนเข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วมในการรักษาความสงบเรียบร้อยทั้งในส่วนของนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ขั้นตอนปฏิบัติขณะเกิดภัย ขั้นตอนปฏิบัติหลังการป้องกันภัย เป็นการผนึกกำลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการร่วมมือป้องกันและแก้ปัญหาการเกิดสถานการณ์ความไม่สงบอย่างเป็นระบบตั้งแต่สถานการณ์ในยามปกติ สถานการณ์เมื่อเกิดภัย และสถานการณ์ภายหลังการเกิดภัย รวมถึงเป็นการสร้างความสามัคคีของประชาชนในพื้นที่และเพื่อเป็นการควบคุมสถานการณ์การก่อความไม่สงบให้ยุติลงเพื่อให้พื้นที่กลับสู่สภาพปกติโดยเร็ว (สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง, 2550 : 2-3)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการเพื่อที่จะแก้ไขและลดผลกระทบที่เกิดขึ้นกับประชาชนในพื้นที่ ซึ่งดำเนินการอยู่มีจัดการมาน้อยเพียงใด รวมถึงแนวทางอื่นที่สามารถนำมาใช้ในการบริหารจัดการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ

และมีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รวมถึงแนวทางในการแก้ไขผลกระทบที่เกิดขึ้น โดยจากการวิจัยเพื่อที่จะได้ศึกษาสภาพและระดับ การบริหารจัดการและปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในอำเภอ เบตง จังหวัดยะลา โดยผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยดังกล่าวเพื่อจะได้ทราบถึงสภาพและระดับ การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา และเพื่อทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลให้การบริหารจัดการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐที่มีความสำเร็จในการรักษา ความปลอดภัยอันเนื่องมาจากความไม่สงบในพื้นที่และเพื่อเป็นแนวทางของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของ ประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐโดยเป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของหน่วยงานทุกภาคส่วนในพื้นที่ทั้งหน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อเพิ่มความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินแก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลาให้มีประสิทธิภาพและมีความมั่นคงในพื้นที่

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการ รักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยมีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน
2. นโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้
3. แนวคิดเกี่ยวกับนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย อันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับนโยบาย

1.1.1 ความหมายนโยบาย

นโยบายเป็นคำที่ใช้กันอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางการเมืองและทางการบริหารในทางรัฐศาสตร์ นโยบาย หมายถึงแนวทางการดำเนินงานหรือการบริหารราชการซึ่งรัฐบาลกำหนดขึ้นเพื่อให้ข้าราชการหรือประชาชนปฏิบัติซึ่งจะทำให้การบริหารราชการดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องต้องกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมีความสืบเนื่องในทางการบริหาร นโยบาย คือแนวปฏิบัติซึ่งระบุคุณค่าหรือประโยชน์อันพึงได้รับการปฏิบัติ นโยบายเป็นแนวทางในการบริหาร เป็นแนวทางการกำหนดวิธีการ กระบวนการการวางแผน และการกำหนดโครงการเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (อุทัย หิรัญโต, 2526 : 255)

วิลเลียม และลอเรนซ์ (William and Lawrence, 1984 : 5) ได้กล่าวว่านโยบาย หมายถึงการกระทำที่เป็นการจัดสรรทรัพยากรและการกระทำที่ทำให้องค์กรประสบความสำเร็จโดยการบริหารจัดการอย่างเหมาะสม

ลอยด์ (Lloyd, 1991 : 8) กล่าวว่านโยบาย หมายถึงนโยบายเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร นโยบายเป็นการประสานงานและการติดต่อสื่อสารกันในองค์กรหรือในหน่วยงานต่าง ๆ

ประชุม รอดประเสริฐ (2528 : 5-14) กล่าวว่าไว้วางนโยบาย หมายถึงวิธีที่จะนำไปสู่วัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใด นโยบายเป็นข้อความกว้าง ๆ เป็นแนวทางในการตัดสินใจเพื่อการปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ ของผู้บริหารของหน่วยงาน ข้อความที่ใช้เป็นนโยบายและเป็นกรอบสำหรับการตัดสินใจของผู้บริหารในลักษณะแสดงให้เห็นถึงวิถีทางและผลแห่งการดำเนินงานนโยบายที่ดียอมทำให้การตัดสินใจถูกต้องและดีด้วย นโยบายที่ดีทำให้การบริหารมีประสิทธิภาพโดยช่วยสนับสนุนให้มีการตัดสินใจที่ถูกต้องเป็นการควบคุมขั้นพื้นฐานของการบริหารงานทำให้เกิดความแน่นอนและมีการประสานงานการปฏิบัติงาน ช่วยลดเวลาที่ต้องใช้ในการตัดสินใจเป็นแนวทางที่กำหนดขึ้นเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์

ณรงค์ ชูประกอบ (2536 : 1) ได้กล่าวถึงนโยบาย หมายถึงการตัดสินใจต่าง ๆ ของเอกชนหรือกลุ่มคน เกี่ยวกับการกระทำที่เป็นไปได้บางอย่างในการที่จะได้มาซึ่งวัตถุประสงค์ที่ยอมรับ โดยนโยบายมีความหมายว่าต้องมีการตัดสินใจและแสดงถึงข้อผูกพัน โดยสรุปแล้ว นโยบาย หมายถึงการกระทำตามวัตถุประสงค์เมื่อมีนโยบายต้องแน่ใจว่านโยบายนั้นสามารถปฏิบัติได้

โสภณ ทองปาน (2536 : 26-27) กล่าวว่านโยบาย หมายถึงการกระทำตามวิธีปฏิบัติซึ่งเป็นกรอบหรือแนวทางที่ควรจะปฏิบัติหรือที่จะมีผลต่อการตัดสินใจ

ที่จะให้ปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง การกระทำดังกล่าวต้องเป็นที่ยอมรับกันในสังคมหรือระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง

ถวัลย์รัฐ วรเทพพิพัฒน์ (2540 : 67) ได้กล่าวถึงนโยบาย (Policy) หมายถึงแนวทางปฏิบัติของรัฐบาลว่าจะทำอะไร มีลักษณะกว้างๆ และเป็นนามธรรม

ศุภชัย ยาวะประภาส (2540 : 3) กล่าวไว้ว่านโยบายสาธารณะ หมายถึงแนวทางการดำเนินกิจกรรมของรัฐบาลซึ่งรวมทั้งกิจกรรมที่ทำมาในอดีต รวมถึงกิจกรรมที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบันและกิจกรรมที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต

สมพร เฟื่องจันทร์ (2540 : 5) ได้กล่าวว่่านโยบายสาธารณะ หมายถึงการปฏิบัติอย่างมีเป้าหมาย (Goal Oriented Action) ต้องเกี่ยวข้องกับเงื่อนไข (Commitment) โดยส่งผลกระทบต่อคนส่วนใหญ่ในสังคม นโยบายสาธารณะที่กำหนดต้องมีพื้นฐานอยู่บนตัวบทกฎหมายและมีลักษณะบังคับซึ่งสังคมยอมรับว่ามีความถูกต้อง กล่าวได้ว่า นโยบายสาธารณะเป็นผลรวมของการตัดสินใจ เงื่อนไขและการกระทำของบุคคลที่อยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ ของระบบรัฐบาลกระทำเพื่อประโยชน์ของผู้ที่ถูกระทบโดยนโยบายนั้น ๆ

ดังนั้นสรุปได้ว่า ความหมายของนโยบาย คือนโยบายที่ดีต้องมีความสอดคล้องกับค่านิยมและความต้องการของประชาชน และเมื่อถูกนำไปปฏิบัติทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี โดยที่นโยบายเป็นการกระทำตามวัตถุประสงค์

1.1.2 ความสำคัญของนโยบาย

นโยบายมีความสำคัญหลายประการ ดังได้กล่าวต่อไปนี้

ศุภชัย ยาวะประภาส (2540 : 18) ได้กล่าวว่่านโยบายสาธารณะ เป็นสิ่งสำคัญเนื่องจากนโยบายสาธารณะเป็นแนวทางในการดำเนินงานของรัฐบาลเป็นเสมือนแผนการปฏิบัติงานของรัฐบาลในการศึกษาเรื่องของรัฐและการบริหารงานของรัฐบาล หากขาดความรู้ความเข้าใจในกิจกรรมที่รัฐบาลมุ่งปฏิบัติจริงย่อมไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควรการศึกษา การบริหารงานของรัฐหากไม่เข้าใจแนวทางในการขึ้นำการบริหารย่อมเป็นการยากที่จะเข้าใจ สภาพการบริหารทั้งหมดเนื่องจากการพิจารณาเฉพาะ

มยุรี อนุมานราชธน (2549 : 6-8) กล่าวว่่านโยบาย หมายถึง กิจกรรมหรือการกระทำของรัฐบาล หรือเป็นแนวทางการเลือกตัดสินใจ แนวทางการกระทำของรัฐบาลเพื่อบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนด กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ นโยบายสาธารณะ เป็นแนวทางการบริหารหรือแนวทางการวางแผนและกำหนดโครงการเพื่อผลลัพธ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ดังนั้นนโยบายสาธารณะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและประโยชน์ต่อฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ฝ่ายรัฐบาล หากนโยบายกำหนดขึ้นสอดคล้องตามความต้องการของประชาชนทำให้รัฐบาลได้รับความศรัทธาเชื่อถือ

2. ฝ่ายข้าราชการ นโยบายเป็นกลไกเครื่องมือที่สำคัญในการกำหนดแนวทางในการดำเนินงานของหน่วยงานในภาครัฐ เมื่อรัฐบาลกำหนดนโยบายเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติจะนำนโยบายนั้นไปปฏิบัติ โดยกำหนดแผนงานหรือโครงการที่สอดคล้องกับนโยบายที่รัฐกำหนด ถ้านโยบายหนึ่งประกอบด้วยวัตถุประสงค์ที่เป็นรูปธรรมหรือเฉพาะเจาะจง ปฏิบัติได้ และวัดได้ จะช่วยให้ข้าราชการหรือผู้ที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีความเข้าใจในแนวทางการดำเนินงานและเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ได้ง่ายและสอดคล้องตรงกันอันส่งผลให้นโยบายนั้นบรรลุสัมฤทธิ์ผลที่ต้องการ

3. ฝ่ายประชาชน คือนโยบายของพรรคการเมืองซึ่งในเวลาต่อมาอาจกลายเป็นนโยบายของพรรครัฐบาลเมื่อพรรคการเมืองนั้นได้รับเลือกให้จัดตั้งรัฐบาลทำให้ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งสามารถตัดสินใจเลือกผู้สมัครหรือพรรคการเมืองที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งได้ง่ายและสะดวกมากยิ่งขึ้น

4. สำหรับผู้ที่ศึกษานโยบายไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนใด ๆ ของกระบวนการกำหนดนโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติ การประเมินผลนโยบายหรือการสืบต่อและยุตินโยบาย จะได้รับความรู้เกี่ยวกับวิธีการพัฒนานโยบาย วิธีการวิเคราะห์นโยบายสาเหตุและผลลัพธ์ หรือผลกระทบของนโยบาย ความเข้าใจเหล่านี้มีประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ประเด็นนโยบายสาธารณะ การเสนอแนะทางเลือกการตัดสินใจให้แก่ผู้กำหนดนโยบายหรือรัฐบาลเพื่อให้ผู้มีอำนาจในการตัดสินใจสามารถกำหนดนโยบายที่ดี เมื่อนโยบายนั้นปฏิบัติสามารถนำไปปฏิบัติจนสัมฤทธิ์ผล และเป็นนโยบายที่ตอบสนองความต้องการของประชาชน องค์กร และสังคม

ถวัลย์รัฐ วรเทพพิชญ์ (2540 : 18) กล่าวถึงความสำคัญของนโยบายมีลักษณะดังนี้

1. ลักษณะของนโยบายต้องง่ายและสะดวกแก่ฝ่ายประจำในการปฏิบัติให้บรรลุตามนโยบาย ลักษณะของนโยบายที่สำคัญ คือวัตถุประสงค์ต้องชัดเจน สามารถวัดได้ และปฏิบัติได้ การทราบวัตถุประสงค์ของนโยบายจะช่วยให้ข้าราชการทราบว่าจะจุดหมายปลายทางที่นโยบายต้องการบรรลุคืออะไร และสะดวกในการกำหนดแนวทางปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมในรูปของแผนงานหรือโครงการ

2. นโยบายสามารถที่จะช่วยป้องกันการปฏิบัติตามอารมณ์ของฝ่ายการเมืองและฝ่ายประจำ เพราะลักษณะของนโยบายสาธารณะจะเป็นลายลักษณ์อักษรและประกาศให้ผู้เกี่ยวข้องทราบโดยทั่วกัน

3. ช่วยให้ประชาชนและกลุ่มอาชีพต่าง ๆ ใช้เป็นแนวทางในการปรับตัวให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล

4. นโยบายช่วยลดหรือแก้ปัญหาความล้มเหลวของรัฐบาลในอดีต เนื่องจากขาดโอกาสที่ชัดเจน

ดังนั้นสรุปได้ว่า นโยบายมีความสำคัญกับผู้กำหนดนโยบาย และประชาชนเพื่อทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นไปตามความต้องการของประชาชน ทำให้สามารถนำนโยบายไปปฏิบัติได้ประสบความสำเร็จ

1.1.3 ความสัมพันธ์ด้านโครงสร้างนโยบายและแผน

นโยบายมีกระบวนการของนโยบายที่ระบุไว้อย่างกว้าง ๆ รวมทั้งมี จุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ และแนวทางในการดำเนินงานที่กำหนดไว้อย่างหยาบ ๆ การนำนโยบาย มาแปลงเพื่อเป็นการกระทำอย่างกระชับและมีความชัดเจนยิ่งขึ้น ในความสัมพันธ์ระหว่าง นโยบาย แผน และโครงการ โดยความสัมพันธ์สามารถกล่าวได้ดังนี้คือ มีการกำหนดแนวทาง นโยบายไว้อย่างกว้างมีจุดมุ่งหมายของนโยบาย ต่อมาเป็นการวางแผนระยะยาว การรวบรวม ข้อมูลข่าวสารและการจัดการโดยที่มีความจำเป็นต้องแปลงเป็นแผนงานและโครงการอีกจำนวนมาก (สมพร เฟื่องจันทร์, 2540 : 184-185)

ถวัลย์รัฐ วรเทพพิพิพงษ์ (2540 : 70-71) กล่าวว่าความสัมพันธ์ ระหว่างนโยบายและแผนสามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

1. ความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายและแผนในแนวดิ่งหรือแนวตั้ง (Hierarchical Relationship) หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายและแผนมีความสัมพันธ์ ตามลำดับชั้นจะต้องมีนโยบาย (Policy) ต่อมาจึงจัดทำแผน (Plan) เพื่อรองรับนโยบาย ส่วนโครงการ (Program) เป็นส่วนย่อยของแผน และโครงการ (Project) เป็นส่วนย่อยของ โครงการ

2. ความสัมพันธ์ในแนวราบ (Horizontal Relationship) หมายถึง ความสัมพันธ์ในแนวนอนซึ่งมีแผนเป็นจุดเชื่อมโยงระหว่างนโยบาย (Policy) กับการปฏิบัติ (Implementation) ซึ่งประกอบด้วย นโยบาย (Policy) แผนงานหรือโครงการ (Program) การนำนโยบาย (Implementation) ซึ่งแปลงเป็นรูปธรรมในรูปของแผนหรือโครงการไปปฏิบัติ เป็นกระบวนการ (Process)

อนันต์ เกตุวงศ์ (2542 : 313-315) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ ระหว่างนโยบายและแผน คือนโยบายเป็นแนวคิดมีลักษณะส่วนหนึ่งคล้ายวัตถุประสงค์ และเป็นแนวทางกว้าง ๆ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ นโยบายเป็นความประสงค์ และในการนำนโยบาย ไปปฏิบัติจำเป็นต้องมีแผน และการจะทำให้แผนเกิดขึ้นต้องมีการวางแผนหรือโครงการซึ่งแผน เป็นตัวเชื่อมระหว่างนโยบายกับการปฏิบัติตามนโยบาย การปฏิบัติตามนโยบายต้องมีกิจกรรม และในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยบุคคลหลายบุคคลเพื่อบรรลุตามความมุ่งหมายของกิจกรรม ต้องมีการรวมกลุ่มของกิจกรรมที่มีความมุ่งหมายเหมือนกันไว้ในโครงการเดียวกัน การปฏิบัติตาม นโยบายแต่ละด้านต้องวางแผนและเขียนโครงการให้สอดคล้องกันเพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบาย ในความสัมพันธ์ระหว่างนโยบาย แผน และโครงการจากบนลงล่าง คือนโยบายประกอบด้วยแผน

และแผนประกอบด้วยโครงการ หากมองจากล่างขึ้นบน คือโครงการหลายๆ โครงการประกอบกันเป็นแผน และแผนหลายๆ แผนรวมกันเป็นนโยบาย จึงกล่าวได้ว่านโยบายเป็นตัวกำหนดแผน และแผนเป็นตัวกำหนดโครงการ

สมบัติ อารังธัญวงศ์ (2549 : 46-47) กล่าวว่าไว้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างนโยบาย การวางแผน และแผน โดยมีความสัมพันธ์ดังนี้คือ นโยบายมีความสำคัญที่ต้องใช้เวลาในการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมาย ล้วนมีความจำเป็นที่ต้องทำการวางแผนรองรับเพื่อเป็นหลักประกันในการนำนโยบายไปปฏิบัติจะบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพื่อการปฏิบัติตามนโยบายเกิดผลตามเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้ และในส่วนของแผน คือรูปธรรมของนโยบายที่ประกอบด้วยมาตรการและกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติปรากฏเป็นจริง ในส่วนของคำว่าแผน คือผลผลิตของการวางแผน เมื่อแผนถูกนำไปปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติต้องตรวจสอบว่า มาตรการและกิจกรรมต่างๆ ที่กำหนดไว้ในแผนมีความเหมาะสมหรือไม่หรือก่อให้เกิดปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ บ้างในขณะนำไปปฏิบัติ และปัญหาอุปสรรคเหล่านั้นสามารถแก้ไขได้หรือไม่ และส่งผลกระทบต่อ การบรรลุเป้าหมายเพียงใด การประเมินผลการนำนโยบายไปปฏิบัติจะทำให้ทราบข้อมูลสำคัญเพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงการวางแผนใหม่ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น หรืออาจจำเป็นต้องปรับปรุงนโยบายให้มีความเหมาะสมต่อการนำไปปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลโดยความสัมพันธ์ระหว่างนโยบาย การวางแผนและแผนมีความสัมพันธ์คือขั้นแรกเป็นการกำหนดนโยบาย ขั้นต่อมาเป็นการวางแผน และขั้นสุดท้ายเป็นการวางแผน ในขั้นนี้จะมีข้อมูลย้อนกลับสู่ขั้นของการวางแผนและขั้นของนโยบายเพื่อตรวจสอบประเมินความเหมาะสมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ดังนั้นกล่าวโดยสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ด้านโครงสร้างนโยบาย และแผนสามารถสรุปได้ว่า นโยบายเป็นแนวคิดความต้องการเป็นแนวทางที่กว้างๆ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติในการนำนโยบายไปปฏิบัติได้จำเป็นต้องมีแผนหรือโครงการและการจะทำให้แผนเกิดขึ้นต้องมีการวางแผนและการปฏิบัติตามนโยบายเพื่อบรรลุตามความมุ่งหมายของแผนงานหรือโครงการ

1.1.4 ความหมายการนำนโยบายไปปฏิบัติ

เพรสแมน และวินดาฟกี (Pressman and Wildavsky, 1973 : XIII, อ้างถึงใน สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2549 : 399) ได้กล่าวว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึงการดำเนินงานให้ลุล่วงประสบความสำเร็จและการดำเนินการปฏิบัติที่ครบถ้วนตามนโยบาย

อุทัย เลาหะวิเชียร (2528 : 110) กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นเรื่องของกลไกการทำงานสามารถบรรลุผลตามที่ตั้งไว้ ขอบเขตของการศึกษานโยบายไปปฏิบัติจึงรวมถึงพฤติกรรมในการปฏิบัติและปฏิสัมพันธ์ของบุคคล กลุ่มบุคคล

สมรรถนะและความร่วมมือของหน่วยงานภาคเอกชน สภาวะแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง รวมถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

สมพร เพ็ญจันทร์ (2540 : 157) ได้กล่าวถึงการนำนโยบาย ไปปฏิบัติเป็นกระบวนการที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากขั้นตอนการกำหนดนโยบาย โดยมีความต่อเนื่อง และยังเป็นกิจกรรมที่มีการกำหนดเป้าหมายไว้ล่วงหน้าว่าต้องการผลสุดท้ายเป็นเช่นไร

ศุภชัย ยาวะประภาษ (2540 : 90) ได้กล่าวว่าการนำนโยบาย ไปปฏิบัติ หมายถึงการนำนโยบายไปปฏิบัติที่เป็นกระบวนการ มีขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม เป็นกิจกรรมที่ต่อเนื่องแต่ละขั้นตอนมีความสัมพันธ์กันตลอดเวลาและการนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นการดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายของนโยบาย

วรเดช จันทรศร (2540 : 3-4) กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นการศึกษาคำสั่งการที่รับผิดชอบนโยบาย สามารถนำและกระตุ้นทรัพยากรทางการบริหาร ตลอดจนกลไกที่สำคัญในการปฏิบัติงานบรรลุผลตามนโยบายที่ระบุไว้ การให้ความสนใจเกี่ยวกับ ความสามารถที่จะผลักดันให้การทำงานของกลไกทั้งหมดสามารถบรรลุผลตามที่ตั้งเป้าหมาย

มยุรี อนุมานราชธน (2549 : 219) กล่าวถึงการนำนโยบาย ไปปฏิบัติ หมายถึงการแปลงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบาย อาจเป็นกฎหมาย คำสั่งของรัฐบาล หรือคณะรัฐมนตรี โดยที่เป็นแนวทาง แผนงานหรือโครงการ และกิจกรรมที่เป็นรูปธรรม เพื่อดำเนินงานให้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

ถวัลย์รัฐ วรเทพพิพิพงษ์ (2539 : 25) ได้กล่าวว่าการนำนโยบาย ไปปฏิบัติเป็นขั้นตอนหนึ่งของกระบวนการนโยบาย (Policy Process) ซึ่งประกอบด้วย ขั้นตอน ที่สำคัญ 3 ขั้นตอน คือการกำหนดนโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติ และการประเมินผลนโยบาย โดยที่การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติมีความสำคัญดังนี้ ได้แก่

1. เป็นขั้นตอนที่สำคัญของกระบวนการนโยบาย
2. เป็นกระบวนการแปลงนโยบายเป็นแนวทางกว้าง ๆ ของรัฐบาล และเป็นนามธรรม (Abstract) มาแปลงให้เป็นรูปธรรม (Concrete) ในรูปของแผนงาน โครงการ
3. เป็นภารกิจสำคัญของฝ่ายประจำหรือข้าราชการประจำ
4. เป็นหลักประกันที่สำคัญของฝ่ายการเมืองที่นโยบายของตน จะได้รับการปฏิบัติจากฝ่ายประจำ

สมบัติ อารังธัญวงศ์ (2549 : 410-413) กล่าวว่า การนำนโยบาย ไปปฏิบัติมีความสำคัญดังนี้

1. ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จะส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผู้ตัดสินใจในนโยบาย เมื่อนโยบายประสบความสำเร็จส่งผลให้ ผู้ตัดสินใจนโยบายได้รับความเชื่อถือศรัทธาจากประชาชน หากการนำนโยบายไปปฏิบัติล้มเหลว จะส่งผลต่อผู้นำนโยบายไปปฏิบัติถูกวิพากษ์วิจารณ์

2. ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ส่งผลกระทบบ้างทางตรงและทางอ้อมต่อกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้อง การนำนโยบายไปปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จจะทำให้ปัญหาของกลุ่มเป้าหมายได้รับการแก้ไขด้วยดี กลุ่มเป้าหมายพอใจ และหากนโยบายที่นำไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ ปัญหาของกลุ่มเป้าหมายจะไม่ได้รับการแก้ไข กลุ่มเป้าหมายยังคงเรียกร้องให้เร่งรัดและหามาตรการใหม่ในการแก้ไขปัญหา

3. ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จะส่งผลกระทบบ้างทางตรงและทางอ้อมต่อหน่วยปฏิบัติ หากนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จตามเป้าประสงค์ หน่วยปฏิบัติได้รับความไว้วางใจจากผู้กำหนดนโยบายและกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นหน่วยปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล ในทางตรงข้ามหากหน่วยปฏิบัตินำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ หน่วยปฏิบัติจะถูกตำหนิจากผู้กำหนดนโยบายและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องว่าทำงานไร้ประสิทธิภาพ

4. ความคุ้มค่าของการใช้ทรัพยากร เนื่องจากมีทรัพยากรอย่างจำกัด ดังนั้นในการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จตามเป้าประสงค์แสดงว่าการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าเพราะสามารถแก้ไขปัญหาของกลุ่มเป้าหมายหรือของสังคมอย่างได้ผล หากว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จแสดงว่าการใช้ทรัพยากรไม่คุ้มค่าหรือเกิดการสูญเปล่าในการใช้ทรัพยากร

5. ความก้าวหน้าในการพัฒนาประเทศ การนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความสำคัญต่อความก้าวหน้าในการพัฒนาประเทศ เพราะการนำนโยบายไปปฏิบัติตามแผนงาน และโครงการพัฒนาต่างๆ ประสบความสำเร็จตามเป้าประสงค์ที่วางไว้ ส่งผลให้การพัฒนาประเทศ บรรลุเป้าหมาย ทำให้ประชาชนมีความอยู่ดีกินดีและมีความสุข ในทางตรงข้ามหากการนำนโยบายไปปฏิบัติล้มเหลวหมายถึงความล้มเหลวในแผนงานและโครงการพัฒนาต่างๆ โดยอาจทำให้การพัฒนาประเทศไม่เป็นไปตามเป้าหมาย ปัญหาของประชาชนไม่ได้รับการแก้ไขปัญหาอาจทวีความรุนแรงขึ้นและทำให้สูญเสียทรัพยากรในการแก้ปัญหามากขึ้น

6. ความสำคัญต่อกระบวนการนโยบายสาธารณะในกระบวนการวิเคราะห์นโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติมีบทบาทตั้งแต่กระบวนการกำหนดทางเลือกนโยบาย กล่าวคือ การวิเคราะห์นโยบายต้องคำนึงถึงการพิจารณาทางเลือกนโยบายที่มีความเป็นไปได้ ในทางปฏิบัติ เพื่อแน่ใจว่าทุกทางเลือกที่นำมาวิเคราะห์ไม่ก่อให้เกิดการสูญเปล่า และการจัดทำทางเลือกนโยบายคำนึงถึงการกำหนดแนวทางการนำนโยบายไปปฏิบัติที่สอดคล้องกับความเป็นจริง และสามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลมากที่สุด

ดังนั้นสรุปได้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึงการแปลงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบายมาเป็นแนวทาง แผนงาน โครงการ กิจกรรมที่เป็นรูปธรรม เพื่อดำเนินงานและประสานกิจกรรมต่างๆ ที่กำหนดไว้ให้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ และหากการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่สำเร็จจะมีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1.1.5 แนวคิดการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ

1.1.5.1 แนวคิดเกี่ยวกับนโยบายและแผนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

การนำนโยบายและแผนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถอธิบายได้ดังนี้

วเรตช จันทรศร (2542 : 35-47) กล่าวถึงการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติเป็นการดำเนินการโดยอาศัยการใช้ภาษาสื่อสารแนวความคิดและเทคนิควิธีการต่างๆ ในความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายและกิจกรรมเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์และการเจรจาต่อรองที่เกิดขึ้นตลอดเวลาระหว่างผู้นำนโยบายไปปฏิบัติกับผู้สนับสนุน การดำเนินงานตามนโยบายนั้นๆ ดังนั้นกล่าวได้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติจากบนลงล่างประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนระดับมหภาค และขั้นตอนระดับจุลภาค โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1. ขั้นตอนระดับมหภาค มักเน้นรูปแบบรัฐบาลที่มีการใช้อำนาจอธิปไตยแบบรวมอำนาจ การนำนโยบายไปปฏิบัติจึงเป็นการรวมอำนาจรัฐไว้ที่หน่วยงานในระดับชาติหรือระดับมหภาค ซึ่งมีบทบาทควบคุมการแปลงนโยบายให้เป็นแนวทางแผนงานหรือโครงการ และการตัดสินใจอยู่ที่หน่วยงานระดับชาติ การแปลงนโยบายไปสู่ภาคปฏิบัติในระดับมหภาคประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ

1.1 ขั้นการแปลงนโยบายให้เป็นแนวทาง แผนงานหรือโครงการ โดยการแปลงนโยบายให้เป็นแผนงานหรือโครงการตามวัตถุประสงค์ของนโยบายจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของผู้กำหนดนโยบาย และสนองตอบต่อประเด็นปัญหาที่ทำให้นโยบายก่อตัวขึ้น ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติควรหลีกเลี่ยงเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

1.1.1 นโยบายที่มีวัตถุประสงค์ที่คลุมเครือไม่เฉพาะเจาะจง

1.1.2 วัตถุประสงค์ของนโยบายมีหลายประการ และมีความขัดแย้ง รวมทั้งยากที่จะลำดับความสำคัญก่อนหลัง

1.1.3 ความเข้าใจในวัตถุประสงค์นโยบายของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้กำหนดนโยบาย

1.1.4 การขาดความร่วมมือที่มีต่อนโยบายของหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายในความรับผิดชอบให้นำนโยบายไปปฏิบัติ

1.2 ขั้นการยอมรับแนวทางของแผนงานหรือโครงการเมื่อหน่วยงานส่วนกลางได้ทำการเปลี่ยนแปลงนโยบายออกมาเป็นแนวทางของแผนงานหรือโครงการ หน่วยงานส่วนกลางจะต้องทำให้หน่วยงานระดับภูมิภาคและท้องถิ่นยอมรับแนวทางของแผนงานหรือโครงการและนำไปปฏิบัติ

2. ขั้นตอนระดับจุลภาค เมื่อหน่วยงานระดับภูมิภาค และท้องถิ่นยอมรับแนวทางของแผนงานหรือโครงการ แล้วนำไปปฏิบัติโดยดำเนินการปรับเปลี่ยนแนวทางให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของท้องถิ่นและวิธีการปฏิบัติของหน่วยงานของตน ให้สอดคล้องกับนโยบายที่ส่วนกลางกำหนด ซึ่งในขั้นตอนระดับจุลภาค ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่

2.1 ขั้นตอนการระดมพลัง เมื่อหน่วยงานระดับภูมิภาคและท้องถิ่นยอมรับแนวทางของแผนงานหรือโครงการ ต้องหาความสนับสนุนจากสมาชิกในหน่วยงานบุคคลสำคัญ และองค์การอื่นในท้องถิ่น และผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อร่วมกันกำหนดแผนงานหรือโครงการของท้องถิ่น

2.2 ขั้นตอนของการปฏิบัติอาจมีการปรับเปลี่ยน พฤติกรรมการปฏิบัติงานของสมาชิกในหน่วยงานให้เข้ากับแผนงานหรือโครงการ การปรับเปลี่ยนแผนงาน หรือโครงการให้เข้ากับพฤติกรรมการปฏิบัติของสมาชิกในหน่วยงาน

2.3 ขั้นตอนการสร้างความเป็นปึกแผ่น มีความต่อเนื่องแนวทางของนโยบายจะถูกปรับเปลี่ยนและได้รับการยอมรับเป็นหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงานในการสร้างความเป็นปึกแผ่นหรือสร้างต่อเนื่องในการปฏิบัติงานตามนโยบาย ผู้บริหารต้องใช้แนวความคิดพัฒนาองค์การในการสร้างแรงจูงใจในการมีส่วนร่วม รวมทั้งการจูงใจให้ผู้ปฏิบัติงานรู้สึกผูกพันและยอมรับโครงการ

สมพร เฟื่องจันทร์ (2540 : 151-154) กล่าวไว้ว่า โครงสร้างสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของนโยบาย ดังนี้

1. บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยผู้ที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีมากมาย และแต่ละกลุ่มมีบทบาทที่แตกต่างกัน คือผู้ที่มีส่วนกำหนดนโยบายมีบทบาทในการติดตามผลที่เกิดขึ้นและบางครั้งเข้าไปแทรกแซงเพื่อให้การนำนโยบายไปปฏิบัติตรงตามจุดมุ่งหมายของนโยบายและกลุ่มที่มีหน้าที่นำเอานโยบายไปปฏิบัติโดยตรง บุคคลกลุ่มนี้ ได้แก่ ข้าราชการประจำในกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ เป็นกลุ่มแกนนำในการนำนโยบายไปใช้เพื่อส่งผลกระทบต่อประชาชนทั่วไป โดยสิ่งที่จำเป็นต้องพิจารณามีประเด็นสำคัญดังนี้

1.1 วิธีปฏิบัติภายในเป็นแกนหลักที่ส่งผลให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว นอกจากนี้ความชัดเจนและความเที่ยงตรงของวิธีปฏิบัติมีผลต่อการบริหารด้วย

1.2 การจัดสรรทรัพยากรมีผลโดยตรงต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะจำเป็นต้องใช้เงินในการผลักดันให้เกิดกิจกรรมต่างๆ เพื่อผลิตสินค้าและบริการต่างๆ

1.3 การกระตุ้นจูงใจและบรรทัดฐานของระบบราชการปัจจุบันมีอิทธิพลต่อการดำเนินงานขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ

2. องค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติหรือฝ่ายสนับสนุนเป็นบุคลากรหรือกลุ่มที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินกิจกรรมแทนผู้ที่มีหน้าที่โดยตรงในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีส่วนที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 ผู้ที่กำหนดนโยบายซึ่งจะมุ่งเน้นในเรื่องของการวัดการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายเป็นหลัก และต้องการทราบว่านโยบายบรรลุวัตถุประสงค์เพราะอะไรหรือไม่บรรลุวัตถุประสงค์เพราะอะไร

2.2 กลุ่มผู้ปฏิบัติงานในสนาม ในการนำนโยบายไปปฏิบัติจะมุ่งเน้นที่การตอบสนองต่อปัญหา อุปสรรค สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น ผู้ที่ปฏิบัติต้องศึกษาถึงการตอบสนองต่อแรงกดดันทั้งหลายอันเป็นผลจากความพยายามบรรลุผลเป็นสำคัญ คือ มุ่งที่ผลผลิตของแผนงาน

2.3 กลุ่มสุดท้าย ได้แก่ กลุ่มคนในภาคเอกชนที่แผนงานมุ่งก่อประโยชน์ กลุ่มผู้ที่ได้รับประโยชน์จากแผนงาน

3. เครือข่ายของการสื่อความหมายและกลไกควบคุมการปฏิบัติตาม คือการสื่อความหมายระหว่างผู้กำหนดนโยบาย ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ฝ่ายสนับสนุนนำนโยบายไปปฏิบัติหรือผู้รับผลจากการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยมีกลไกให้บุคคลปฏิบัติตาม ดังนี้

3.1 กลไกการควบคุมโดยใช้กำลัง คือการใช้การลงโทษ

3.2 ใช้อำนาจทางวัตถุ คือการจัดสรรทรัพยากรทางวัตถุเช่น สินค้าและบริการต่าง ๆ

3.3 ใช้อำนาจทางสัญลักษณ์ เป็นการให้รางวัลทางด้านสัญลักษณ์ เช่น การให้เป็นเกียรติยศ การให้ในส่วนของรางวัลหรือการให้ความรัก การสื่อความหมายเพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องรับรู้ และใช้กลไกการควบคุมให้ปฏิบัติอย่างเหมาะสมจะส่งผลให้การนำนโยบายไปปฏิบัติบรรลุผล

4. ผลประโยชน์อันเกิดจากนโยบาย เช่น ผลผลิตของนโยบาย ประเภทภาวะเบียดเบียนของนโยบาย เพื่อควบคุมพฤติกรรมของประชาชน

ดังนั้นสรุปได้ว่า กระบวนการบริหารจัดการในการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการดำเนินการโดยอาศัยการใช้ภาษาสื่อสารแนวความคิดและเทคนิควิธีการต่าง ๆ ความต่อเนื่องแนวทางของนโยบายจะถูกปรับเปลี่ยนและได้รับการยอมรับเป็นหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงานในการสร้างความเป็นปึกแผ่นหรือสร้างความต่อเนื่องในการปฏิบัติงานตามนโยบาย การสร้างแรงจูงใจในการมีส่วนร่วม การจัดสรรทรัพยากรมีผลโดยตรงต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะจำเป็นต้องใช้เงินในการผลักดันให้เกิดกิจกรรมต่าง ๆ องค์กรที่นำนโยบาย

ไปปฏิบัติหรือฝ่ายสนับสนุนเป็นบุคลากรหรือกลุ่มที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินกิจกรรมแทนผู้ที่มีหน้าที่โดยตรง

1.1.5.2 แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ในการบริหารจัดการน่านโยบายไปปฏิบัติ

ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ในการบริหารจัดการน่านโยบายไปปฏิบัติสามารถอธิบายได้ดังนี้

แวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1976 : 445, อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2539 : 465) ได้กล่าวว่า ความพร้อมขององค์กรนั้นมีปัจจัยด้านทรัพยากรเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของการน่านโยบายไปปฏิบัติ ทรัพยากรการน่านโยบายไปปฏิบัติหมายถึงเงินทุน เวลา และบุคลากร ตลอดจนเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่จำเป็นต่างๆ ปัจจัยบุคลากรนั้นว่ามีความสำคัญ คือต้องเลือกสรรบุคลากรที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับการปฏิบัติงาน มีประสบการณ์และความสามารถในการทำงาน ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ คือความพร้อมของอำเภอ เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่หรือหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการน่านโยบายและแผนไปปฏิบัติเป็นลักษณะหน่วยงานที่น่านโยบายไปปฏิบัติโดยอาศัยความร่วมมือ การประสานงานกันในองค์กรระดับพื้นที่

วรเดช จันทรศร (2539 : 452-465) ได้กล่าวถึงองค์การที่รับผิดชอบในการน่านโยบายไปปฏิบัติ คือในการบริหารจัดการตามนโยบายและแผนจะต้องมีความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ในด้านของการมีบุคลากรที่เพียงพอทั้งในความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน มีความพร้อมด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือที่เพียงพอ

กล่า ทองขาว (2548 : 183-185) ได้กล่าวว่า ความพร้อมขององค์กรต้องมีเทคโนโลยีเพื่อการบริหารอย่างเหมาะสม ความเพียงพอของทรัพยากรทางการเงินและอุปกรณ์ทางการบริหาร

สมบัติ อารงธัญวงศ์ (2549 : 432-446) กล่าวไว้ว่าการจัดสรรทรัพยากรบุคลากร เทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับในการบริหารจัดการในการน่านโยบายและแผนไปปฏิบัติ

ดังนั้นสรุปได้ว่า ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของการน่านโยบายไปปฏิบัติ ทรัพยากรการน่านโยบายไปปฏิบัติหมายถึงงบประมาณ เวลา และบุคลากร ตลอดจนเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่จำเป็นต่างๆ เป็นลักษณะหน่วยงานที่น่านโยบายไปปฏิบัติโดยอาศัยความร่วมมือ การประสานงานกันในองค์กรระดับพื้นที่

1.1.5.3 แนวคิดเกี่ยวกับบริบทระดับพื้นที่ในการบริหารจัดการนำนโยบายไปปฏิบัติ

บริบทระดับพื้นที่ในการบริหารจัดการนำนโยบายไปปฏิบัติ สามารถกล่าวสรุปบริบทระดับพื้นที่ประกอบด้วยด้านต่างๆ ดังนี้คือ

(1) บริบทในด้านประชาชน

แวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1976 : 445, อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2539 : 465) กล่าวว่า ในการบริหารจัดการในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีปัจจัยด้านประชาชนโดยอาศัยความร่วมมือของประชาชนกลุ่มเป้าหมายที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติที่สำเร็จ

ธงชัย สันติวงษ์ (2541 : 288) ได้กล่าวถึงปัจจัยด้านทรัพยากรมนุษย์ หมายถึงประชาชนที่เป็นส่วนสำคัญ ความร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่กรมการปกครอง (2546 : 42) ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน คือประชาชนและองค์กรประชาชนที่อยู่ในส่วนของลักษณะร่วมกันคิด ร่วมกันทำในการรักษาความปลอดภัย

(2) บริบทในด้านบุคลากรภาครัฐ

อาคม ใจแก้ว (2533 : 258) กล่าวว่า กลุ่มบุคลากรภาครัฐในส่วนของข้าราชการซึ่งเป็นผู้ดำเนินนโยบายไปปฏิบัติต้องมีความตั้งใจจริง มีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงานและพื้นที่ มีความสามารถในวิชาชีพ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จ

วรวิทย์ ชูวงษ์ (2537 : 218-224) ได้กล่าวว่า ปัจจัยด้านบุคลากรภาครัฐหรือผู้ปฏิบัติงานในการปฏิบัติตามนโยบาย หลักเกณฑ์ และระเบียบที่ได้กำหนดอย่างถูกต้องเป็นปัจจัยหนึ่งที่น่าไปสู่ความสำเร็จในการปฏิบัติตามนโยบาย

รัชณี ภัคโคโคโย (2538 : 197-202) กล่าวถึงปัจจัยด้านลักษณะข้าราชการ ได้แก่ ทักษะปฏิบัติงานที่มีความรู้ความสามารถ การสนับสนุนในการทำงานทำให้ขาดความตั้งใจในการปฏิบัติงาน และการปฏิบัติงานกับชุมชนต้องตั้งใจจริงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการปฏิบัติงาน

สมพร เฟื่องจันทร์ (2540 : 151-154) กล่าวว่ากลุ่มบุคคลที่มีหน้าที่นำเอานโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ข้าราชการประจำในกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ เป็นกลุ่มแกนนำในการนำนโยบายไปใช้เพื่อส่งผลต่อประชาชนทั่วไป

(3) บริบทในด้านสังคมวัฒนธรรม

อาคม ใจแก้ว (2533 : 170) กล่าวว่า ปัจจัยด้านสังคมวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ความแตกต่างของวัฒนธรรมในพื้นที่ในด้านศาสนา วัฒนธรรม ค่านิยม ความเชื่อเป็นข้อกำหนดแนวทางวิถีชีวิต ความยึดมั่น

ในวัฒนธรรมสูง มีความเป็นกลุ่มทางสังคมที่ปฏิเสธวัฒนธรรมอื่น และวัฒนธรรมใดก็ตามกระจายในพื้นที่ในลักษณะของการพัฒนาในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งที่เป็นวัตถุและที่ไม่เป็นวัตถุหากขัดต่อแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเดิมมักถูกต่อต้าน ซึ่งปัจจัยด้านสังคมวัฒนธรรมมีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จ

ทิพวรรณ กิตติวิบูลย์ (2550 : 62) ได้กล่าวถึงปัจจัยด้านศาสนา ภาษา และวัฒนธรรมของคนในพื้นที่ที่มีผลในการปฏิบัติงานตามนโยบายที่สำเร็จ

อิทธิชัย สีดำ (2553 : 206-210) กล่าวว่า วัฒนธรรม อັตลักษณ์ของพื้นที่ การเข้ามาแก้ไขปัญหาปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่คำนึงถึงอັตลักษณ์ และวิถีชีวิตคือการปฏิบัติตามนโยบายไม่ทำให้ชีวิตของคนในพื้นที่เปลี่ยนไปทำให้นโยบายได้รับการยอมรับจากประชาชนผู้ปฏิบัติสามารถปฏิบัติงานได้อย่างราบรื่นส่งผลให้การปฏิบัติเกิดประสิทธิภาพและมีความสำเร็จตามมา

กล่าวสรุปได้ว่า ด้านสังคมวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือในด้านของศาสนา ภาษา วัฒนธรรมของประชาชนในพื้นที่มีความสำคัญกับการปฏิบัติงานในพื้นที่โดยต้องมีความสอดคล้องกับวัฒนธรรม ค่านิยม ความเชื่อของประชาชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

(4) บริบทในด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ชีมา และรอนดิเนลลี (Cheema and Rondinelli, 1983 : 26, อ้างถึงใน สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2549 : 458-460) กล่าวว่าไว้ว่ากระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติมีเงื่อนไขสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จ คือสภาพแวดล้อมสังคมของพื้นที่อำนาจของหน่วยงานระดับปฏิบัติ การสนับสนุนจากผู้นำชุมชนกลุ่มผลประโยชน์ในพื้นที่ ลักษณะวัฒนธรรมประเพณี ปัจจัยโครงสร้างพื้นฐานภายนอก สภาพทางภูมิศาสตร์ เช่น สภาพภูมิศาสตร์ ความเป็นภูเขา สภาพภูมิศาสตร์ความเป็นป่า สภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น ถนน เป็นต้น

อาคม ใจแก้ว (2543 : 174-175) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทางกายภาพ สามารถแบ่งออกเป็นพื้นที่เขตเมืองและเขตนอกเมืองหรือชนบท โดยพื้นที่เขตเมือง ได้แก่ พื้นที่ในเขตเทศบาล ซึ่งวิถีชีวิตของประชาชนจะเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับธุรกิจ การค้าขาย การบริการ และพื้นที่นอกเขตเมืองหรือชนบท วิถีชีวิตอยู่ในภาคเกษตร ซึ่งเมื่อศึกษาถึงผลกระทบของประชาชนในเขตเมืองจะมีสูงกว่าประชาชนในเขตชนบท กล่าวได้ว่า ในความต่อเนื่องในการเชื่อมต่อกันระหว่างชุมชน สภาพความหนาแน่นของการอยู่อาศัยของชุมชน ชนบทได้รับผลกระทบน้อยกว่าและมีทางออกในการดำเนินชีวิต

กล่าวสรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ในด้านปัจจัยโครงสร้างพื้นฐานภายนอกโดยที่สภาพทางภูมิศาสตร์ คือสภาพภูมิศาสตร์ความเป็นภูเขา สภาพภูมิศาสตร์ความเป็นป่า สภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น ถนน โดยที่สภาพแวดล้อมทางกายภาพ สามารถแบ่งออกเป็นพื้นที่เขตเมือง และเขตนอกเมืองหรือชนบทโดยพื้นที่เขตเมือง

ความต่อเนื่องในการเชื่อมต่อกันระหว่างชุมชน สภาพความหนาแน่นของการอยู่อาศัยของชุมชน มีผลต่อการดำเนินชีวิต

ดังนั้นสรุปว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติในการบริหารจัดการในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ประกอบด้วย นโยบายและแผนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการนำนโยบายไปปฏิบัติ ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ในการบริหารจัดการนำนโยบายไปปฏิบัติ และบริบทระดับพื้นที่ในการบริหารจัดการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ บริบทในด้านประชาชน บุคลากรภาครัฐ สังคมวัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมทางกายภาพในการนำนโยบายไปปฏิบัติที่มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

1.1.6 ทฤษฎีตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ในตัวแบบของการนำนโยบายไปปฏิบัติในทัศนะของนักวิชาการคือตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของ แวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น และตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของของ วรเดช จันทรศร สามารถกล่าวได้ดังนี้

ทฤษฎีตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของ แวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น (Van Meter and Van Hom, 1976 : 445-488, อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2539 : 465) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการนำนโยบายไปปฏิบัติ สรุปได้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย (Policy Standard and Objectives) คือองค์ประกอบพื้นฐานสำคัญในขั้นการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะวัตถุประสงค์ของการศึกษานโยบายไปปฏิบัติมีความชัดเจน และแสดงคุณสมบัติที่ง่ายต่อการวัดและสะท้อนเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติตามนโยบายที่ชัดเจน

2. ทรัพยากรนโยบาย (Policy Resources) คือสิ่งที่อำนวยความสะดวกต่อการบริหารนโยบาย ทรัพยากรอาจรวมถึงเงินและแรงเสริมที่กำหนดไว้ในแผนงานและโครงการ ทรัพยากรเหล่านี้เป็นแรงเสริมของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยความสำคัญของทรัพยากรนโยบายสรุปได้ดังนี้

2.1 ทรัพยากรเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทรัพยากรการนำนโยบายไปปฏิบัติหมายถึง เงินทุน เวลา และบุคลากร ตลอดจนเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่จำเป็นต่าง ๆ ปัจจัยด้านเวลาเห็นได้จากการระบุนวันสิ้นสุดของแผนงานหรือโครงการ มีระบบสารสนเทศที่สอดคล้องและเพียงพอ

2.2 ความเพียงพอทางกายภาพของปัจจัยพื้นฐาน คือสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ช่วยสนับสนุนการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพ ได้แก่ สถานที่ปฏิบัติงาน เครื่องมือ เป็นต้น

2.3 ความทันเวลาในการจัดหา คือความรวดเร็วในการจัดหาทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานให้ทันกับกรอบเวลาของแผนงานหรือโครงการหรือกิจกรรมที่จะปฏิบัติ

3. การสื่อสารระหว่างองค์กรและการขับเคลื่อนกิจกรรม (Inter-Organizational Communication and Enforcement Activities) การสื่อสารระหว่างองค์กร คือ การสื่อสารเกี่ยวกับมาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบายเพื่อให้ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ แต่ละหน่วยงานที่รับผิดชอบแผนงานหรือโครงการมีความรู้ มีความสอดคล้องกันกับการบริหารงาน ในการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จควรมีกลไกขับเคลื่อนกิจกรรมทุกส่วนให้เข้าใจตรงกันเกี่ยวกับมาตรฐานงานและวัตถุประสงค์ของนโยบายระหว่างฝ่ายบริหารและผู้ปฏิบัติ

4. ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (The Characteristics of Implementing Agencies) คือความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการนำนโยบายและแผนไปปฏิบัติ โดยมีองค์ประกอบย่อย ๆ หลายประการที่เป็นกลไกกำหนดการปฏิบัตินโยบาย ได้แก่ ความพร้อมในด้านบุคลากรขององค์กร สมรรถนะของทีมงานในหน่วยงาน ระดับของความเคร่งครัดในการควบคุม การบังคับบัญชาทรัพยากรทางการเมืองของหน่วยงาน ความมีชีวิตชีวาขององค์กร ระดับการสื่อสาร ความเป็นระบบเปิดขององค์กร ความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการระหว่างองค์กรที่เข้าร่วมในการนำนโยบายไปปฏิบัติกับผู้กำหนดนโยบายหรือองค์กรที่ประกาศใช้นโยบาย

5. บริบทระดับพื้นที่ คือสภาพแวดล้อมทางกายภาพในเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง (Economic Social and Political Condition) เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ของประชาชน และความร่วมมือของประชาชนกลุ่มเป้าหมายและระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนและสังคม เงื่อนไขทางสังคม ได้แก่ คุณภาพของประชาชน ความเชื่อ ภาษา ศาสนา และค่านิยมของคนในชุมชนหรือสังคม และความร่วมมือของประชาชนกลุ่มเป้าหมาย เงื่อนไขทางการเมือง ได้แก่ การสนับสนุนวัตถุประสงค์ของนโยบายจากบุคคล ชี้นำขององค์กร กล่าวได้ว่าเงื่อนไข ทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองเป็นปัจจัยสำคัญในสภาพแวดล้อมของผลผลิตนโยบายในการบริหารจัดการตามนโยบายเพื่อส่งเสริมให้แผนงานหรือโครงการประสบความสำเร็จ

6. ความตั้งใจของผู้ปฏิบัติงาน (The Disposition of Implementers) ในการตอบสนองต่อนโยบายแต่ละระดับจะมีผลกระทบต่อความสามารถและความตั้งใจจริงของผู้ปฏิบัติ คือความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายที่จะนำไปปฏิบัติเจตคติต่อนโยบาย ได้แก่ การยอมรับ การอยู่เฉย ๆ หรือการปฏิเสธในการปฏิบัติงาน

ทฤษฎีตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของ วรเดช จันทรศร (2539 : 452-465) มีตัวแบบดังนี้

1. ตัวแบบยึดหลักเหตุผลให้ความสำคัญกับประสิทธิภาพในการวางแผนและการควบคุมการดำเนินงานตามนโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติ หน่วยงานหรือองค์การที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงานให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายของนโยบายที่กำหนดจะต้องนำทรัพยากรทางการบริหารมาดำเนินงานโดยเน้นวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายเป็นหลัก ดังนั้นผู้นำนโยบายไปปฏิบัติต้องเข้าใจความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ชัดเจนเพื่อนำไปกำหนดภารกิจและมอบหมายงานให้ฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง การดำเนินงานตามระบบการวางแผนงาน การควบคุมงานที่มีมีความสำคัญต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

2. ตัวแบบทางด้านการจัดการ ให้ความสำคัญกับสมรรถนะขององค์การที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยที่สมรรถนะขององค์การที่เกี่ยวข้องมี 5 ปัจจัย ได้แก่ (1) โครงสร้างขององค์การที่เหมาะสมกับภาระงานตามวัตถุประสงค์ของนโยบาย (2) ภายในองค์การต้องประกอบด้วยบุคลากรที่เพียงพอ ซึ่งมีความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะด้านการบริหารจัดการ และด้านเทคนิคอย่างเพียงพอ (3) งบประมาณในการดำเนินงานตามนโยบายต้องได้รับการสนับสนุนอย่างเพียงพอ (4) องค์การต้องมีการเตรียมความพร้อมด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ (5) สถานที่ใช้ดำเนินงานต้องเอื้อต่อการดำเนินงานตามนโยบาย

3. ตัวแบบด้านการพัฒนาองค์การ โดยองค์การที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติ การสร้างความผูกพัน การยอมรับในนโยบาย เน้นการมีส่วนร่วมด้วยการใช้เทคนิคการจูงใจและภาวะผู้นำของผู้บริหารในองค์การตั้งแต่ขั้นกำหนดนโยบายและวางแผนงานหรือโครงการ

4. ตัวแบบทางด้านกระบวนการของระบบราชการ การนำนโยบายไปปฏิบัติเกี่ยวข้องกับอำนาจขององค์การซึ่งไม่ได้อยู่ที่ผู้บริหารระดับสูงหรือบุคลากรคนใดคนหนึ่งอำนาจที่แท้จริงขององค์การกระจายอยู่ที่สมาชิกขององค์การ ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติทุกคนเข้าใจสภาพความเป็นจริงในการให้บริการของผู้กำหนดนโยบาย ผู้บริหารระดับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง การยอมรับนโยบายแล้วปรับแนวทางการปฏิบัติงานตามนโยบายเป็นหน้าที่ส่วนหนึ่งของผู้ปฏิบัติงานมีผลต่อความสำเร็จของนโยบาย

5. ตัวแบบทางด้านการเมือง ผลการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับความสามารถในการเจรจาต่อรองของผู้เกี่ยวข้องกันนโยบายนั้น ๆ ในฐานะของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียประโยชน์จากการจัดสรรสิ่งที่มีคุณค่า เช่น งบประมาณ ทรัพยากรให้แก่สังคมโดยฝ่ายการเมือง ดังนั้นจำนวนหน่วยงานหรือองค์การที่เกี่ยวข้องในการนำนโยบายไปปฏิบัติ บุคลิกภาพ ความรู้ความสามารถ สถานะ อำนาจ และทรัพยากรของหน่วยงานหรือองค์การ ความสามารถต่อรองของผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของหน่วยงาน องค์การ ในลักษณะของการสนับสนุนจากปัจจัยนอกหน่วยงานหรือองค์การ ได้แก่ สื่อมวลชน นักการเมือง หัวหน้าหน่วยงานอื่น ๆ กลุ่มอิทธิพลกลุ่มผลประโยชน์และบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย

6. ตัวแบบทั่วไป ตัวแบบนี้พัฒนามาจากหลาย ๆ ตัวแบบ ทำให้ตัวแปรในตัวแบบทั่วไป ประกอบด้วย ตัวแบบยึดหลักเหตุผล ตัวแบบทางด้านการจัดการ ตัวแบบทางด้านการพัฒนาองค์การ ตัวแบบทางด้านกระบวนการของระบบราชการ และตัวแบบทางด้านการเมือง ตัวแบบนี้ให้ความสำคัญกับตัวแปร 3 ตัวแปร คือการนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นกระบวนการติดต่อสื่อสาร ได้แก่ การติดต่อสื่อสารที่ดีมีผลต่อความเข้าใจของผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับนโยบาย ทั้งนี้นโยบายต้องมีความชัดเจนและมีกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการดำเนินงานตามนโยบาย แผนงาน โครงการ ตัวแปรต่อมา คือสมรรถนะขององค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติจะเกิดขึ้นได้ผู้ปฏิบัติงานต้องมีความรู้ความสามารถ เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ และทรัพยากรทางการบริหารมีจำนวนเพียงพอ และตัวแปรสุดท้าย คือผู้ปฏิบัติงานให้ความร่วมมือสนับสนุนงานตามนโยบายมีคุณสมบัติที่สำคัญ ได้แก่ ภาวะผู้นำของการบริหาร ในองค์การและการใช้เทคนิคการจูงใจผู้ปฏิบัติงานให้พร้อมที่จะร่วมมือในการนำนโยบายไปปฏิบัติ พร้อมทั้งจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการทำงานและวิธีการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านสถานะทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการบริหาร

ดังนั้นสรุปได้ว่า นโยบาย หมายถึงการกระทำตามวัตถุประสงค์ เมื่อมีนโยบายใด ๆ ต้องแน่ใจว่านโยบายนั้นสามารถปฏิบัติได้ และในการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1.1.7 ปัจจัยกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การนำนโยบายไปปฏิบัติมีปัจจัยความสำเร็จของการบริหารจัดการในการนำนโยบายไปปฏิบัติและปัจจัยที่ส่งผลต่อความล้มเหลวของการบริหารจัดการในการนำนโยบายไปปฏิบัติ สามารถกล่าวอธิบายได้ดังต่อไปนี้

มยุรี อนุมานราชชน (2549 : 220-226) กล่าวว่าปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จในการบริหารจัดการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่

1. สภาพแวดล้อมภายนอกหน่วยงานที่เอื้ออำนวยต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุมของผู้บริหารเพราะเป็นอุปสรรคภายนอกตัวนโยบายและอยู่ภายนอกหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ

2. เวลาและทรัพยากรที่เพียงพอ การดำเนินงานตามแนวทางแผนงาน โครงการ เจ็อนไขด้านเวลา และทรัพยากรมักเป็นข้อจำกัดภายนอก ตัวนโยบายที่มีความเป็นไปได้อาจไม่สัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดเนื่องจากมีทัศนคติของผู้ที่เกี่ยวข้องมากเกินไปในระยะเวลานั้น

3. การวางแผนการจัดสรรทรัพยากรที่ต้องการใช้ในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีการผสมผสานทรัพยากร และการจัดสรรทรัพยากรให้เหมาะสมในการดำเนินงานโครงการ

4. นโยบายที่มีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีหลักสาเหตุและผลลัพธ์ที่เชื่อถือได้โดยที่ปัญหาของการนำนโยบายไปปฏิบัติอาจแก้ไขได้ถ้าวิเคราะห์นโยบายที่ตั้งแต่ในขั้นของการนิยามประเด็นปัญหาและวิเคราะห์ทางเลือก

5. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลลัพธ์เป็นความสัมพันธ์ทางตรงโดยไม่มีความสัมพันธ์อื่นมาแทรกซ้อน เป็นการอาศัยความสัมพันธ์แบบสาเหตุและผลลัพธ์เป็นพื้นฐานของนโยบาย

6. ความสัมพันธ์แบบพึ่งพาระหว่างหน่วยงานอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติให้มีผลสำเร็จต้องอาศัยหน่วยงานเดียวที่รับผิดชอบ

7. ความเข้าใจและความเห็นพ้องกันในวัตถุประสงค์เป็นสิ่งที่สำคัญในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

8. การจัดกิจกรรมตามลำดับอย่างเหมาะสมเพื่อให้วัตถุประสงค์ของนโยบายสำเร็จต้องกำหนดรายละเอียดของกิจกรรมทั้งหมด

9. การติดต่อสื่อสารและประสานงาน การติดต่อสื่อสารเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการประสานงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อปฏิบัติตามที่กำหนดและที่เข้าใจกัน

10. ผู้มีอำนาจหน้าที่นำนโยบายไปปฏิบัติต้องได้รับการยอมรับอย่างแท้จริง ต้องไม่ต่อต้านคำสั่งใดๆ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อความสำเร็จของนโยบาย

ทศพร ศิริสัมพันธ์ (2539 : 152) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่สำคัญในการบริหารจัดการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จ มีดังนี้

1. เป้าหมายต่างๆ ของนโยบาย ตลอดจนแนวทางปฏิบัติต้องมีการกำหนดอย่างแน่ชัด เพื่อป้องกันการบิดเบือนแก้ไขในการปฏิบัติการ หรืออย่างน้อยที่สุดจะต้องอยู่ในระดับที่สามารถใช้อ้างอิงสำหรับการติดตามประเมินผลและจัดข้อพิพาทได้

2. นโยบายที่ถูกกำหนดขึ้นต้องตั้งอยู่บนหลักเหตุผล สามารถแยกความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างปัจจัยนำเข้า กิจกรรม และผลผลิตของนโยบาย รวมทั้งมีการมอบหมายอำนาจหน้าที่แก่หน่วยงานปฏิบัติอย่างเพียงพอ โครงสร้างการดำเนินงานกำหนดขึ้นมาให้เอื้ออำนวยต่อความสำเร็จไม่ว่าเป็นการจัดรูปแบบการประสานงานภายในและระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การสร้างระเบียบและวิธีการตัดสินใจในการปฏิบัติงานที่แน่นอน การอนุมัติเบิกจ่ายงบประมาณที่เพียงพอและต่อเนื่องรวมทั้งการเปิดโอกาสให้การสนับสนุนจากภายนอก

3. บุคลากรในหน่วยงานต้องมีความพร้อมและความผูกพันในการทำงานต้องยอมรับในเป้าหมายและระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆ โดยเฉพาะในระดับสูงต้องมียึดความสามารถทั้งด้านการจัดการและด้านการเมือง

4. นโยบายที่จะปฏิบัติต้องการแรงสนับสนุนจากภายนอก เช่น กลุ่มผลประโยชน์ ผู้มีอำนาจและอิทธิพลที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนประชาชนโดยทั่วไป

5. การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ ทางสังคม และทางเทคโนโลยีที่แปรผันตามกาลเวลาต้องไม่รุนแรงที่จะมากระทบกับการปฏิบัติงาน และนโยบายที่กำหนดขึ้นมาใหม่จะต้องไม่ขัดแย้งหรือลดความสำคัญของนโยบายที่กำลังดำเนินอยู่

สมบัติ อารังธัญวงศ์ (2549 : 432-446) กล่าวว่าปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการนำนโยบายไปปฏิบัติมีปัจจัยในด้านต่างๆ คือ

1. แหล่งที่มาของนโยบาย คือนโยบายมาจากแหล่งที่มาต่างๆ อาจมีความขัดแย้งกันจึงต้องหลีกเลี่ยงให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด

2. ความชัดเจนของนโยบาย คือนโยบายที่ดีต้องมีความชัดเจนของวัตถุประสงค์ของนโยบายและรายละเอียดที่เหมาะสมเพื่อให้การนำนโยบายไปปฏิบัติบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล

3. การสนับสนุนนโยบาย คือต้องมีการสนับสนุนนโยบายการเอาใจใส่ของบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และอำนาจของผู้กำหนดนโยบายเป็นเอกภาพ ความเต็มใจของผู้ปฏิบัติงานเป็นสิ่งสนับสนุนการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จ

4. ความซ้ำซ้อนในการบริหารงาน คือการนำนโยบายไปปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพและบรรลุผลตามที่กำหนดไว้ ผู้กำหนดนโยบายและผู้มีอำนาจตัดสินใจนโยบายจะต้องพยายามหลีกเลี่ยงการใช้องค์การที่มีความซ้ำซ้อนหรือสายการบังคับบัญชาที่ยาว และมีจำนวนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากเกินไปเพราะอาจส่งผลให้วัตถุประสงค์บิดเบือนไปจากวัตถุประสงค์ขององค์การ และการมอบนโยบายให้หน่วยงานมีความเป็นเอกภาพ ไม่มีความซ้ำซ้อนในการบริหารเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

5. สิ่งจูงใจสำหรับผู้ปฏิบัติ คือการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การได้รับผลตอบแทนจากการทำงาน เพื่อส่งเสริมขวัญและกำลังใจให้ผู้ปฏิบัติมีพลังและศักยภาพที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

6. การจัดสรรทรัพยากร คือการนำนโยบายไปปฏิบัติให้สำเร็จต้องมีทุน เวลา บุคลากร เทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่จำเป็น

ศุภชัย ยาวะประภาส (2540 : 101-117) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการบริหารจัดการในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีดังต่อไปนี้

1. ลักษณะของนโยบาย เช่น ประเภทของนโยบาย ผลประโยชน์ของนโยบาย ความสอดคล้องกับค่านิยม ความเชื่อ วัฒนธรรม ที่มีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ
 2. วัตถุประสงค์ของนโยบาย การมีตัวชี้วัดแสดงวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของนโยบาย โดยเป็นองค์ประกอบหนึ่งนำไปสู่ความสำเร็จของนโยบาย ได้แก่ ความชัดเจนของวัตถุประสงค์ ความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ และความยากง่ายในการรับรู้วัตถุประสงค์
 3. ความเป็นไปได้ทางการเมือง สภาพแวดล้อมทางการเมือง มีความสำคัญต่อการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบาย ตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อความเป็นไปได้ทางการเมืองของนโยบาย ได้แก่ การสนับสนุนจากทุก ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ผลกระทบของนโยบายที่มีต่อกลุ่มอาชีพที่มีอิทธิพล การสนับสนุนจากชนชั้นนำ การสนับสนุนจากสื่อมวลชน และการสนับสนุนจากผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง
 4. ความเป็นไปได้ทางเทคนิคหรือทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงแต่ละครั้งส่งผลต่อการปฏิบัติตามนโยบาย
 5. ความเพียงพอของทรัพยากรด้านการเงินและทรัพยากรด้านกำลังคน การสนับสนุนทางการเงิน กำลังและคุณภาพของบุคลากร รวมทั้งปัจจัยทางการบริการ
 6. ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ประเภทของหน่วยงาน โครงสร้างและลำดับชั้นการบังคับบัญชา ความสามารถของผู้นำ ความสัมพันธ์กับหน่วยงานที่กำหนดนโยบาย และลำดับชั้นของการสื่อสารแบบเปิด
 7. ในด้านของทัศนคติที่ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ทัศนคติที่มีต่อวัตถุประสงค์ของนโยบาย ผลกระทบที่มีผลต่อพฤติกรรมของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ความขัดแย้งที่มีต่อค่านิยมของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ และผลกระทบที่มีต่องาน อำนาจ ศักดิ์ศรี รวมถึงผลประโยชน์ของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ
 8. ความสัมพันธ์ระหว่างกลไกต่าง ๆ ที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ จำนวนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จำนวนจุดตัดสินใจ ความสัมพันธ์ดั้งเดิม และการแทรกแซงของหน่วยงานระดับบน
- กล้า ทองขาว (2548 : 183-185) กล่าวว่าปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการบริหารจัดการในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติมีปัจจัยที่สำคัญ มีดังนี้

1. ปัจจัยด้านข้อความนโยบาย (Policy Statement) หมายถึง ข่าวสารนโยบาย (Policy Messages) ที่ระบุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายนโยบายหรือระบุมตรฐานนโยบายหรือมาตรฐานแผนงาน กลยุทธ์หรือโครงการที่รองรับนโยบาย ข้อความนโยบาย คือเป้าหมายวัตถุประสงค์ รวมทั้งขั้นตอนหรือกลยุทธ์ อาจหมายถึงแนวปฏิบัติที่จัดทำ

เป็นคู่มือแก่ผู้รับผิดชอบเพื่อนำไปปฏิบัติให้เป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย หากข้อความในนโยบายมีความชัดเจนโอกาสที่นโยบายจะประสบความสำเร็จจะมีมาก แต่หากนโยบายมีความคลุมเครือไม่ชัดเจน เช่น วัตถุประสงค์ของนโยบายไม่ชัดเจนหรือขัดแย้ง เป็นอุปสรรคในการนำนโยบายไปปฏิบัติทำให้โอกาสที่นโยบายจะบรรลุผลสำเร็จเป็นไปได้ยาก

2. ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากผู้มีอำนาจและกลุ่มหลากหลาย ในสังคม ผู้นำหรือผู้มีอำนาจมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนโยบาย

3. ปัจจัยด้านศักยภาพและความสามารถขององค์กรที่นำนโยบาย ไปปฏิบัติ คือปัจจัยด้านความพร้อมขององค์การพิจารณาจากลักษณะสำคัญขององค์ประกอบต่าง ๆ ขององค์กร เช่น การมีโครงสร้างองค์กรที่เอื้อต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความรู้ ความสามารถและทักษะของทีม ความสามารถและประสบการณ์ของผู้นำองค์กร ข้อมูลข่าวสาร การมีและการใช้เทคโนโลยีเพื่อการบริหารรวมทั้งความสามารถนำเงินและอุปกรณ์เครื่องมือมาใช้ ได้ทันเวลาและทันสถานการณ์หากปราศจากองค์การรองรับนโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติ จะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นหากองค์กรรองรับนโยบายขาดความสามารถและความพร้อมขององค์การ ความเป็นไปได้ที่นโยบายจะล้มเหลวมีมากแต่หากนโยบายใดมีองค์กรเข้มแข็งที่รองรับโอกาสของ นโยบายจะประสบความสำเร็จมีสูงเพราะองค์กรเป็นกลไกสำคัญในการนำนโยบายให้ถึง กลุ่มเป้าหมายตามเจตจำนงของนโยบาย

4. ปัจจัยด้านจิตสำนึกของผู้ปฏิบัตินโยบาย เป็นความนึกคิดของ เจตคติต่อนโยบายและการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคคลระดับผู้ปฏิบัติการ คือปัจจัยสำคัญที่จะ ส่งผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของนโยบาย

5. ปัจจัยด้านผู้นำคนสำคัญ คือปัจจัยที่มีส่วนในการกำหนด ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้นำคนสำคัญอาจมีส่วนร่วมริเริ่มนโยบาย มีส่วนผลักดันให้ได้รับการประกาศใช้นโยบายและจะประสานความพยายามของบุคคลและองค์กร ที่ร่วมรับผิดชอบในขั้นของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

6. ปัจจัยด้านการกำกับตรวจสอบ การประเมินผล และการให้ แรงเสริมแก่ผู้ปฏิบัติ การนำนโยบายไปปฏิบัติจำเป็นต้องมีระบบการกำกับ การตรวจสอบ การปฏิบัติงานของบุคคลและองค์กรที่รับผิดชอบ การกำกับ ตรวจสอบมุ่งที่ประสิทธิภาพในการ บริหารนโยบายป้องกันการบิดเบือนเป้าหมายและการหันเหทรัพยากรไปใช้ผิดทาง สำหรับการ ประเมินผลอย่างเป็นระบบจะสามารถสะท้อนปัญหาในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้ทุกขั้นตอน ส่วนการให้แรงเสริมแก่ผู้ปฏิบัติงานหากเป็นแรงเสริมทางบวกจะทำให้ผู้ปฏิบัติ มีกำลังใจ ตั้งใจทำงานในหน้าที่ของตน หากเป็นการให้แรงเสริมทางลบจะช่วยยับยั้งพฤติกรรม หรือการปฏิบัติที่ไม่พึงประสงค์

วรเดช จันทรศร (2532 : 10-23) กล่าวถึงการบริหารจัดการ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติที่เกิดขึ้นในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ สรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาทางด้านสมรรถนะของหน่วยปฏิบัติ จะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านเงินทุน ด้านวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ ตลอดจนปัจจัยทางด้านวิชาการที่เกี่ยวข้อง

2. ปัญหาด้านการควบคุมระดับของปัญหาขึ้นอยู่กับปัญหาในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านความสามารถของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ด้านความชัดเจนของวัตถุประสงค์ของแผนหรือโครงการ ด้านความสอดคล้องในการกำหนดภารกิจ และการมีมาตรฐานในการปฏิบัติงานของหน่วยงานย่อย

3. ความร่วมมือและการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงโดยขึ้นอยู่กับปัจจัยในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านสมาชิกหน่วยปฏิบัติมีความต้องการที่แท้จริง ด้านการเปลี่ยนแปลงภารกิจประจำของสมาชิก ด้านหัวหน้าของหน่วยปฏิบัติไม่ให้การสนับสนุน ด้านนโยบายส่งผลให้งบประมาณและอัตรากำลังของหน่วยปฏิบัติที่ลดลงในระยะยาว ด้านผู้บริหารไม่เข้าใจสภาพของการปฏิบัติงานในหน่วยปฏิบัติ ด้านสมาชิกไม่ได้มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายเนื่องจากขาดความรู้และความเข้าใจในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

4. ปัญหาด้านอำนาจและความสัมพันธ์กับองค์การอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งระดับความรุนแรงของปัญหาขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ด้านลักษณะของการติดต่อและความสัมพันธ์ที่หน่วยงานปฏิบัติกับหน่วยควบคุม ด้านระดับของความจำเป็นที่หน่วยปฏิบัติจะต้องแสดงความร่วมมือกับหน่วยงานหลักอื่น ๆ ด้านระดับของความเป็นไปได้ที่เจ้าหน้าที่ของแต่ละหน่วยจะสามารถทำงานร่วมกันได้

5. ปัญหาด้านการสนับสนุนและความผูกพันขององค์กรหรือบุคคลสำคัญจะมากขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ด้านผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับฝ่ายการเมืองและฝ่ายบริหารหรือไม่ ด้านกลุ่มอิทธิพล กลุ่มผลประโยชน์ในสังคมที่สูญเสียผลประโยชน์จากนโยบายนั้นเพียงใด ด้านหน่วยปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับสื่อสารมวลชนมากน้อยระดับใด ด้านบุคคลสำคัญในระดับท้องถิ่นและระดับชาติสนับสนุนนโยบายนั้นมากน้อยเพียงใด

สมพร เฟื่องจันทร์ (2540 : 186-187) ได้กล่าวว่าปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ ดังนี้

1. การขาดแคลนของด้านทรัพยากร เช่น คน เงิน ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนโยบาย

2. ปัจจัยในด้านปัญหาขององค์กรหรือหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีผลกระทบต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนโยบาย ได้แก่ ความรับผิดชอบในการดำเนินนโยบายต่างไปจากหน้าที่ การนำนโยบายไปไว้ในองค์กรที่เจ้าหน้าที่ไม่ยินดีต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ การมีหลายนโยบายที่กำหนดขึ้นมาไม่พร้อมกันเพื่อแก้ปัญหาเดียวกัน และกลุ่มประชากรเป้าหมายเดียวกัน โดยมอบให้หลายองค์กรทำหน้าที่บริหาร บริการหรือการบังคับใช้กฎ ระเบียบในลักษณะที่หย่อนเกินไป

3. การขึ้นต่อองค์กรอื่น เช่น การนำนโยบายไปปฏิบัติเมื่อต้องได้รับความเห็นชอบจากหน่วยงานอื่น
4. ปัญหานโยบายใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาระงานของนโยบายเดิมคือเมื่อมีปัญหาใหม่ๆ เข้ามานโยบายเดิมก็ถูกลดความสำคัญลงไป
5. ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายที่พบบ่อยๆ คือนโยบายที่กำหนดขึ้นมาในช่วงเวลาต่างกันเพื่อใช้แก้ปัญหานั้นๆ อาจจะมีการขัดแย้งกัน
6. สิ่งที่กำหนดนโยบายเผชิญ ได้แก่ ปัญหาที่มีความซับซ้อนมากการที่จะพยายามกำหนดนโยบายให้ครอบคลุมทุกปัญหาเป็นเรื่องที่เลืวิสัย
7. ปัญหาบางอย่างไม่สามารถทำให้หมดไปด้วยการกำหนดนโยบายมาปฏิบัติ

ดังนั้นสรุปได้ว่า ปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการบริหารจัดการในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีปัจจัยดังนี้ คือปัจจัยด้านความชัดเจนของนโยบาย ได้แก่ ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย และความชัดเจนในเป้าหมายต่างๆ ปัจจัยด้านการจัดสรรทรัพยากร ได้แก่ การจัดสรรทรัพยากร งบประมาณ บุคลากร เทคโนโลยี และอุปกรณ์ที่จำเป็น ปัจจัยด้านการสนับสนุน ได้แก่ การสนับสนุนจากผู้มีอำนาจ การสนับสนุนของผู้ปฏิบัติรวมถึงการสนับสนุนจากกลุ่มหลากหลายในสังคม และปัจจัยด้านการกำกับตรวจสอบ ประเมินผล และการให้แรงเสริมแก่ผู้ปฏิบัติ ได้แก่ การกำกับตรวจสอบ ประเมินผลจากหน่วยงาน รวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง และการให้กำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติงานเพื่อให้การปฏิบัติงานสำเร็จและมีประสิทธิภาพ

1.2. แนวคิดเกี่ยวกับยุทธศาสตร์

1.2.1 ความหมายของยุทธศาสตร์

พสุ เดชะรินทร์ (2546 : 44) กล่าวว่าไว้ว่ายุทธศาสตร์ หมายถึงวิธีการหรือแนวทางที่องค์กรนำเสนอคุณค่าเพื่อทำให้องค์กรประสบความสำเร็จตามที่ต้องการ

วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์ และคณะ (2546 : 18) ได้กล่าวว่ายุทธศาสตร์ หมายถึงทางเลือกระยะยาวเกี่ยวกับเป้าประสงค์และนโยบายรวมทั้งแผนงานของรัฐบาล ซึ่งองค์กรภาครัฐกำหนด โดยคำนึงปัจจัยสองประการ คือวัตถุประสงค์ของแผนงานที่รัฐบาลกำหนดและสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการดำเนินแผนงาน

นราธิป ศรีราม (2548 : 101) ได้ให้ความหมายยุทธศาสตร์ (Strategic) ว่าเป็นแนวทางในการบริหารทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงแนวทางในการวางแผนพัฒนายุทธศาสตร์ที่นำมาใช้ในการบริหารและพัฒนา มีความหมายในเชิงการกำหนดทิศทางแนวทางปฏิบัติหรือทางเลือกในการปฏิบัติที่ชัดเจน เฉพาะเจาะจง ครอบคลุมและสอดคล้องเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดได้อย่างถูกต้องและทันเวลา

บุญเกียรติ ชีวะตระกูลกิจ (2548 : 1) กล่าวว่ายุทธศาสตร์ หมายถึงการมุ่งเน้นหรือทุ่มเททรัพยากรและสามารถนำไปสู่ความสำเร็จหรือวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า ยุทธศาสตร์ หมายถึงแนวทางในการบริหาร ทั้งภาครัฐและเอกชน เป็นทางเลือกระยะยาวเกี่ยวกับเป้าประสงค์และนโยบายรวมทั้งแผนงานของ รัฐบาลเพื่อทำให้องค์กรประสบความสำเร็จตามที่ต้องการ

1.2.2 ความสำคัญของการวางแผนยุทธศาสตร์

สมบัติ อารังธัญวงศ์ (2549 : 80-81) กล่าวถึงการวางแผน ยุทธศาสตร์ (Strategic Planning) เป็นบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารระดับสูงขององค์การโดยนำ ภารกิจขององค์การมากำหนดเป้าประสงค์และวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน อาจเรียกว่าเป็นการวางแผน ระยะยาว (Long-Term Planning) สามารถกล่าวได้ว่าการวางแผนยุทธศาสตร์ หมายถึง การวางแผนกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยใช้ข้อมูลในการ วินิจฉัยเหตุการณ์ต่าง ๆ และการกำหนดกิจกรรมให้เหมาะสม และหลักการพื้นฐานในการกำหนด ยุทธศาสตร์ คือการกำหนดเป้าประสงค์และวัตถุประสงค์ของนโยบายให้ชัดเจน การกำหนด ฐานคิดสำหรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต การคาดการณ์เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี ในอนาคตและการเลือกยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม

สุภาพร พิศาลบุตร (2548 : 24-25) กล่าวว่า การวางแผน ยุทธศาสตร์เป็นการวางแผนที่ถ่ายทอดแนวความคิดหรือแนวนโยบาย จากแผนระดับนโยบาย มาเป็นกลวิธีดำเนินงานที่ส่งผลให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ในสิ่งที่พึงประสงค์ตามจุดหมายที่กำหนดไว้ ในอนาคตอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล กระบวนการวางแผนยุทธศาสตร์เป็นการตัดสินใจ ที่มีความสืบเนื่องของเหตุและผล (Cause and Effect) ในช่วงระยะเวลาหนึ่งสำหรับการนำไปสู่ การกำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และกลวิธีปฏิบัติเพื่อถ่ายทอดเป็นแนวทางปฏิบัติในรูปของ แผนงานและโครงการ การปฏิบัติเพื่อบรรลุผลตามจุดหมาย (Ends) ลักษณะของ แผนยุทธศาสตร์โดยทั่วไปเป็นการวางแผนเชิงรวม การวางแผนในอนาคตระยะยาว (5 ปี- 10 ปี) หรือเป็นการวางแผนให้องค์การสามารถปรับตัวและเจริญเติบโตได้ในสภาพแวดล้อม ที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นผลให้ผู้บริหารทุกระดับพยายามสร้างแผนยุทธศาสตร์ขึ้นมาเพื่อใช้เป็น เครื่องมือในการบริหารให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในสิ่งที่พึงประสงค์มากที่สุด สำหรับองค์ประกอบของ แผนยุทธศาสตร์ ได้แก่ จุดมุ่งหมาย (Goals) วัตถุประสงค์ (Objective) เป้าหมาย (Targets) กลวิธี (Strategy) การกำหนดแผนงานและสาระสำคัญของแผนงาน การกำหนดงานโครงการ รวมถึงสาระสำคัญของงานและโครงการ

ไตรรัตน์ โภคพลากรณ์ (2548 : 115-118) กล่าวถึง ความสำคัญของการวางแผนยุทธศาสตร์มีความสำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1. กำหนดทิศทางขององค์การ (Set Direction) คือในการวางแผนยุทธศาสตร์ช่วยให้ผู้บริหารเกิดความเข้าใจต่อการเปลี่ยนแปลงและมีวิสัยทัศน์ต่ออนาคต ทำให้สามารถกำหนดวัตถุประสงค์และพันธกิจการดำเนินงานขององค์การได้อย่างเป็นรูปธรรม

2. สร้างความสอดคล้องในการปฏิบัติ (Harmony) คือการวางแผนยุทธศาสตร์ให้ความสำคัญกับการกำหนด การประยุกต์ การตรวจสอบและการควบคุมกลยุทธ์ขององค์การในฐานะที่เป็นระบบ อันประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญต่างๆ รวมเข้าด้วยกัน แนวคิดนี้ก่อให้เกิดวิสัยทัศน์ความเข้าใจในวัตถุประสงค์และแนวทางในการดำเนินงานขององค์การเป็นประโยชน์ต่อการจัดสรรทรัพยากร และการดำเนินงานเป็นเอกภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุด

3. สร้างความพร้อมให้กับองค์การ (Provide Readiness) คือการศึกษาสภาพแวดล้อมรวมถึงการกำหนดยุทธศาสตร์ช่วยให้ผู้บริหารและสมาชิกเกิดความเข้าใจในภาพรวมและศักยภาพขององค์การ ตลอดจนอิทธิพลของปัจจัยแวดล้อมต่างๆ ที่มีต่อองค์การ ทำให้องค์การมีความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงหรือความท้าทายของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

4. สร้างประสิทธิภาพในการให้บริการ (Improve Service Efficiency) คือการวางแผนยุทธศาสตร์จะช่วยสร้างประสิทธิภาพการให้บริการแก่องค์การ สร้างความเข้าใจและการรองรับการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม รวมทั้งช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องเข้าใจในความต้องการขององค์การ ทำให้จัดลำดับความสำคัญในการดำเนินงานและเป้าหมาย ช่วยให้องค์การสามารถดำเนินงานได้อย่างเหมาะสม และใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2.3 กระบวนการวางแผนยุทธศาสตร์

การวางแผนยุทธศาสตร์เพื่อจัดการกับปัญหาและอุปสรรคให้สอดคล้องกับสภาพขององค์การ กระบวนการวางแผนยุทธศาสตร์กำหนดได้เป็น 6 ขั้นตอนอธิบายได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมโดยทั่วไปอาศัยเทคนิค SWOT Analysis เพื่อให้ทราบจุดแข็ง (Strength) จุดอ่อน (Weakness) โอกาส (Opportunity) และอุปสรรคหรือข้อจำกัด (Threat) โดยการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในจะวิเคราะห์โครงสร้างทรัพยากรและวัฒนธรรมของหน่วยงานวางแผน ส่วนการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เพื่อทราบถึงปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่สนับสนุนต่อการพัฒนา (นราธิป ศรีราม, 2548 : 101) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การและสภาพแวดล้อมภายในองค์การ (ไตรรัตน์ โภคพลากรณ์, 2548 : 118-126) ประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้ ได้แก่

1.1 สภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร คือสภาพแวดล้อมทั่วไป เป็นสภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อทุกองค์การ ได้แก่

1.1.1 สภาพแวดล้อมทั่วไป ได้แก่ สังคม ประกอบด้วย ค่านิยม วัฒนธรรม ครอบครัว ความเชื่อ และอื่น ๆ ด้านเทคโนโลยี ประกอบด้วย ผู้ชำนาญการ กระบวนการ ระบบ และองค์ความรู้ต่าง ๆ ด้านเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ทรัพยากรและแนวโน้มทั่วไป ระบบเศรษฐกิจ ด้านภาวะเศรษฐกิจและการเมือง ประกอบด้วย รัฐบาล นโยบายรัฐ กฎหมาย สถาบัน และกระบวนการทางการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ องค์กรอิสระทางการเมือง และสุดท้าย ด้านภาคประชาสังคมและต่างประเทศ ประกอบด้วย สภาพที่มาจากภายนอกประเทศไม่ว่าจะเป็น องค์กร กลุ่มบุคคล หรืออื่น ๆ

1.1.2 สภาพแวดล้อมเฉพาะหรือสภาพแวดล้อม ในการดำเนินงานเป็นสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อองค์การและความสำเร็จขององค์การ ได้แก่ ผู้รับบริการ หน่วยงานราชการ ผู้จัดหาวัตถุดิบ และแรงงาน

1.2 สภาพแวดล้อมภายในองค์การ ซึ่งองค์การจะบรรลุ เป้าหมายโดยปัจจัยที่มีความสำคัญขององค์การ ได้แก่ คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ และการจัดการ

2. การกำหนดทิศทางองค์การ แบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่

2.1 วิสัยทัศน์ (Vision) เป็นเป้าหมายที่กำหนดอย่างกว้างๆ ไม่เจาะจงในรายละเอียดที่ชัดเจน

2.2 พันธกิจ (Mission) บางครั้งเรียกว่าภารกิจ หมายถึง จุดมุ่งหมายอันเป็นลักษณะเฉพาะขององค์การ

2.3 เป้าหมาย (Goal) เป็นจุดมุ่งหมายอันเป็นรูปธรรม ขององค์การ

2.4 วัตถุประสงค์ (Objectives) เป็นผลที่ต้องการมีลักษณะ ที่เฉพาะเจาะจง มีผลผลิตที่สามารถวัดได้ว่าเป็นรูปธรรม โดยระบุเป็นรายละเอียดเพื่อให้บรรลุ เป้าหมาย

3. การกำหนดยุทธศาสตร์เป็นหน้าที่สำคัญของผู้บริหารเพราะ เกี่ยวเนื่องกับทุกภาคส่วนขององค์การ อาศัยการบูรณาการขององค์การเพื่อลดการคุกคาม จากสภาพแวดล้อมเป็นการสร้างความเข้าใจและรวมพลังของสมาชิก

4. การนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติ ยุทธศาสตร์ที่เกิดขึ้นเป็นเพียง แนวคิดที่ต้องมีการนำไปใช้ เป็นขั้นตอนต่อเนื่องจากการกำหนดยุทธศาสตร์ที่ให้ความสำคัญกับการวางแผนปฏิบัติการและการดำเนินงานเพื่อให้ยุทธศาสตร์เกิดความเป็นรูปธรรม และมีประสิทธิภาพ การนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติต้องดำเนินงานตามหน้าที่ของการจัดการที่มี การวางแผนการจัดองค์กร การจัดบุคลากรเข้าทำงาน การสั่งการและควบคุม

5. การควบคุมยุทธศาสตร์ ผู้บริหารยุทธศาสตร์มีหน้าที่ของความรับผิดชอบในการปรับปรุงแผนและดำเนินยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงหรือการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับมิติต่างๆ โดยผู้บริหารหรือผู้มีหน้าที่ความรับผิดชอบต่อความสำเร็จของยุทธศาสตร์จะต้องติดตามและประเมินการดำเนินการตามยุทธศาสตร์เป็นไปตามภารกิจของวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยมีการรวบรวมข้อมูลและเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริงกับความต้องการของแผนและมาตรฐานมีความใกล้เคียงหรือแตกต่างกัน โดยผู้ที่รับผิดชอบต้องปฏิบัติตามขั้นตอนการควบคุม ได้แก่ การกำหนดเกณฑ์ และมาตรฐานการวัดผลการดำเนินงาน การเปรียบเทียบการประเมินผลและการดำเนินการแก้ไข

6. การติดตามและการประเมินผลยุทธศาสตร์ คือเมื่อนำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาไปปฏิบัติต้องดำเนินการติดตาม ประเมินผลงานแต่ละโครงการเป็นระยะเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญ คือเพื่อทราบถึงความสำเร็จของการปฏิบัติตามแผนหรือทบทวนและติดตามแผนให้ทันการณ์หรืออาจเปลี่ยนยุทธศาสตร์ใหม่หากพบว่าการปฏิบัติตามแผนประสบปัญหาและไม่ประสบความสำเร็จ ผลที่ได้รับจากการติดตามและประเมินผลจะถูกนำมาใช้เป็นปัจจัยในการพิจารณาปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์และการปฏิบัติตามยุทธศาสตร์ (นราธิป ศรีราม, 2548 : 101)

ดังนั้นสรุปได้ว่า ยุทธศาสตร์มาจากนโยบายเพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติงานยุทธศาสตร์เป็นหน้าที่สำคัญของผู้บริหารเพราะเกี่ยวข้องกับทุกภาคส่วนในองค์การโดยอาศัยการบูรณาการขององค์การในการนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติซึ่งเป็นขั้นตอนที่มีความต่อเนื่องให้ความสำคัญกับการวางแผนปฏิบัติการ

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

การนำเสนอแนวคิดการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ประกอบด้วย การบริหารจัดการ การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และการบริหารจัดการในสถานการณ์ความไม่มั่นคงที่มีความเกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ อันเนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.3.1 การบริหารจัดการ

1.3.1.1 ความหมายของการบริหารจัดการ

ดิน ปรัชญพฤทธิ (2538 : 8-9) ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการ (Administration) หมายถึงกระบวนการของการนำเอาการตัดสินใจ

และการนำนโยบายไปปฏิบัติ การบริหารรัฐกิจเกี่ยวข้องกับการนำเอานโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ดังนั้นกล่าวได้ว่าการบริหารส่วนใหญ่เป็นภารกิจของฝ่ายบริหาร

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2540 : 4)

ให้ความหมายการบริหารจัดการ (Administration) คือการบริหารของฝ่ายปกครองและรัฐบาล

ประพันธ์ สุริหาร (2541 : 5) กล่าวถึงการบริหารจัดการเป็นกิจกรรมของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปร่วมมือกันทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกันโดยใช้กระบวนการและทรัพยากรที่เหมาะสม

ไพบูลย์ ช่างเรียน (2542 : 33) ได้กล่าวถึงการบริหารหรือการจัดการ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Administration ซึ่งใช้กับการบริหารที่เกี่ยวข้องกับกิจการสาธารณะหรือรัฐบาล ซึ่งการบริหาร คือระบบที่ประกอบด้วยกระบวนการในการนำทรัพยากรทางการบริหารทั้งทางวัตถุและคนมาดำเนินการเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนด

วิทยากร เชียงกุล (2543 : 9) กล่าวไว้ว่าการบริหารจัดการในคำว่า Administration หมายถึงองค์การที่ทำหน้าที่ควบคุมการบริหารจัดการคือระบบราชการ

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2545 : 36) ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการ หมายถึงการบริหารของหน่วยงานภาครัฐซึ่งเรียกว่า การบริหารรัฐกิจ (Public Administration) หรือการบริหารภาครัฐมีวัตถุประสงค์หลักในการจัดตั้ง คือการให้บริการสาธารณะ (Public Services) ซึ่งครอบคลุมถึงการอำนวยความสะดวก การรักษาความสงบเรียบร้อย ตลอดจนการพัฒนาประชาชนและประเทศชาติ เป็นต้น การบริหารส่วนนี้เป็น การบริหารของหน่วยงานของภาครัฐ (Public or Governmental Organization) ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น เช่น การบริหารงานของหน่วยงานของสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง กรม หรือเทียบเท่า การบริหารงานของจังหวัดและอำเภอ การบริหารงานของหน่วยงานการบริหารท้องถิ่น หน่วยงานการบริหารในเมืองหลวง รวมตลอดทั้ง การบริหารงานของหน่วยงานของรัฐวิสาหกิจ เป็นต้น

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2545 : 18) กล่าวว่า การบริหารจัดการ หมายถึงกระบวนการของการมุ่งสู่เป้าหมายจากการทำงานร่วมกัน โดยบุคคลและทรัพยากรอื่น ๆ หรือการออกแบบและรักษาสภาพแวดล้อมที่บุคคลทำงานร่วมกันในกลุ่มให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า การบริหารจัดการ หมายถึงการใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้คนทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีกระบวนการของการนำเอาการตัดสินใจและนำนโยบายไปปฏิบัติ การบริหารรัฐกิจเกี่ยวข้องกับการนำเอานโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ การบริหารงานของรัฐ (Administration) โดยกลุ่มบุคคลเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกันใช้กับองค์การและการบริหารงานในระบบราชการ

1.3.1.2 ลักษณะของงานการบริหารจัดการ

การบริหารจัดการประกอบด้วยลักษณะของงานในการบริหารจัดการ 3 ด้าน คือ

1. การบริหารจัดการในด้านที่เป็นผู้นำหรือหัวหน้างาน
การบริหารจัดการ หมายถึงภาระหน้าที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ปฏิบัติตนเป็นผู้นำภายใน
องค์การ

2. การบริหารจัดการในด้านของภารกิจหรือสิ่งที่ต้อง
ทำงานบริหารจัดการ หมายถึงการจัดระเบียบทรัพยากรต่างๆ ในองค์การและการประสานกิจกรรม
ต่างๆ เข้าด้วยกัน

3. การบริหารจัดการในด้านของความรับผิดชอบงาน
บริหารจัดการ หมายถึงการทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีอาศัยบุคคลต่างๆ (ธงชัย สันติวงษ์,
2543 : 21-22)

ดังนั้นสรุปได้ว่า การบริหารจัดการภาระหน้าที่ของบุคคล
ใดบุคคลหนึ่งที่ปฏิบัติเป็นการจัดระเบียบทรัพยากรต่างๆ ในองค์การ และเป็นการประสาน
กิจกรรมต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

1.3.1.3 ทฤษฎีการบริหารจัดการ

การบริหารจัดการมีผู้นำเสนอแนวความคิดนี้ คือ
เฮนรี ฟาโยล์ (Henri Fayol, 1976 : 6, อ้างถึงใน พิมลจรรย์ นามวัฒน์, 2546 : 213)
กล่าวถึงองค์ประกอบของการบริหาร ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์กร การฝึกอบรม การสั่งการ
และการประสานงาน และแนวความคิดของทฤษฎีการบริหารจัดการโดยได้กำหนดหลักของ
การบริหารจัดการ 14 ประการ ดังนี้

1. การจัดแบ่งงานทางการบริหารโดยงานที่ทำนั้นต้อง
ถูกแบ่งออกเป็นกิจกรรมที่ย่อยๆ จนถึงหน่วยที่เล็กที่สุด เพื่อจัดรวมกลุ่มกิจกรรมเหล่านั้น
ตามความชำนาญเฉพาะด้าน

2. การมอบอำนาจหน้าที่ควบคู่กับความรับผิดชอบ
ทุกคนที่ทำงานควรจะได้รับมอบอำนาจหน้าที่ให้เพียงพอกับความรับผิดชอบในงานที่ได้รับ
มอบหมาย

3. ระเบียบวินัย พนักงานต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์
ต่างๆ ที่กำหนดไว้ในการทำงานอันเป็นข้อตกลงระหว่างพนักงานกับองค์การและผู้บริหาร
ต้องลงโทษแก่การกระทำที่ขัดต่อระเบียบวินัยอย่างเป็นทางการ

4. เอกภาพในการบังคับบัญชา พนักงานทุกคนควรรับ
คำสั่งและรับผิดชอบแก่ผู้บังคับบัญชาเพียงคนเดียว

5. ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของทิศทางกิจกรรมที่มี
จุดหมายเดียวกันควรถูกจัดวางไว้ในกลุ่มเดียวกันและอยู่ภายใต้แผนงานเดียวกัน

6. ประโยชน์ส่วนบุคคลต้องเป็นรองจากประโยชน์
ส่วนรวม กล่าวคือประโยชน์ขององค์กรย่อมมีความสำคัญกว่าประโยชน์ของแต่ละบุคคล

7. การจ่ายค่าตอบแทนที่เป็นธรรมขึ้นอยู่กับ
บรรลุลผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของงาน

8. การรวมอำนาจหน้าที่ คือการมอบอำนาจหน้าที่
ควรได้สัดส่วนกับความรับผิดชอบที่มอบหมายให้เท่านั้น

9. สายการบังคับบัญชา คือควรมีสายการบังคับบัญชา
อย่างต่อเนื่องที่เป็นไปตามสายของการอำนวยความสะดวกและการสั่งการ

10. ความเป็นระเบียบ ต้องมีการนิยามหน้าที่การงาน
แต่ละงานเพื่อให้ผู้ที่ทำงานนั้นเข้าใจในงานที่ทำ และเข้าใจความสัมพันธ์กับงานอื่น ๆ

11. ความเสมอภาคในการดำเนินงานตามกฎหมายและ
ข้อตกลงต่าง ๆ

12. เสถียรภาพด้านบุคลากร พนักงานทุกคนควร
ได้รับการส่งเสริมให้มีความภักดีต่อองค์กรและมีความผูกพันต่อองค์กรระยะยาว

13. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ พนักงานทุกคนควร
ได้รับการส่งเสริมให้ทำการตัดสินใจได้อย่างอิสระภายใต้ขอบเขตแห่งอำนาจที่ได้รับ
และตามหน้าที่งานที่ระบุไว้

14. ความสามัคคีกลมเกลียว พนักงานควรได้รับการ
ส่งเสริมให้กำหนดประโยชน์ขององค์กร ซึ่งจะเป็วิธีที่จะสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
ในการทำงาน

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า การบริหารจัดการเป็นกิจกรรม
ที่มีการกำหนดวัตถุประสงค์การวางแผน การกำหนดแนวทาง เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพยากร
อย่างเหมาะสมโดยที่มีทรัพยากรในการบริหารด้านต่าง ๆ เป็นปัจจัยในการบริหารจัดการ
และจะต้องมีคุณสมบัติที่สามารถจัดทำกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมายและแนวทางในการบริหาร
(Administration) จะมองจากบนลงล่างจนกระทั่งถึงทรัพยากร (Resource System) ภาครัฐ
เรียกการบริหารในคำภาษาอังกฤษว่า Administration เพราะว่างานส่วนใหญ่ของภาครัฐ
คืองานการสนับสนุน

1.3.1.4 การบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล

(1) ความหมายของธรรมาภิบาล

ฉันทนา บรรพศิริโชค (2543 : 160-163)

กล่าวว่า Good Governance หมายถึงการปกครองที่ดี ซึ่งครอบคลุมส่วนต่างๆ ของสังคมที่แตกต่างกัน

ประมวล รุจนเสรี (2542 : 48) ได้กล่าวถึง

การบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล หมายถึงธรรมาภิบาลเป็นการปรับวิถีคิด วิธีการบริหารราชการของประเทศทั้งระบบ โดยการกำหนดเจตนารมณ์ของแผ่นดินขึ้นมาเพื่อทุกคนทุกฝ่ายในประเทศร่วมกันคิดร่วมกันทำ ร่วมกันจัดการ ร่วมกันรับผิดชอบแก้ปัญหาพัฒนา นำพาแผ่นดินไปสู่ความมั่นคง ความสงบสุข มีการพัฒนาที่ยั่งยืนก้าวไกล

ดังนั้นสรุปได้ว่า ความหมายของ Good Governance หรือธรรมาภิบาล คือการปรับวิถีคิด วิธีการบริหารราชการของประเทศ เพื่อทุกคนและทุกฝ่ายในประเทศร่วมกันคิด ร่วมกันทำ ร่วมกันจัดการ ร่วมกันรับผิดชอบในการแก้ปัญหาต่างๆ

(2) องค์ประกอบของหลักธรรมาภิบาล

ประเวศ วะสี (2547 : 9-10) ได้กล่าวไว้ว่า

องค์ประกอบของธรรมาภิบาลมีหลักในการบริหารจัดการ ดังนี้

1. หลักนิติธรรม คือการตรากฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับและกติกาต่างๆ ให้ทันสมัยและเป็นธรรม ตลอดจนเป็นที่ยอมรับของสังคมและสมาชิกโดยมีการยินยอมพร้อมใจและถือปฏิบัติร่วมกันอย่างเสมอภาคและเป็นธรรม

2. หลักคุณธรรม คือการยึดถือและเชื่อมั่นในความถูกต้องดีงามโดยการรณรงค์เพื่อสร้างค่านิยมที่ดีงามให้ผู้ปฏิบัติงานในองค์กรหรือสมาชิกของสังคมถือปฏิบัติ ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความอดทนขยันหมั่นเพียร ความมีระเบียบวินัย เป็นต้น

3. หลักความโปร่งใส คือหลักที่ทำให้ สังคมไทยเป็นสังคมที่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารอย่างตรงไปตรงมา และสามารถตรวจสอบความถูกต้องได้โดยการปรับปรุงระบบและกลไกการทำงานขององค์กรให้มีความโปร่งใสมีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารหรือเปิดให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้สะดวก ตลอดจนมีระบบกระบวนการตรวจสอบและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพซึ่งเป็นการสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกันและช่วยให้การทำงานของภาครัฐและภาคเอกชนปลอดจากการทุจริตคอร์รัปชัน

4. หลักการมีส่วนร่วม คือการทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้และร่วมเสนอความเห็นในการตัดสินใจสำคัญๆ ของสังคมโดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีช่องทางในการเข้ามามีส่วนร่วม ได้แก่ การแจ้งความเห็น การไต่สวนสาธารณะ

การประชาสัมพันธ์ การแสดงประชามติหรืออื่น ๆ และจัดการผูกขาดทั้งโดยภาครัฐหรือโดยภาคธุรกิจเอกชน ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสามัคคีและความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสามัคคีและความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน

5. หลักความรับผิดชอบ คือหลักที่ผู้บริหารตลอดจนข้าราชการทั้งฝ่ายการเมืองและข้าราชการประจำต้องตั้งใจปฏิบัติภารกิจตามหน้าที่อย่างดียิ่งโดยมุ่งให้บริการแก่ผู้มารับบริการเพื่ออำนวยความสะดวกต่าง ๆ มีความรับผิดชอบต่อความบกพร่องในหน้าที่การงานที่ตนรับผิดชอบอยู่และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขได้ทันที

6. หลักความคุ้มค่า คือผู้บริหารต้องตระหนักว่ามีทรัพยากรค่อนข้างจำกัด ดังนั้นในการบริหารจัดการจำเป็นจะต้องยึดหลักความประหยัดและความคุ้มค่า ซึ่งจำเป็นจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายไปที่ผู้รับบริการหรือประชาชนโดยส่วนรวม

สุดจิต นิमितกุล (2543 : 13-24) ได้กล่าวว่ องค์ประกอบของธรรมาภิบาล มีดังนี้

1. การมีส่วนร่วม (Participation) คือเป็นการมีส่วนร่วมของทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐในการบริหารเพื่อให้เกิดความคิดริเริ่มและพลังการทำงานที่สอดประสานกันเพื่อบรรลุเป้าหมายในการให้บริการประชาชน

2. ความยั่งยืน (Sustainability) คือหลักการบริหารงานที่อยู่บนหลักของความสมดุลทั้งในเมืองและชนบท ระบบนิเวศและทรัพยากรธรรมชาติ

3. ประชาชนมีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ชอบธรรม (Legitimacy) ให้การยอมรับ (Acceptance) การดำเนินงานของแต่ละหน่วยงานสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และประชาชนพร้อมที่จะยอมสูญเสียประโยชน์ส่วนตัวไปเพื่อประโยชน์ส่วนรวมที่ต้องรับผิดชอบร่วมกัน

4. มีความโปร่งใส (Transparency) คือข้อมูลต่าง ๆ ต้องตรงกับข้อเท็จจริงของการดำเนินการและสามารถตรวจสอบได้ มีการดำเนินการที่เปิดเผยชัดเจน

5. การส่งเสริมความเป็นธรรม (Equity) และความเสมอภาค (Equality) มีการกระจายการพัฒนาอย่างทั่วถึงเท่าเทียมกันไม่มีการเลือกปฏิบัติและมีระบบการรับเรื่องร้องทุกข์ที่ชัดเจน

6. มีความสามารถที่จะพัฒนาทรัพยากรและวิธีการบริหารกิจการและสังคมที่ดี เจ้าหน้าที่ของทุกหน่วยงานจะต้องได้รับการพัฒนาความรู้และทักษะเพื่อให้สามารถนำไปปรับใช้กับการบริหารได้ และมีการกำหนดขั้นตอนการดำเนินงานที่ชัดเจนเพื่อให้ทุกหน่วยงานยึดถือเป็นแนวปฏิบัติร่วมกัน

7. ส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศ โดยการเปิดโอกาสให้สตรีทั้งในเมืองและชนบทเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนและสังคมในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นมากขึ้น

8. การอดทนอดกลั้น (Tolerance) และการยอมรับต่อทัศนคติที่หลากหลาย รวมทั้งต้องยุติข้อขัดแย้งด้วยเหตุผล หากจุดร่วมที่ทุกฝ่ายยอมรับร่วมกันได้

9. การดำเนินการตามหลักนิติธรรม (Operating by Rule of Law) พัฒนาปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้มีความทันสมัยและเป็นธรรม

10. ความรับผิดชอบ (Accountability) เจ้าหน้าที่จะต้องมีความรับผิดชอบต่อประชาชน ความพึงพอใจของประชาชนต่อการปฏิบัติงานจะเป็นตัวชี้วัดสำคัญในการประเมินความสำเร็จของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่

11. การเป็นผู้กำกับดูแล (Regulator) กล่าวคือการกำกับดูแลแทนการควบคุม การโอนงานบางอย่างไปให้องค์กรท้องถิ่นซึ่งใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดหรืองานบางอย่างก็ต้องแปรรูปให้เอกชนดำเนินการแทน

กล่าวสรุปได้ว่า การบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลเป็นการปรับวิถีคิด วิธีการบริหารโดยมีองค์ประกอบในการบริหารที่ดี ได้แก่ การบริหารจัดการที่มีหลักนิติธรรม หลักคุณธรรม หลักความโปร่งใส หลักการมีส่วนร่วม หลักความรับผิดชอบต่อสังคม หลักความคุ้มค่าที่เป็นองค์ประกอบหลักในการบริหารจัดการที่ดี โดยที่หน่วยงานต่างๆ สามารถนำไปปรับใช้กับการบริหารในแต่ละพื้นที่เพื่อให้การบริหารมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์มากที่สุด

1.3.2 การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

1.3.2.1 ความหมายการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

บาร์ และจอนส์ตัน (Bahr and Johnston, 1995 : 323, อ้างถึงใน เอ็มอัชฌา (รัตนริมจง) วัฒนบุรานนท์, 2548 : 3) กล่าวว่าความปลอดภัยหมายถึงวิธีการปฏิบัติหรือดำเนินการเพื่อลดภัยที่เกิดขึ้นรวมถึงการควบคุมและป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายใดๆ เช่น อุบัติเหตุจากการทำงาน การเดินทาง เป็นต้น

ชวลิต อาคมธนะ (2540 : 16) ได้กล่าวไว้ว่าความปลอดภัยคือ เหตุการณ์หรือการกระทำที่ปราศจากอุบัติเหตุ อันตราย ปราศจากการเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานหรือปราศจากเหตุการณ์ที่ไม่เกิดความสูญเสียใดๆ ทั้งสิ้น

เอ็มอัชฌา (รัตนริมจง) วัฒนบุรานนท์ (2548 : 4) กล่าวถึงความปลอดภัย หมายถึงการไม่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น การดำรงชีวิตอยู่อย่างสุขกาย สุขใจ

ไม่เสี่ยงภัย มีความมั่นใจในการประกอบกิจกรรมต่างๆ และการเตรียมการป้องกันอย่างถูกต้อง และเหมาะสม

เดชน์ จรูญเรืองฤทธิ์ (2532 : 1) กล่าวว่า การรักษาความปลอดภัย หมายถึงการระแวดระวังการป้องกันให้พ้นภัยหรือไปให้พ้นจากเหตุที่ทำให้เกิดความเสียหาย

บุญมี สมสุข (2541 : 18) ได้กล่าวว่าการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเป็นลักษณะของบุคคล ชุมชน และสังคมที่ปัจเจกชนในสังคมนั้นรู้สึกมีความปลอดภัยในอาชญากรรมทั้งโดยตรงและโดยอ้อม อันทำให้มีความสงบสุขในการดำรงชีพตามสมควรแก่สภาพ

สมบัติ ตรีกตรอง (2550 : 23) กล่าวไว้ว่า ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานที่สำคัญของมนุษย์ทุกคนและเป็นตัวชี้วัดตัวหนึ่งของคุณภาพชีวิต

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า ความหมายของการรักษาความปลอดภัยหมายถึงวิธีการปฏิบัติ การดูแล การป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายใดๆ ที่ทำให้เกิดความเสียหายเพื่อที่บุคคล ชุมชนและสังคม มีความรู้สึกในความปลอดภัยในการดำรงชีวิต คือ การดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างสุขกาย สุขใจ ไม่เสี่ยงภัย มีความมั่นใจในการประกอบกิจกรรมต่างๆ โดยมีการเตรียมการป้องกันอย่างถูกต้องและเหมาะสม

1.3.2.2 แนวทางการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีแนวทางการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ดังนี้

เดชน์ จรูญเรืองฤทธิ์ (2532 : 1) กล่าวไว้ว่า การรักษาความปลอดภัยมีผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัย ดังนี้

1. เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมีส่วนรับผิดชอบ 20 เปอร์เซ็นต์

2. เจ้าของทรัพย์สินมีส่วนรับผิดชอบ 30 เปอร์เซ็นต์

3. ผู้บริหารองค์กรมีส่วนรับผิดชอบ 50 เปอร์เซ็นต์

ดังนั้นกล่าวได้ว่า การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยเป็นความรับผิดชอบของทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อการรักษาความปลอดภัยอย่างมีประสิทธิภาพ เจ้าของทรัพย์สินควรให้ความสนใจเอาใจใส่ดูแลรักษาทรัพย์สินของคนในเบื้องต้น ผู้บริหารองค์กรต้องมีนโยบายที่ชัดเจนและรัดกุมครอบคลุมทุกด้าน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยผู้ปฏิบัติงานต้องปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรการต่างๆ ที่องค์กรกำหนดขึ้นอย่างเคร่งครัดและเข้มงวดจึงทำให้การรักษาความปลอดภัยได้ผลมากขึ้น

กรมการปกครอง (2546 : 42) กล่าวว่า การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน คือการรักษาความปลอดภัยเพื่อให้ประชาชนมีความมั่นใจในการรักษาความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของรัฐเพื่อเป็นการเพิ่มระดับความปลอดภัย โดยมีมาตรการสำคัญ ดังนี้

1. การลดหรือขจัดปัจจัยที่เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง
2. การพัฒนาขีดความสามารถของบุคคลในการดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนอยู่ในระดับสูง
3. การนำวิทยาการสมัยใหม่มาใช้ในการปฏิบัติงานโดยการส่งเสริมสนับสนุนการสร้างชุมชนให้มีความเข้มแข็งมีศักยภาพในการคุ้มครองป้องกันตนเองให้รอดพ้นจากภัยอาชญากรรมได้อย่างเป็นรูปธรรม
4. เน้นการดึงประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลความสงบสุขโดยการดำเนินการระหว่างภาคราชการ ประชาชน และองค์กรประชาชนในลักษณะร่วมกันคิดร่วมกันทำ ร่วมกันตรวจสอบให้ความคุ้มครองป้องกันสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานอย่างจริงจัง
5. การอำนวยความสะดวกธรรมชาติให้มีมาตรฐานรวดเร็ว มีความเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย

ธีรศักดิ์ สารภูษิตสันต์ (2551 : 74) กล่าวว่า รูปแบบการรักษาความปลอดภัยของชุมชนมีมาตรการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ดังนี้คือ (1) การรวมพลังชุมชน (2) การฝึกอบรมยุทธวิธีการรักษาความปลอดภัย (3) การกำหนดพื้นที่การรักษาความปลอดภัยรวมถึงการกำหนดเขตพื้นที่รอยต่อระหว่างหมู่บ้านกับชุมชนอื่นๆ (4) การจัดให้มีการระวังการป้องกันภัย (5) การจัดให้มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุและการสื่อสาร (6) ระบบยามรักษาการณ์ (7) การควบคุมบุคคลและยานพาหนะ (8) สนธิกำลัง (9) การหาข่าว (10) ปฏิบัติการทางสังคมจิตวิทยา (11) การเสริมสร้างขวัญและกำลังใจผู้ปฏิบัติงาน (12) การประเมินผล

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพื่อให้ประชาชนและเจ้าหน้าที่โดยเป็นการลดการควบคุม และการป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายใดๆ หรือขจัดปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอย่างต่อเนื่อง โดยการบริหารจัดการของภาครัฐในการใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานสามารถปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยที่ประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มขึ้นโดยการรวมพลังชุมชน การฝึกอบรมยุทธวิธีการรักษาความปลอดภัย การกำหนดพื้นที่การรักษาความปลอดภัย การจัดให้มีการระวังการป้องกันภัย การจัดให้มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุและการสื่อสาร การมีระบบยามรักษาการณ์ การควบคุมบุคคล

และยานพาหนะ การสนธิกำลัง การหาข่าว การปฏิบัติการทางสังคมจิตวิทยา การเสริมสร้างขวัญและกำลังใจผู้ปฏิบัติงานและการประเมินผลการรักษาความปลอดภัย

1.3.3 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในสถานการณ์ความไม่มั่นคง

1.3.3.1 ความหมายการบริหารจัดการในสถานการณ์ความ ไม่มั่นคง

การบริหารจัดการในสถานการณ์ความไม่มั่นคง
มีความหมาย ดังนี้

จินตนา บุญบงการ และณัฐพันธ์ เขจรนันท์ (2546 : 199) กล่าวว่าสถานการณ์ความไม่มั่นคงหรือวิกฤติ หมายถึงชั้นอันตรายซึ่งอาจเป็นไปในทางที่ดีหรือร้าย ดังนั้นกล่าวได้ว่าวิกฤติมักเกิดขึ้นโดยไม่คาดฝันและมีผลกระทบต่อ การดำรงอยู่

ณัฐพันธ์ เขจรนันท์ และจิตยาพร เสมอใจ (2547 : 49) กล่าวว่าปัญหาวิกฤติ คือสถานการณ์ที่เป็นจุดวิกฤติ ซึ่งต้องดำเนินการอย่างทันที่ทั้งที่ และเร่งด่วนต้องพิจารณาข้อจำกัดของหน่วยงาน และการตัดสินใจเลือกวิธีปฏิบัติของหน่วยงาน มีประสิทธิภาพและรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ดังนั้นสรุปได้ว่า สถานการณ์ความไม่มั่นคงหรือวิกฤติ
เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วต้องดำเนินการอย่างทันที่ทั้งที่และเร่งด่วน

1.3.3.2 การบริหารจัดการป้องกันภัยความไม่มั่นคงฝ่ายพลเรือน

การบริหารจัดการความไม่มั่นคงเป็นการบริหาร
ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐในพื้นที่อำเภอ
เบตง จังหวัดยะลา โดยมีแนวทางการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
ที่สามารถอธิบายสรุปได้ดังนี้ (ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนจังหวัดสมุทรสงคราม, 2549 : 125-
127)

(1) ความหมายของการบริหารจัดการป้องกันภัย
ความไม่มั่นคงการจัดการป้องกันภัยด้านความมั่นคง หมายถึงการป้องกันและบรรเทาอันตราย
จากภัยความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สินอันเนื่องมาจากภัยฝ่ายพลเรือนด้านความมั่นคงที่เกิดขึ้น
โดยตรงและเป็นผลกระทบที่จะเกิดขึ้นตามมาภายหลังเพื่อช่วยให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิต
อยู่ได้อย่างมีขวัญกำลังใจ และสามารถช่วยให้การปกครองและการบริหารของรัฐดำเนินไปได้
อย่างต่อเนื่อง

(2) ขั้นตอนการปฏิบัติป้องกันภัยด้านความมั่นคง
มีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมการติดตามสถานการณ์รวบรวม
ข่าวสาร ข้อมูล การประเมินสถานการณ์ภัยคุกคามด้านความมั่นคงที่อาจเกิดขึ้น และการวางแผน
เตรียมการต่าง ๆ เพื่อให้มีความพร้อมรองรับสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ได้แก่
การเตรียมบุคลากร เครื่องมือเครื่องใช้ ยานพาหนะ และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ การจัดระบบ
การปฏิบัติงาน และดำเนินการอย่างอื่นเพื่อให้เกิดความพร้อมในการปฏิบัติเมื่อเกิดภัย

2. ขั้นการปฏิบัติเมื่อเกิดภัยโดยเมื่อมีภัยเกิดขึ้น
หรือมีภัยใกล้ที่จะเกิดขึ้นจะดำเนินการระงับและบรรเทาภัยเพื่อป้องกันอันตรายหรือลดอันตราย
ที่มีต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและของรัฐ ตลอดจนการดำเนินให้ภัยที่เกิดขึ้นยุติโดยเร็ว

2.1 การจัดตั้งศูนย์อำนวยการเฉพาะกิจ
อำนวยการประสานงาน การติดตาม การตรวจสอบ และการประเมินสถานการณ์ร่วมกับฝ่ายทหาร
อย่างใกล้ชิดตลอดเวลา การจัดให้มีระบบสื่อสาร ระบบเตือนภัยที่รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ
ระหว่างหน่วยป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนกับฝ่ายทหาร รวมถึงระหว่างหน่วยงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน
กับประชาชนพร้อมทั้งมีระบบติดต่อสื่อสารสำรองที่เชื่อถือได้ควบคู่กันไป

2.2 ในภาวะสงครามหรือเมื่อมีการ
ประกาศใช้กฎอัยการศึกเพื่ออำนวยการให้เกิดประโยชน์แก่การปฏิบัติทางทหารรวมทั้งการ
ดำเนินการระดมสรรพกำลังเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการทางทหารหรือเมื่อได้รับการร้องขอ

2.3 เมื่อได้รับแจ้งเตือนจากฝ่ายทหาร
ให้ทราบถึงภัยที่อาจจะเกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่ประกาศแจ้งเตือนภัยให้ประชาชนและเจ้าหน้าที่ได้หลบภัย
หรือเตรียมการป้องกันเพื่อลดอันตรายและความเสียหาย

2.4 จัดกำลังตำรวจ สมาชิกอาสาสมัคร
ดินแดน หน่วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ราษฎรอาสาสมัคร และกำลังประชาชน รวมทั้ง
เครื่องมือเข้าปฏิบัติการเพื่อสนับสนุนการป้องกัน เผ่าตรวจ สกัดกั้น และระงับเหตุขั้นต้นมิให้ขยาย
ความรุนแรง

2.5 เพิ่มขีดความสามารถในด้านของการ
ข่าวกรองอย่างต่อเนื่อง จัดให้มีแหล่งข่าว มีการลาดตระเวน การตั้งด่านตรวจ จุดตรวจ และจุดสกัด
ตามความเหมาะสมทั่วพื้นที่ โดยการนำกลุ่มพลังประชาชนในพื้นที่เข้าร่วมดำเนินการเพื่อสนับสนุน
การปฏิบัติการทางทหาร ดำรงการสืบสวนและติดตามพฤติการณ์ความเคลื่อนไหวของภัยคุกคาม
ทั้งต่อบุคคลและสถานที่

2.6 ปฏิบัติการจิตวิทยาเพื่อต่อต้านการ
โฆษณาชวนเชื่อของฝ่ายตรงข้าม และเสริมสร้างความร่วมมือให้สอดคล้องกับแผนของหน่วยรบ
ในพื้นที่

2.7 จัดตั้งและเพิ่มกำลังติดอาวุธของฝ่ายพลเรือนให้มีขีดความสามารถเข้าต่อสู้กับกำลังของข้าศึกในส่วนหลังได้

ดังนั้นกล่าวสรุปว่า การปฏิบัติการป้องกันและบรรเทาอันตรายจากภัยความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันโดยการมีส่วนร่วมทั้งภาครัฐภาคประชาชนในการร่วมมือป้องกันภัยในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ความไม่มั่นคงหมดไป

1.3.3.3 การบริหารจัดการภาวะวิกฤต

(1) ความหมายของการบริหารจัดการภาวะวิกฤต

การบริหารจัดการกับภาวะวิกฤต หมายถึง ดำเนินการอย่างเด็ดขาดและทันทั่วทั้งที่ให้ความสำคัญสูงสุดกับเรื่องของคน การอยู่ในที่เกิดเหตุคือการให้ผู้บริหารระดับสูงอยู่ในที่เกิดเหตุโดยเร็วที่สุดและการสื่อสารอย่างทั่วถึง คือการที่เหตุการณ์ทำให้เกิดความเสียหายทำให้เกิดความต้องการของข้อมูลข่าวสารในระดับที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว การบริหารภาวะวิกฤตเป็นการบริหารที่ช่วยลดปัญหาจากสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในภาวะการณ์ของการเกิดสถานการณ์ความไม่สงบ (ไพโรจน์ บาลัน, 2550 : 109-115)

เสวี วงษ์มณฑา (2542 : 252) กล่าวว่า วิกฤต (Crisis) หมายถึงปรากฏการณ์เชิงลบที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด อาจส่งผลเสียในระยะยาว

ดวงทิพย์ วรพันธ์ (2545 : 3-4) กล่าวถึงภาวะวิกฤต (Crisis) หมายถึงเหตุวิกฤตหรือภาวะไม่ปกติ เหตุการณ์ไม่ปกติที่เกิดขึ้นโดยอาจจะเกิดขึ้นครั้งเดียวหรือเกิดขึ้นหลายครั้งและกินเวลานานหลายวันติดต่อกัน ทำให้เกิดผลเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนจำนวนมาก

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าภาวะวิกฤต หมายถึง ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด ภาวะที่ไม่ปกติ ทำให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน

(2) แนวทางของการบริหารจัดการภาวะวิกฤต

วิรัช ลภีรัตนกุล (2549 : 122-124) กล่าวถึงแนวทางของการแก้ไขปัญหา สามารถกล่าวได้ดังนี้

1. ยึดหลักการสื่อสารในภาวะวิกฤต (The Rule for Communication During a Crisis) หมายถึงการประชาสัมพันธ์บอกกล่าวหรือชี้แจงรายละเอียดให้ประชาชนทราบอย่างชัดเจนในเวลาอย่างรวดเร็วและทันเหตุการณ์ที่สุด โดยที่ในภาวะวิกฤตประชาชนย่อมอยากรู้ในเหตุการณ์ การประชาสัมพันธ์และการให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนอย่างรวดเร็วสามารถป้องกันและสงบข่าวลือโดยทันที

2. ชี้แจงให้ประชาชนทราบและมีความเข้าใจว่า คณะทีมงานฝ่ายประชาสัมพันธ์และฝ่ายบริหารขององค์กรกำลังแก้ปัญหาต่างๆ อย่างเร่งด่วน

3. การประชาสัมพันธ์และการให้ข่าวสารแก่ประชาชนในช่วงภาวะวิกฤติต้องเป็นข้อมูลข่าวสารที่มีการเผยแพร่ออกมาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ
 4. การมีโฆษกหรือผู้แถลงข่าว (Spokesperson) ในภาวะวิกฤติควรมีจำนวนจำกัดนิยมใช้เพียงคนเดียวเพื่อความเป็นเอกภาพและไม่สับสน
 5. อย่าเปิดโอกาสให้ประชาชนนำเอาเหตุการณ์วิกฤติที่เกิดขึ้นไปแล้วเชื่อมโยงกับเหตุการณ์วิกฤติที่เลวร้ายกว่า
 6. แถลงการณ์ข้อเท็จจริงอย่างตรงไปตรงมา
 7. แถลงข่าวแก่สื่อมวลชน (New Conference) การแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนโดยตรงประชาชนควรได้รับการบอกกล่าวข่าวสารอย่างถูกต้อง
 8. ควรมีการวางแผนในเชิงปฏิบัติสำหรับการจัดการกับภาวะวิกฤติซึ่งเหตุการณ์บางอย่างอาจคาดคะเนได้ว่าย่อมต้องเกิดขึ้น
 9. การฝึกความพร้อมของเจ้าหน้าที่พนักงานในองค์กรเพื่อเตรียมรับมือกับภาวะวิกฤติที่อาจเกิดขึ้นตลอดเวลาและเพื่อความคล่องตัว ตลอดจนมีศักยภาพสูงในการแก้ไขสถานการณ์อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นจริง
 10. ต้องมีการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงภาวะวิกฤติฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นเพราะภาวะวิกฤติฉุกเฉินหลายอย่างสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าและป้องกันได้
 11. การชดใช้ค่าเสียหายที่รวดเร็วแก่ผู้เสียหาย หรือผู้ที่ประสบภาวะวิกฤติโดยกระทำด้วยความรวดเร็วและเต็มที่
 12. ความผิดพลาดขององค์กรต้องรับผิดชอบ และขอภัยแก่ผู้เสียหายและประชาชนหรือแสดงความเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า การบริหารจัดการภาวะวิกฤติ ต้องมีวิธีการบริหารจัดการเพื่อให้ภาวะวิกฤติที่เกิดขึ้นนั้นสามารถยุติไปด้วยดีเพื่อกลับสู่สถานการณ์ปกติ

1.3.3.4 การบริหารจัดการความขัดแย้ง

- การบริหารจัดการความขัดแย้งได้มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้
- จตุรรัตน์ เอื้ออานวย และคณะ (2548 : 86-87) กล่าวไว้ว่าการจัดการความขัดแย้งของสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการที่ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในชุมชน มีวิธีการจัดการความขัดแย้ง ดังนี้
1. ส่งเสริมให้ภาคประชาสังคมในพื้นที่มีบทบาทหรือมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา รวมทั้งการหาแนวทางการปฏิบัติที่เหมาะสม โดยมีประชาชนระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัด โดยการให้องค์กรชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาของชุมชนตนเอง

และสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างข้าราชการและประชาชนและหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนในพื้นที่ภายใต้ภาวะของสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้น

2. กระบวนการยุติธรรมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์และการมีส่วนร่วมในการพิสูจน์หรือนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ และการจัดการความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้โดยนำแนวทางสันติวิธีมาใช้ในการจัดการกับปัญหา เน้นการแก้ไขที่สาเหตุของปัญหา ขจัดเงื่อนไขความไม่เป็นธรรมต่างๆ สร้างชุมชนให้เข้มแข็งควบคู่กับการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่โดยคำนึงถึงหลักกฎหมายและหลักนิติธรรมหรือการเคารพสิทธิมนุษยชน

อุทัย หิรัญโต (2519 : 186) กล่าวว่า การบริหารจัดการปัญหาความขัดแย้งทางสังคมมี 2 ประการ คือ

1. การจัดการความขัดแย้งโดยการประนีประนอม (Compromise) ได้แก่ การเจรจาทำความตกลงกันหรือทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน

2. การจัดการความขัดแย้งโดยให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งยอม (Submission) คือ การใช้กำลังบังคับ เช่น ส่งกำลังทหารหรือตำรวจเข้าระงับปราบปราม และการอ่อนน้อมชี้แจงให้ยอม (Persuasion) ได้แก่ การเจรจาให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดยินยอมหรือให้ทั้งสองฝ่ายยินยอมแล้วเลิกกันไป และการให้บุคคลอื่นที่มีอำนาจกว่าตัดสินพิจารณา เช่น การให้ศาลเป็นผู้พิจารณาตัดสินชี้ขาด

วิฑูรย์ วิริยะสกุลธรณ์ (2538 : 21-27) ได้กล่าวว่า หลักในการแก้ปัญหาความขัดแย้ง มีดังนี้

1. การมองความขัดแย้งเป็นเรื่องปกติธรรมดาโดยที่ความขัดแย้งเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเป้าหมายของการจัดการอยู่ที่การพยายามเพิ่มทักษะให้กับตัวเองเพื่อที่จะช่วยแก้ปัญหา หรือช่วยให้ผู้อื่นสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ตามความต้องการของคนเหล่านั้น

2. กระบวนการจัดการแก้ปัญหาและสร้างความสัมพันธ์และตามด้วยการพยายามแก้ที่ต้นเหตุของปัญหาอย่างแท้จริง

3. การแก้ปัญหาความขัดแย้งอาจต้องใช้การปรับปรุงในการสื่อสารระหว่างกลุ่มซึ่งมีประโยชน์และทัศนคติที่แตกต่างกัน

4. การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งต้องคำนึงถึงสิทธิของทุกฝ่ายที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาที่เกิดขึ้นในการที่จะมีบทบาทโดยตรงในการร่วมกันแก้ปัญหา

สงวน ช้างจักร (2541 : 272-273) กล่าวว่า วิธีการบริหารความขัดแย้ง มีดังนี้

1. การหลีกเลี่ยง (Avoidance) บุคลากรบางคน เลือกการบริหารความขัดแย้งโดยวิธีการหลีกเลี่ยงปัญหา หรือหลีกเลี่ยงความขัดแย้งซึ่งจะเป็น ประโยชน์ในกรณีที่ปัญหามีความสำคัญหรือความเสียหาย

2. การประนีประนอม (Compromise) คือเป็นการ บริหารความขัดแย้งโดยการแสวงหาแนวทางที่เป็นประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย

3. การร่วมมือกัน (Collabotation) คือบุคลากร บางคนอาจร่วมมือหรือยอมรับความต้องการของอีกฝ่ายหนึ่งแล้วสอดแทรกความต้องการของ ตนเองเข้าไปวิธีการนี้สามารถนำไปใช้ในการบริหารความขัดแย้งได้เมื่อแต่ละฝ่ายต่างยอมรับ จุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันและการประนีประนอมสิ่งที่มีคุณค่า

สมยศ นาวิการ (2544 : 309-313) กล่าวถึง วิธีการบริหารความขัดแย้ง ได้แก่ การกระตุ้นความขัดแย้งภายในแผนกงานหรือองค์การ รวมทั้งการลดหรือระงับความขัดแย้งเมื่อความขัดแย้งมีสูงและสุดท้ายเป็นการยุติความขัดแย้ง

ดังนั้นสรุปได้ว่า การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินเป็นการบริหารจัดการในสถานการณ์ความไม่สงบหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นการ บริหารภายใต้สถานการณ์วิกฤติ มีวิธีการบริหารจัดการโดยใช้การประชาสัมพันธ์หรือชี้แจง รายละเอียดให้ประชาชนทราบและเข้าใจอย่างชัดเจน ในเวลาที่รวดเร็ว และทันเวลาพร้อมทั้งมี การสื่อสารอย่างข้อมูลต่างๆ โดยทั่วถึง และประชาชนและหน่วยงานต่างๆ มีบทบาทในการ แก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ในการบริหารการจัดการเพื่อลด หรือระงับความขัดแย้งเพื่อให้สามารถบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินให้สามารถอยู่ในระดับที่ดีมีความปลอดภัยมากขึ้นภายใต้สถานการณ์ความไม่มั่นคง หรือในสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ในปัจจุบัน

1.3.4 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการบริหารจัดการ

การบริหารจัดการมีปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการบริหาร จัดการ ประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ กล่าวสรุปได้ดังนี้

1.3.4.1 ปัจจัยการบริหาร คือการมีเทคนิคการจัดการและการมี กระบวนการบริหารงานที่ทันสมัยตามทันกับสภาพเงื่อนไขใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น

1.3.4.2 ปัจจัยโครงสร้างการบริหารงาน คือการจัดและออกแบบ โครงสร้างการบริหารงานขององค์กรในระดับพื้นที่ ได้แก่ อำเภอ เทศบาล และอบต. ในพื้นที่ซึ่งมี ความคล่องตัวในด้านความพร้อมและเหมาะสมในการบริหารจัดการกับสถานการณ์ใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น

1.3.4.3 ปัจจัยด้านทรัพยากรมนุษย์ คือประชาชนที่เป็นส่วน สำคัญของปัจจัยการผลิตเป็นปัจจัยที่ให้คุณค่าสูงและส่งผลถึงการผลิต คุณภาพของสินค้า

และบริการและความสำเร็จขององค์การด้วย ในการพัฒนาผลผลิต คุณภาพของสินค้าและบริการ เพื่อนำไปสู่เป้าหมายหรือความสำเร็จขององค์การ สรุปได้ดังนี้คือ

1. การได้รับการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อที่จะแก้ปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติงานและให้ความรู้ใหม่ ๆ เพื่อปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้

2. มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม คือการมีส่วนร่วมหรือความร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่ในการคัดเลือกและสามารถตรวจสอบการทำงาน

3. ได้รับข้อมูลข่าวสารเพื่อปฏิบัติงานในทางเดียวกัน ทำให้งานมีประสิทธิภาพ

4. สมาชิกเคารพกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ เป็นแนวทางยึดถือและปฏิบัติเพื่อเป็นทิศทางเดียวกันในการอยู่ร่วมกันในชุมชน

5. มีการประชุมร่วมคิด ร่วมเรียนรู้ คือการนำความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการปฏิบัติงานมาเรียนรู้แลกเปลี่ยนกันเพื่อจะนำไปพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพ

6. มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์เพื่อที่จะนำมาพัฒนาองค์การหรือถ่ายทอดความรู้กับสมาชิกนำมาปฏิบัติและสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ (ธงชัย สันติวงษ์, 2541 : 288-290)

วรเดช จันทรศร (2542 : 49-50) กล่าวว่า การบริหารจัดการต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ คือผู้นำ ผู้ปฏิบัติ องค์การ วิธีในการดำเนินงาน เครื่องมือและอุปกรณ์ งบประมาณ สังคมและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของการบริหารมีดังนี้คือ

1. ประสิทธิภาพในการวางแผนควบคุม จะมีมากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับกำหนัดวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจน มีการมอบหมายงานและกำหนดมาตรฐานในการทำงานให้หน่วยงานย่อยต่าง ๆ

2. สมรรถนะขององค์การหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบการบริหารจะมีมากหรือน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งของโครงสร้างองค์การทั้งภายนอกและภายใน จำนวนคุณภาพของบุคลากรและการนำไปใช้ประโยชน์ ความเพียงพอและประสิทธิภาพในการจัดสรรงบประมาณ ความเพียงพอ ความทันสมัย และความพร้อมทางด้านวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ ตลอดจนที่ตั้งและความพร้อมของอาคารสถานที่

3. ภาวะผู้นำและพฤติกรรมในความร่วมมือผู้ปฏิบัติงาน ขึ้นอยู่กับการใช้ภาวะผู้นำที่เหมาะสม การสร้างการจูงใจเชิงบวก การสร้างการมีส่วนร่วม การทำให้เกิดความผูกพัน การทำงานเป็นทีม

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ อาศัยการบริหารรัฐกิจเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ และการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การระแวดระวังการป้องกันให้พ้นภัยหรือไปให้พ้นจากเหตุที่ทำให้เกิดความเสียหายที่เป็นลักษณะของบุคคล ชุมชน และสังคม เป็นการพัฒนาขีดความสามารถของบุคคลในการดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน โดยการดำเนินการระหว่างภาครัฐและภาคประชาชนในพื้นที่ รวมถึงการบริหารงานขององค์กรในระดับพื้นที่ ได้แก่ อำเภอ เทศบาล และอบต. ในพื้นที่ซึ่งมีความคล่องตัวในด้านความพร้อมและมีความเหมาะสมในการบริหารจัดการกับสถานการณ์ใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่

จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องในแนวคิดเกี่ยวกับนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินพบว่านโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต้องมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน และในการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นเป็นส่วนที่มีความสำคัญที่กำหนดการรักษาความปลอดภัยว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ โดยอาศัยการบูรณาการในการนำไปปฏิบัติของหน่วยงานต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยที่สอดคล้องกับพื้นที่และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

2. นโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

2.1 พื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

พื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของรัฐปัตตานีตั้งแต่ในอดีต นอกจากนี้แล้วยังมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซีย โดยที่ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามและมีการไปมาหาสู่กันอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งในพื้นที่แห่งนี้มีลักษณะพิเศษในด้านการดำรงชีวิตของประชาชนมีความเป็นอัตลักษณ์ทั้งในชาติพันธุ์ ศาสนาและวัฒนธรรมมุสลิม (เสาวนีย์ จิตต์หมวด, 2550 : 84) อันมีความเชื่อ ความศรัทธา รวมทั้งวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายซึ่งอาศัยอยู่ร่วมกันในพื้นที่ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2548 : 7) โดยสามารถกล่าวได้ว่าในพื้นที่นี้เป็นดินแดนพหุสังคม (Plural Society) ที่มีการผสมผสานวัฒนธรรมต่างๆ ที่ประกอบไปด้วยสองวัฒนธรรมหลัก คือวัฒนธรรมของประชาชนชาวไทยอิสลามและวัฒนธรรมของประชาชนชาวไทยพุทธ ซึ่งมีความเป็นเอกลักษณ์ในทางด้านศาสนาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (จรัญ มะลูลีม, 2547 : 267-270) โดยได้ถูกนำมาขยายผลสู่ความขัดแย้งและนำไปสู่ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน

สถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้สามารถสรุปเหตุการณ์ที่สำคัญตั้งแต่ในอดีตจนกระทั่งการก่อตัวของสถานการณ์ความไม่สงบในปัจจุบัน กล่าวคือเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในอดีต ดังเช่น ในปี พ.ศ. 2491 ได้เกิด

กบฏดุซงญอ คือเจ้าหน้าที่ตำรวจปะทะกับชาวบ้านด้วยกำลังอาวุธทำให้ชาวบ้านและเจ้าหน้าที่เสียชีวิตจากการปะทะกันและเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้เริ่มก่อตัวรุนแรงขึ้นอีกครั้งเมื่อปี พ.ศ. 2547 โดยในวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2547 ได้เกิดเหตุการณ์ปล้นอาวุธ ค่ายกรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ บ้านปิเหล็ง อำเภอเจาะไอร้อง จังหวัดนราธิวาส ต่อมาเมื่อวันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2547 ได้เกิดเหตุการณ์ขึ้นที่มัสยิดกรือเซะ จังหวัดปัตตานี และวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2547 ได้เกิดเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงที่สถานีตำรวจภูธรตากใบ จังหวัดนราธิวาส ซึ่งเหตุการณ์ในปีนี้อธิบายว่ามีความรุนแรงมากส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตมากที่สุด อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อทางจิตใจของประชาชนและสังคม โดยที่หน่วยงานภาครัฐได้มีการบริหารจัดการเพื่อแก้ไขปัญหาในแต่ละยุคแต่ละสมัยในรูปแบบต่างๆ เพื่อเป็นการสร้างความสงบสุขความมั่นคงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ (สภาที่ปรึกษาเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนใต้, 2551 : 39)

สภาพปัญหาปัญหาความรุนแรงในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในปัจจุบัน ปัญหาความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นปัญหาที่สำคัญ โดยที่ปัญหาความรุนแรงในขณะนี้ถือว่าเป็นความขัดแย้งในระดับต่ำ คือเป็นปัญหาประเภทสงครามการก่อความไม่สงบ (Insurgency War) ที่เป็นการต่อสู้ระหว่างรัฐบาลที่ปกครองประเทศกับขบวนการก่อความไม่สงบ โดยดำเนินการโจมตีต่อจุดเปราะบาง ทั้งทางด้านการเมือง สังคม จิตวิทยา เศรษฐกิจ การทหาร และประชาชนของฝ่ายรัฐบาล เพื่อล้มล้างอำนาจรัฐ สงครามที่เกิดขึ้นดังกล่าวมีความแตกต่างจากการก่อความไม่สงบธรรมดาตรงที่มีระดับความรุนแรงคุกคามเจ้าหน้าที่มากกว่าและมีวัตถุประสงค์ในการควบคุมพื้นที่ (สภาที่ปรึกษาเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนใต้, 2551 : 28)

2.2 นโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนงานการบริหารจัดการพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของรัฐบาล

2.2.1 นโยบายการแก้ปัญหาของจังหวัดชายแดนภาคใต้

จากสภาพปัญหาสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ได้มีพัฒนาการของแนวความคิดการแก้ไขปัญหาความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีบทบาทที่สำคัญและการบริหารจัดการของรัฐไทยในแต่ละยุคแต่ละสมัยได้ใช้แนวทางการแก้ปัญหาในแต่ละช่วงเวลาโดยที่รัฐบาลตั้งแต่อดีตจนถึงรัฐบาลปัจจุบันพยายามดำเนินการอย่างต่อเนื่องและแตกต่างกันไปตามยุคสมัย ซึ่งขึ้นอยู่กับความไม่สงบว่ามีความรุนแรงอยู่ในระดับใดสามารถอธิบายสรุปได้ดังนี้

การบริหารจัดการพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยใช้นโยบายในการแก้ปัญหาของจังหวัดชายแดนภาคใต้สมัยกรุงสุโขทัยจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ (รัชกาลที่ 5) รัฐไทยใช้อำนาจทางทหารไทยในการรวมชาติและการใช้นโยบายแบ่งแยกแล้วปกครอง

เป็นเครื่องมือในการควบคุมความสงบในสังคม สมัยรัชกาลที่ 6 รัชกาลที่ 7 ใช้หลักรัฐศาสตร์ เป็นเครื่องมือในการสร้างความจงรักภักดีและสร้างความรู้สึกล้อมรวมเป็นชาติไทย โดยเน้นการ ให้เกียรติ การยอมรับความแตกต่างที่หลากหลายและการดูแลประชาชนผ่านระบบราชการ ปี พ.ศ. 2488 สมัยรัฐบาลของ นายปรีดี พนมยงค์ มีการปรับนโยบายและแนวทางการปฏิบัติต่อ ชาวมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือการยอมรับความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรม เน้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา สมัยรัฐบาลของ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ใช้นโยบายการเมืองนำการทหาร ประกาศนโยบายเฉพาะในการปฏิบัติงานของข้าราชการที่เน้น การช่วยเหลือประชาชน การอำนวยความสะดวก และการปลอบขวัญให้กำลังใจโดยการใช้ นโยบายร่มเย็นซึ่งมีองค์การปฏิบัติที่สำคัญ คือศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) เน้นงานการเมืองและกองบัญชาการผสมพลเรือน ตำรวจ ทหาร ที่ 43 (พตท.43) เน้นงานด้านการทหาร ปี พ.ศ. 2544-2548 สมัยรัฐบาลของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ได้ปรับเปลี่ยนนโยบายแก้ปัญหาโดยการกำหนดนโยบายการแก้ปัญหาด้วยสันติวิธีการลดอคติ ที่มีต่อความแตกต่างหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม การจัดตั้งกองอำนวยการ เสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนภาคใต้ (กอ.สสจ.ชต.) การนำกฎอัยการศึก ปี พ.ศ. 2457 มาใช้และการออกพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ในปี พ.ศ. 2549-2550 สมัยรัฐบาลของ พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ได้กำหนดแนวทางการแก้ปัญหา โดยมีนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้และการบริหารจัดการแก้ปัญหา ด้วยความสมานฉันท์และสันติวิธีโดยการสร้างความเข้าใจในสถานการณ์กับสังคมในประเทศ และต่างประเทศ รวมถึงการบังคับใช้กฎหมายในปี พ.ศ. 2551 จนถึงปัจจุบัน สมัยรัฐบาลของ นายสมัคร สุนทรเวช และรัฐบาลของ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ได้กำหนดนโยบายการแก้ปัญหา จังหวัดชายแดนภาคใต้โดยการน้อมนำแนวทางพระราชทาน เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา มาดำเนิน การกิจในด้านความมั่นคงและการพัฒนาโดยสอดคล้องกับลักษณะของพื้นที่วิถีชีวิต วัฒนธรรม และความเชื่อของประชาชนตลอดทั้งอำนวยความสะดวกและเป็นธรรมและยุติธรรมโดยเน้นการมีส่วนร่วม ของทุกภาคส่วนเพื่อให้เกิดความเรียบร้อยความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและการสร้างความ สมานฉันท์และสันติสุขในพื้นที่

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า การแก้ปัญหาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้มีการนำนโยบายมาใช้ตั้งแต่สมัยอดีตเป็นต้นมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนโยบายที่นำมาใช้ ในการแก้ปัญหาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ต้องเป็นนโยบายที่มีความสอดคล้องกับความต้องการ ของประชาชนในพื้นที่ทั้งสังคมวัฒนธรรม ภาษา ศาสนา เป็นต้น นโยบายที่นำมาใช้ในพื้นที่ เป็นการเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนและการจัดการอย่างมีเอกภาพเพื่อให้เกิดความสงบ ความเรียบร้อย ความสมานฉันท์ และความสันติสุขในพื้นที่ชายแดนภาคใต้โดยเร็วที่สุด ใช้กระบวนการยุติธรรมกับผู้กระทำผิดอย่างเคร่งครัดและเป็นธรรม รวมทั้งการ สนับสนุนให้เป็นเขตพัฒนาพิเศษที่มีความหลากหลายทางด้านศาสนาและวัฒนธรรม

(ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, 2551 : 9 ; สภาที่ปรึกษาเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนใต้, 2551 : 42-44 ; อภิสัทธี เวชชาชีวะ, 2551 : 5)

2.2.2 นโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

- นโยบายเสริมสร้างสันติสุข

นโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ให้น้ำหนักกับเรื่องการสร้างความเข้าใจ ความเป็นธรรม การพัฒนาการศึกษา และการสร้างความปลอดภัยในพื้นที่ 4 ข้อ ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์ โดยการนำยุทธศาสตร์พระราชทาน เข้าใจ เข้าถึงพัฒนา และปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง รวมทั้งยึดมั่นแนวทางสันติวิธีเป็นบรรทัดฐานในการแก้ไขปัญหา
2. การอำนวยความสะดวก โดยยึดถือความเป็นธรรมและกระบวนการยุติธรรมตามหลักนิติธรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการฟื้นฟูอำนาจรัฐ
3. การมีส่วนร่วมใช้กระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนเป็นพลังในการเข้าถึงประชาชนเพื่อเสริมสร้างสันติสุขและพัฒนาอย่างยั่งยืน
4. สร้างความเข้าใจต่อสถานการณ์ความเป็นจริงต่อสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศเพื่อสร้างความตระหนักรู้ของการอยู่ร่วมกันภายในชาติอย่างสันติสุขบนพื้นฐานของความหลากหลายในวิถีชีวิตและวัฒนธรรม

- แผนงานการเสริมสร้างสันติสุข

แผนงานการเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้สามารถแบ่งออกได้ 12 ข้อ ดังนี้ คือ

1. การเมืองเชิงรุกสร้างความเป็นธรรมในสังคมบังคับให้ใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ
2. สร้างความเข้าใจแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อให้เกิดความร่วมมือ
3. ขจัดเงื่อนไขและสาเหตุของปัญหาที่ทำให้เกิดความแตกแยกไม่เท่าเทียมกัน
4. สร้างความเข้าใจ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องทันเวลา
5. ส่งเสริมให้มีช่องทางสร้างความเข้าใจกับกลุ่มที่มีความเห็นแตกต่าง
6. สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม
7. พัฒนาคนและสังคมบนพื้นฐานหลากหลายทางวัฒนธรรม

8. พัฒนาการศึกษาให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตและความต้องการ
ของประชาชน เปิดโอกาสให้ผู้นำศาสนา ผู้ทรงคุณวุฒิมีส่วนร่วม

9. พัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่อย่างยั่งยืน และพอเพียง

10. ใช้มวลชนสัมพันธ์ผ่านสื่อองค์กรต่างๆ ทำความเข้าใจกับ

สังคม

11. สร้างความเข้าใจอันดีและความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน

12. พัฒนาเจ้าหน้าที่ของรัฐให้มีคุณสมบัติที่เหมาะสม

ดังนั้นกล่าวได้ว่าแผนงานการเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัด
ชายแดนภาคใต้เป็นการอาศัยความร่วมมือในการแก้ปัญหาเพื่อสร้างสันติสุขในพื้นที่ให้
อาศัยอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, 2551 : 8-9)

2.2.3 นโยบายความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. 2550-2554

นโยบายความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. 2550-2554 เป็นนโยบาย
ระดับชาติที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้เป็นกรอบการดำเนินการด้านการรักษาผลประโยชน์
และความมั่นคงแห่งชาติโดยในส่วนของจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นอยู่ในนโยบายความมั่นคง
แห่งชาติ ข้อที่ 2 คือพัฒนาการใช้สันติวิธีและความร่วมมือของกลุ่มพลังวัฒนธรรมเพื่อลดการใช้
ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ สามารถอธิบายได้ดังนี้คือ

1. ส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมายตามหลักนิติธรรมและไม่มีการ
เลือกปฏิบัติ

2. ยึดมั่นหลักการสร้างความสมานฉันท์

3. ยึดมั่นหลักการเข้าใจ เข้าถึง และการพัฒนาเป็นแนวทางในการ
เสริมสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม

4. กำหนดรูปแบบการรักษาความปลอดภัย (รปภ.) โดยมีการ
วางแผนร่วมกับชุมชน

5. ให้มีการจัดการด้านการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับวิถีชีวิต
และวัฒนธรรมท้องถิ่น

6. สร้างความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะการเผชิญหน้ากับ
ความขัดแย้งด้วยสันติวิธีกับข้าราชการและประชาชน

7. ส่งเสริมโครงการและกิจกรรมที่นำไปสู่การทำงานร่วมกันใน
ชุมชนของกลุ่มพลังวัฒนธรรม

8. ส่งเสริมการพูดคุยและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
หรือความคิดเห็นในอุดมการณ์ที่แตกต่างจากรัฐ

9. เพิ่มระดับความต่อเนื่องของการติดต่อสัมพันธ์กับประเทศมุสลิม (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, 2551 : 10)

2.3. นโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้

2.3.1 ความเป็นมาของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้

ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2524 โดยการบริหารในสมัยรัฐบาลของ ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี

ในปี พ.ศ. 2545 พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีได้ยุบศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยให้โอนอำนาจของคณะกรรมการอำนวยการแก้ไขปัญหาความมั่นคงจังหวัดชายแดนภาคใต้ไปเป็นของสภาความมั่นคงแห่งชาติ

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา การก่อเหตุร้ายในพื้นที่ภาคใต้ส่งผลให้เกิดปัญหาติดตามมาในหลายมิติ เช่น มิติความรุนแรงของสถานการณ์ได้เปลี่ยนไปเป็นการมุ่งร้ายต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนผู้บริสุทธิ์ มีการลอบวางระเบิด การชุมนุมโจมตีเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานตามจุดต่างๆ มิติของความรู้สึกของประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้และคนทั่วไปส่งผลต่อปัญหาในการดำเนินนโยบายสมานฉันท์เพราะประชาชนในพื้นที่หวาดระแวงและไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน มิติด้านเศรษฐกิจเป็นผลสืบเนื่องจากเหตุการณ์ความไม่สงบเป็นปัญหาอย่างมากต่อระบบเศรษฐกิจเพราะไม่มีการลงทุนเพิ่มขึ้นในพื้นที่ มิติด้านสังคมมีปัญหาอย่างมากต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่อยู่ภายใต้ความกดดันและมีปัญหาในทางด้านสุขภาพจิตโดยที่ขาดความเป็นอิสระในการใช้ชีวิต ด้านคุณภาพการศึกษาตกต่ำลง มิติด้านการเมือง การปกครองส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือปัญหาเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่กล้าลงพื้นที่ในการปฏิบัติงาน ข้าราชการขอย้ายออกนอกพื้นที่ส่งผลทำให้เกิดปัญหาต่องานบริการของรัฐที่มีต่อประชาชน

การขยายตัวของปัญหาที่ติดตามมาในหลายมิติทำให้รัฐบาลได้จัดตั้งกองอำนวยการรักษาความมั่นคง (กอ.รมน.) เป็นศูนย์กลางในการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ความมั่นคงเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบต่อการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการดำเนินงานด้านความมั่นคงควบคู่กับงานด้านการพัฒนา อธิบายได้ดังนี้

1. คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ 206/2549 ลงวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2549 เรื่องนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นกรอบในการปฏิบัติงาน

2. คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ 207/2549 เรื่อง “การบริหารราชการในจังหวัดชายแดนภาคใต้” มีการจัดตั้งศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดูแลเรื่องงานด้านการเมืองและการพัฒนารวมถึงดูแลด้านการทหารและการข่าว

3. การดำเนินงานของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนภาคใต้ไปแปลงและนำนโยบายไปปฏิบัติ (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, 2551 : 1-2)

2.3.2 บทบาทของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้

บทบาทหน้าที่ของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ 207/2549 โดยมีบทบาทดังนี้ คือ

1. กำกับเร่งรัดการปฏิบัติงานของฝ่ายพลเรือนตามนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ การสร้างความเป็นธรรม การแก้ไขปัญหาความเดือนร้อน และการสร้างความเข้าใจในพื้นที่โดยประสานการปฏิบัติกับพลเรือน ตำรวจ ทหาร (พตท.) ในการป้องกันและแก้ไขการก่อความไม่สงบในพื้นที่

2. รวบรวมกลั่นกรอง บูรณาการ และเสนอแนะการจัดทำแผนงาน โครงการในการจัดตั้งงบประมาณของส่วนราชการ และหน่วยงานของรัฐจัดทำแผนในการดำเนินงานเสนอต่อกองอำนวยการรักษาความมั่นคง (กอ.รมน.) เพื่อขอรับการสนับสนุนงบประมาณตามขั้นตอนตลอดจนการประสานติดตามประเมินผล การดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ

3. อำนวยการและการประสานการปฏิบัติในการบริหารงาน ยุติธรรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการอำนวยความสะดวกโดยการรับเรื่องราวร้องทุกข์ การเยียวยาและพัฒนากระบวนการยุติธรรมเพื่อขจัดเงื่อนไขความไม่เป็นธรรม รวมทั้งการตรวจสอบและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเจ้าหน้าที่รัฐ

4. พัฒนาข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มาปฏิบัติงานในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ให้ปฏิบัติงานในพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของคนในพื้นที่

5. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการพัฒนาและแก้ไข ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่

6. แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อช่วยเหลือการปฏิบัติงาน

7. ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ผู้อำนวยการรักษาความมั่นคงภาค 4 (ผอ.รมน. ภาค 4) ได้มอบหมาย (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, 2551 : 30)

2.3.3 การบริหารจัดการพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

การบริหารจัดการในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการวางระบบการบูรณาการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นที่ยอมรับว่าการบูรณาการในการทำงานร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาต้องอาศัยกระบวนการวางแผนเป็นเครื่องมือ โดยเริ่มจากการที่ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในฐานะหน่วยงานที่รับผิดชอบในการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้วางระบบการบูรณาการในการแก้ปัญหาอาศัยการจัดทำกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ. 2551-2554 โดยจากการขอความร่วมมือจากสำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ดำเนินการวางแผนการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งประกอบด้วย 5 ยุทธศาสตร์ ซึ่งกล่าวได้ว่า อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เป็นอำเภอหนึ่งที่ได้รับผลจากความไม่สงบที่เกิดขึ้นและได้เห็นถึงความสำคัญของความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเป็นสำคัญ โดยมีการบริหารจัดการที่ยึดตามนโยบายยุทธศาสตร์ของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ มาเป็นหลักในการบริหารจัดการในพื้นที่ กล่าวได้ว่าการบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยนั้นอยู่ในแผนยุทธศาสตร์ที่ 1 ซึ่งสรุปได้ดังนี้ (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, 2551 : 30)

1. ยุทธศาสตร์ที่ 1 การคุ้มครองความปลอดภัย การอำนวยความสะดวกเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในอำนาจรัฐและสร้างภูมิคุ้มกันแก่คนกลุ่มเสี่ยงมีแนวทางหรือมาตรการในการดำเนินงานของแผนงานหรือโครงการเพื่อให้เกิดความสำเร็จตามยุทธศาสตร์ความปลอดภัยดังนี้

2. แนวทางบูรณาการแผนงานพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมกับแผนงานการรักษาความปลอดภัยให้สนับสนุนซึ่งกันและกันเพื่อสร้างความมั่นใจในการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพของประชาชน และสนับสนุนการขับเคลื่อนโครงการพัฒนาให้มีความสำคัญกับการเพิ่มประสิทธิภาพรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ โดยมีแนวคิดของแผนงานหรือโครงการที่เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จตามแผนงานหรือโครงการรักษาความปลอดภัยดังนี้ คือ

- การเพิ่มประสิทธิภาพการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

3. แนวทางส่งเสริมการพัฒนาประสิทธิภาพงานยุติธรรมให้เป็นไปตามหลักนิติธรรม โดยการร่วมสร้างความรู้ความเข้าใจและการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการยุติธรรมโดยให้ความสำคัญกับการพัฒนากระบวนการยุติธรรมให้รองรับการแก้ไขปัญหาความไม่สงบในพื้นที่ พัฒนาระบบการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ตลอดจนสร้างกระบวนการ

มีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการยุติธรรม โดยมีแนวคิดของแผนงานหรือโครงการที่เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จตามแผนงานหรือโครงการรักษาความปลอดภัยดังนี้ คือ

- การพัฒนากระบวนการยุติธรรมกระแสหลักในทุกหน่วยงานให้สามารถรองรับการแก้ไขปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างมีประสิทธิภาพ

- การเสริมสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการยุติธรรมและสร้างเครือข่ายชุมชน

4. แนวทางปรับความคิดความเชื่อกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับขบวนการก่อความไม่สงบโดยการเพิ่มประสิทธิภาพงานด้านสังคมจิตวิทยา งานมวลชนสัมพันธ์ และงานการประชาสัมพันธ์เชิงรุกและการจัดการศึกษาเพื่อสนับสนุนการแก้ไขปัญหาความมั่นคง โดยมีแนวคิดของแผนงานหรือโครงการที่เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จตามแผนงานหรือโครงการรักษาความปลอดภัยมีดังนี้

- การประชาสัมพันธ์เชิงรุกในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า แนวทางการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติในการบริหารจัดการเพื่อให้การขับเคลื่อนการพัฒนาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายโดยสอดคล้องกับกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ และสามารถบูรณาการให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีเอกภาพ มีแผนงานหรือโครงการและมีมาตรการที่สำคัญที่เป็นตัวชี้วัดของแผนงานหรือโครงการในการตอบสนองต่อการบรรลุตามเป้าประสงค์และกรอบยุทธศาสตร์ซึ่งมีแนวทางที่ให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกในการแก้ไขปัญหาความมั่นคงและฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนและผลกระทบต่อการแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะความสำคัญในเรื่องของการเสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพื่อเพิ่มความมั่นคงในอาชีพและการดำรงชีวิตได้อย่างปกติของประชาชน โดยมีความสำคัญและจำเป็นต้องดำเนินการเป็นลำดับแรกเพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับประชาชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2551 : 5-19)

จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องในนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาความไม่สงบโดยการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัยในที่นี้คือ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการวางแผนยุทธศาสตร์การแก้ปัญหาเพื่อให้พื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อเพิ่มความมั่นคงปลอดภัยปัจจัยองค์กระดัดพื้นที่ในการนำแผนงานการแก้ปัญหาความไม่สงบ การรักษาความปลอดภัยในพื้นที่ไปปฏิบัติโดยในพื้นที่อำเภอเบตง ได้แก่ ส่วนราชการของอำเภอเบตงที่เกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัย รวมถึงหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ คือเทศบาล

องค์การบริหารส่วนตำบล และปัจจัยระดับพื้นที่ คือการอาศัยประชาชนในพื้นที่ร่วมมือกัน แก้ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่ของตนเอง อาศัยบุคลากรในการปฏิบัติงานการแก้ปัญหา ความไม่สงบ และเหมาะสมกับสภาพทางสังคมวัฒนธรรมของพื้นที่ เนื่องจากพื้นที่มีความ หลากหลายทางด้านศาสนา ภาษา วัฒนธรรม และการปฏิบัติงานการแก้ปัญหาความไม่สงบให้ม การปฏิบัติงานเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพของพื้นที่ สภาพทางภูมิศาสตร์ของ พื้นที่ จากที่กล่าวมาข้างต้นเป็นปัจจัยการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยที่กล่าวไว้ข้างต้น จะต้องมีความเหมาะสมกับสภาพบริบทพื้นที่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้

3. แนวคิดเกี่ยวกับนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย อันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

3.1 สภาพทั่วไปของอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

3.1.1 สภาพทั่วไปของอำเภอเบตง

อำเภอเบตง เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดยะลา นับเป็นอำเภอใต้สุด ของประเทศไทยอำเภอเบตงมีพื้นที่ติดกับพรมแดนไทย-มาเลเซีย อยู่ห่างจากชายแดน เป็นระยะทาง 7 กิโลเมตร และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของนักท่องเที่ยวจากประเทศ เพื่อนบ้าน อาทิ ประเทศมาเลเซีย ประเทศสิงคโปร์ เป็นต้น เป็นอำเภอที่มีความสำคัญในบริเวณ พรมแดนและจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยเป็นประตูเมืองชายแดนที่เป็นจุดค้าขาย อีกทั้งเป็น เมืองศูนย์กลางธุรกิจการค้าบริเวณชายแดน เป็นอำเภอที่อยู่ใต้สุดของประเทศไทย และในพื้นที่ แห่งนี้มีการผสมผสานทางวัฒนธรรมที่หลากหลายเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ นอกจากนี้อำเภอเบตง มีที่ตั้งอยู่ห่างจากตัวเมืองยะลาประมาณ 140 กิโลเมตร โดยมีลักษณะของที่ตั้งของอำเภอเบตง คือทิศเหนือติดต่อกับอำเภอธารโต จังหวัดยะลา ทิศตะวันออกติดต่อกับอำเภอจะนะ จังหวัดนราธิวาส และรัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย ทิศใต้ติดต่อกับรัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย ทิศตะวันตกติดต่อกับรัฐเคดาห์ ประเทศมาเลเซีย และในส่วนจำนวนตำบลของอำเภอเบตง สามารถแบ่งออกเป็น 5 ตำบล ได้แก่ ตำบลเบตง ตำบลยะรม ตำบลตานะแมเราะ ตำบลอัยเยอร์เวง และตำบลธารน้ำทิพย์ ในส่วนของการปกครองของท้องถิ่นอำเภอเบตง ประกอบด้วยหน่วยงานองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น 5 แห่ง ได้แก่ เทศบาลเมืองเบตง องค์การบริหารส่วนตำบลยะรม องค์การบริหารส่วนตำบลตานะแมเราะ องค์การบริหาร ส่วนตำบลอัยเยอร์เวง และองค์การบริหารส่วนตำบลธารน้ำทิพย์ (กองวิชาการและแผนเทศบาล เมืองเบตง, 2552 : 2) และพื้นที่อำเภอเบตงมีรูปแบบการบริหารที่มีลักษณะพิเศษต่างจาก อำเภออื่นๆ ของประเทศไทยสืบเนื่องจากในอดีตการเดินทางจากพื้นที่อำเภอเบตงเข้าสู่ตัวเมือง ยะลามีการเดินทางไม่สะดวกประกอบกับมีโจรผู้ร้ายเป็นเหตุผลที่ทำให้มีการตั้งส่วนราชการขึ้นใน พื้นที่ ดังเช่น ศาลประจำจังหวัดเบตง สำนักงานขนส่งสาขาเบตงและส่วนราชการอื่นๆ จึงกล่าวได้ว่าอำเภอเบตงเป็นอำเภอหนึ่งที่มีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง

และการปกครองของจังหวัดชายแดนภาคใต้ (สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง, 2550 : 1) จากสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตงได้มีการแบ่งพื้นที่เฝ้าระวังสถานการณ์ความไม่สงบ โดยพื้นที่ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา เป็นเขตพื้นที่สีเหลืองในการเฝ้าระวังการเกิดสถานการณ์ความไม่สงบ ประกอบด้วย พื้นที่ตำบลอัยเยอร์เวง ตำบลยะรม และตำบลธารน้ำทิพย์ (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-3)

3.1.2 สภาพภูมิประเทศ

อำเภอเบตงตั้งอยู่ในแนวเทือกเขาสันกาลาศีร์ทางตอนใต้สุดของประเทศไทยมีลักษณะพื้นที่คล้ายหัวหอกที่พุ่งไปอยู่ในดินแดนของประเทศอื่น และพื้นที่ประกอบด้วย ที่ราบสูง เนินเขา ลุ่มน้ำ โดยเหมือนกับแอ่งกระทะที่โอบล้อมด้วยขุนเขาน้อยใหญ่ มีลำคลองสำคัญไหลผ่านใจกลางเมืองเบตง คือคลองเบตงไหลผ่านทางทิศตะวันออกแล้วไปบรรจบกับแม่น้ำปัตตานี

3.1.3 สภาพทางเศรษฐกิจ

สภาพทางเศรษฐกิจของอำเภอเบตง โดยที่โครงสร้างทางเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับการค้า การบริการ การเกษตร ประชากรมากกว่าร้อยละ 80 มีอาชีพการเกษตร โดยเฉพาะอาชีพการทำสวนยางพาราซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจ อาชีพรองลงมาคือ การประกอบอาชีพธุรกิจการท่องเที่ยว และสวนผลไม้ เป็นต้น

3.1.4 ลักษณะของประชาชน

ประชาชนในอำเภอเบตงประกอบด้วยประชาชนที่ผสมผสานด้วยคนไทยหลายเชื้อชาติ ทำให้ประชาชนในพื้นที่มีลักษณะวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์แตกต่างจากพื้นที่อื่น ประกอบด้วยชนกลุ่มใหญ่ 2 กลุ่ม คือ คนไทยที่นับถือศาสนาอิสลาม ประมาณร้อยละ 51 คนไทยที่นับถือศาสนาพุทธและคนไทยเชื้อสายจีนร้อยละ 47 คนและไทยที่นับถือศาสนาคริสต์และฮินดู ร้อยละ 2

3.1.5 สภาพทางสังคมและวัฒนธรรม

สภาพทางสังคมของอำเภอเบตงประกอบด้วยชนกลุ่มหลายกลุ่มอาศัยอยู่ร่วมกันในพื้นที่ คือคนไทยที่นับถือศาสนาอิสลาม โดยมีภาษาวิทองถิ่นใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน และประกอบด้วยคนไทยที่นับถือศาสนาพุทธและคนไทยเชื้อสายจีน คนไทยที่นับถือศาสนาคริสต์และฮินดู ซึ่งเป็นการผสมผสานวัฒนธรรมที่หลากหลายแต่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข (กองวิชาการและแผนเทศบาลเมืองเบตง, 2552 : 2)

3.1.6 สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ประกอบด้วย ลักษณะที่ตั้ง อาณาเขต และพื้นที่ในแต่ละตำบลของอำเภอเบตง โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1.6.1 สภาพทั่วไปของตำบลเบตง

ลักษณะที่ตั้งตำบลเบตงตั้งอยู่ในเขตอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ครอบคลุมตำบลเบตงทั้งหมด โดยมีพื้นที่ 78 ตารางกิโลเมตร ซึ่งอยู่ทางตอนใต้สุด

ของประเทศไทย และมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซียทางด้านรัฐเปรักและรัฐเคดาห์ต่อถึงรัฐปีนัง

อาณาเขตและพื้นที่ตำบลเบตง คือทิศเหนือตั้งแต่หลักเขตเทศบาลที่ 1 ตั้งอยู่ที่เส้นเขตตำบลเบตงตัดกับเส้นเขตตำบลตานะแมเราะ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เลียบเส้นเขตตำบลเบตง ตำบลตานะแมเราะ ในด้านใต้ไปทางทิศตะวันตกจรดหลักเขตเทศบาลที่ 2 เลียบเส้นปักปันเขตแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซีย (รัฐเคดาห์และรัฐเปรัก) ทิศใต้ตั้งแต่หลักเขตเทศบาลที่ 3 เลียบเส้นเขตตำบลยะรมด้านเหนือไปทางทิศตะวันออกจรดหลักเขตเทศบาลที่ 4 ซึ่งตั้งอยู่ที่เส้นเขตตำบลติดกับเส้นเขตตำบลยะรม และรัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย ทิศตะวันออกตั้งแต่หลักเขตเทศบาลที่ 4 เลียบเส้นเขตตำบลยะรม ด้านทิศใต้ไปทางทิศเหนือบรรจบหลักเขตเทศบาลที่ 1 และรัฐเปรักประเทศมาเลเซีย (กองวิชาการและแผนเทศบาลเมืองเบตง, 2552 : 2)

3.1.6.2 สภาพทั่วไปของตำบลยะรม

ยะรม เป็นภาษามลายู แปลว่า เข็ม โดย ปี พ.ศ. 2411 ขึ้นอยู่กับเมืองรามัน เป็น 1 ใน 7 ของมณฑลปัตตานี และปี พ.ศ. 2527 ได้แบ่งการปกครองออกเป็น 7 หมู่บ้าน คือบ้านนาข่อย บ้านจาเราะลอบาะ บ้านยะรม บ้านจันทร์ตัน บ้านใหม่ และบ้านบันนังลิแวน และได้รับประกาศยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล เมื่อวันที่ 29 มีนาคม พ.ศ. 2539

ลักษณะที่ตั้งของตำบลยะรม คือมีลักษณะที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอำเภอเบตง ห่างจากที่ว่าการอำเภอประมาณ 10 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 123.20 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 88,825 ไร่ สภาพทั่วไปมีลักษณะเป็นภูเขาสลับซับซ้อน

อาณาเขตและพื้นที่ของตำบลยะรม คือทิศเหนือติดกับตำบลตานะแมเราะ และตำบลอัยเยอร์เวง อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ทิศใต้ติดกับรัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย ทิศตะวันออกติดกับตำบลอัยเยอร์เวง และทิศตะวันตกติดกับตำบลธารน้ำทิพย์ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2553 : 1)

3.1.6.3 สภาพทั่วไปของตำบลตานะแมเราะ

ตำบลตานะแมเราะเดิมเป็นหมู่บ้านหนึ่งของตำบลยะรม ต่อมาได้แยกออกจากตำบลยะรมมาจัดตั้งเป็นตำบลตานะแมเราะโดยมีการแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 7 หมู่บ้าน และในส่วนของคำว่า ตานะแมเราะ มาจากภาษายาวี โดยแปลเป็นภาษาไทยว่าหมายถึงดินแดง

สภาพทั่วไปของตำบลตานะแมเราะ มีพื้นที่ทั้งหมดเป็นภูเขาเตี้ยสลับสูง มีแม่น้ำลำธารไหลผ่านทุกหมู่บ้าน สภาพอากาศชื้น ร้อน และฝนตกเกือบตลอดปี

อาณาเขตและพื้นที่ของตำบลตาเนาะแมเราะ คือ ทิศเหนือติดกับตำบลอัยเยอร์เวง ทิศใต้ติดกับตำบลเบตง และทิศตะวันออกติดกับตำบลยะรม อำเภอเบตง ทิศตะวันตกติดกับรัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2553 : 1)

3.1.6.4 สภาพทั่วไปของตำบลอัยเยอร์เวง

ตำบลอัยเยอร์เวงเดิมมีชื่อว่าตำบลฮาลา ตั้งอยู่ในอำเภอยะรม ในสมัยอดีตซึ่งชาวหมู่บ้านฮาลาเป็นชาวมลฑลปัตตานีได้สืบทอดการเมืองอพยพมาอาศัยในป่าลึกในสมัยรัชกาลที่ 5 ต่อมาได้มีการอพยพอีกในปี พ.ศ. 2495 เพราะได้รับการคุกคามจากโจรคอมมิวนิสต์มาลายา ทางราชการจึงได้อพยพชาวบ้านฮาลามาอยู่บริเวณริมแม่น้ำปัตตานี ส่วนที่มาของชื่อตำบลอัยเยอร์เวงนั้น คำว่า เวง เดิมเป็นชื่อของชาวจีนซึ่งอาศัยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำปัตตานี บริเวณกิโลเมตรที่ 29 ถนนสายยะลา-เบตง โดยมักจะเป็นที่พักของผู้เดินทาง สอนคำว่า อัยเยอร์ เป็นภาษามลายู แปลว่า สายน้ำ จึงเป็นที่มาของชื่อตำบลอัยเยอร์เวง

ลักษณะที่ตั้งของตำบลอัยเยอร์เวง มีที่ตั้งอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอเบตงเป็นระยะทาง 32 กิโลเมตร และอยู่ห่างจากจังหวัดยะลา 100 กิโลเมตร โดยมีพื้นที่ทั้งหมด 476,875 ไร่ หรือ 818.72 ตารางกิโลเมตร

อาณาเขตและพื้นที่ตำบลอัยเยอร์เวง คือทิศเหนือติดกับอำเภอธารโต จังหวัดยะลา ทิศใต้ติดกับอำเภอปังกาสันชูลู และอำเภอซูลูเปรัก ประเทศมาเลเซีย ทิศตะวันออกติดกับตำบลซูลูเปรัก รัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย และอำเภอจะแนะ จังหวัดนราธิวาส ทิศตะวันตกติดกับ อำเภอบาลิง รัฐเคดาร์ ประเทศมาเลเซีย และอำเภอระแงะ จังหวัดนราธิวาส (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2553 : 1)

3.1.6.5 สภาพทั่วไปของตำบลธารน้ำทิพย์

พื้นที่ตำบลธารน้ำทิพย์ ประกอบด้วย 4 หมู่บ้าน คือ บ้านอัยเยอร์เบอจิง บ้านบาแตตอง บ้านกาแปะซาลัง และบ้านจาเราะชูชู เดิมตำบลแห่งนี้รวมกับตำบลยะรม และต่อมาเมื่อวันที่ 18 กันยายน พ.ศ. 2527 กระทรวงมหาดไทยได้ประกาศตั้งตำบลธารน้ำทิพย์ขึ้นทั้งนี้ก็เพื่อความสะดวกแก่ประชาชนในการติดต่อประสานงานกันระหว่างกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และหน่วยงานราชการทางด้านต่าง ๆ

สภาพทั่วไปของตำบลธารน้ำทิพย์มีลักษณะพื้นที่เป็นภูเขาสลับซับซ้อนกระจายอยู่ทั่วไปทั้งตำบล มีความสูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 300-800 เมตร มีพื้นที่ราบเพียงเล็กน้อยและมีลำคลองหลายสายไหลผ่าน ซึ่งเป็นต้นน้ำของแม่น้ำปัตตานี

อาณาเขตของตำบลธารน้ำทิพย์ คือทิศเหนือติดกับตำบลเบตง และตำบลยะรม อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ทิศใต้ติดกับเขตประเทศมาเลเซีย ทิศตะวันออกติดกับตำบลยะรม อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ทิศตะวันตกติดกับประเทศมาเลเซีย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2553 : 1)

3.2 สถานการณ์ความไม่สงบในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

นับตั้งแต่เกิดสถานการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นภัยที่มีความร้ายแรงที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศรวมถึงความสงบสุขของประชาชนทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่เปลี่ยนไป และสถานการณ์ความไม่สงบได้บั่นทอนบรรยากาศการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และการพัฒนาในด้านต่างๆ รวมถึงเมืองท่องเที่ยวอย่างเมืองเบตง กล่าวได้ว่าในช่วงของการเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ส่งผลให้ประชาชนในพื้นที่หวาดกลัวซึ่งมีผลต่อการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชน อาทิ การเปลี่ยนแปลงเวลาในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาให้อยู่ในช่วงเวลากลางวัน การเปลี่ยนแปลงเวลาการประกอบอาชีพ เป็นต้น และส่งผลต่อการท่องเที่ยว คือนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวแม้แต่นักท่องเที่ยวในประเทศไทยเองก็ยังไม่กล้าเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ เพราะกลัวในเรื่องความไม่ปลอดภัยทำให้บรรยากาศการท่องเที่ยวในพื้นที่อยู่ในภาวะที่ซบเซา (สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง, 2550 : 1)

สถานการณ์ความไม่สงบในอำเภอเบตง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547-2552 มีจำนวนสถิติเหตุการณ์ความไม่สงบ (ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้, 2553 : 1) ดังรายละเอียดในตาราง 1

ตาราง 1 สถิติเหตุการณ์ความไม่สงบ

เหตุการณ์ความไม่สงบ	ปีที่เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ (พ.ศ.)					
	2547	2548	2549	2550	2551	2552
ก่อวาน	-	1	5	2	2	-
ฆ่า	1	1	-	-	-	-
ฆ่าปาดคอและเผา	-	-	-	-	-	1
ถูกข่มขู่	1	-	-	-	-	-
ทำลายทรัพย์สิน	-	-	-	1	-	-
ไปรยตะปูเรือใบ	-	-	4	-	-	-
พบวัตถุระเบิด	1	-	-	-	-	-
พบศพ	-	-	1	-	-	-
เพลิงไหม้	3	-	-	-	-	-
ยิง	8	1	7	6	5	2
ยิงและวางเพลิง	-	-	-	-	-	-
ระเบิด	-	-	-	-	1	-
เรียกค่าคุ้มครอง	-	-	-	1	-	-

ตาราง 1 (ต่อ)

เหตุการณ์ความไม่สงบ	ปีที่เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ (พ.ศ.)					
	2547	2548	2549	2550	2551	2552
วางเพลิง	3	-	6	-	-	-
วางเพลิงและโปรยตะปูเรือใบ	-	-	1	-	-	-
วางระเบิด	2	5	11	9	-	1
สร้างสถานการณ์	2	1	-	-	-	-
หกล้อบอมบ์	-	-	1	-	-	-
อุบัติเหตุ	-	-	-	-	1	-
รวม	21	9	36	19	9	4

จากตาราง 1 กล่าวสรุปได้ว่า ถึงแม้สถิติการก่อเหตุร้ายในพื้นที่อำเภอเบตงมีสถิติต่ำกว่าพื้นที่อื่น ๆ ในส่วนของแนวโน้มสถานการณ์มีการก่อการร้ายในพื้นที่อำเภอเบตงได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องทั้งพื้นที่ในตัวเมืองและพื้นที่นอกเมือง (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-3) จากความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 ถึงปี พ.ศ. 2552 รวมระยะเวลา 6 ปี ของเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา สรุปได้ว่า มีจำนวนเหตุการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้นรวมทั้งหมด 101 ครั้ง สามารถอธิบายสรุปได้ดังนี้คือ ในปี พ.ศ. 2547 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ 21 ครั้ง ปี พ.ศ. 2548 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ 9 ครั้ง ปี พ.ศ. 2549 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ 36 ครั้ง ปี พ.ศ. 2550 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ 19 ครั้ง ปี พ.ศ. 2551 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ 9 ครั้ง และปี พ.ศ. 2552 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ 4 ครั้ง จากสถิติการเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา จะเห็นได้ว่าเหตุการณ์ความไม่สงบได้เกิดขึ้นในพื้นที่ที่เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบเรื่อยมาและมีจำนวนการเกิดสถานการณ์ที่มีจำนวนที่คงที่

3.3 ผลกระทบจากสถานการณ์ความไม่สงบ

จากสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้น สามารถสรุปอธิบายผลกระทบที่เกิดขึ้นจากสถานการณ์ความไม่สงบโดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้คือ

3.3.1 ผลกระทบทางสังคม

จากสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตง สามารถแสดงจำนวนสถิติผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบในการเสียชีวิตและบาดเจ็บ

ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2547-2552 (ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้, 2553 : 1) ดังรายละเอียด
ในตาราง 2

ตาราง 2 สถิติผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบ

ผลกระทบที่ได้รับ	ปีที่เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ (พ.ศ.)					
	2547	2548	2549	2550	2551	2552
เสียชีวิต	5	1	4	6	12	2
บาดเจ็บ	3	4	6	3	0	3
รวม	8	5	10	9	12	5

จากตาราง 2 สถิติผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ โดยจำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บในปี พ.ศ. 2547 มีจำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจากเหตุการณ์ความไม่สงบ รวม 8 ราย ได้แก่ ผู้เสียชีวิตจำนวน 5 ราย และผู้บาดเจ็บจำนวน 3 ราย ในปี พ.ศ. 2548 มีจำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจากเหตุการณ์ความไม่สงบ รวม 5 ราย ได้แก่ ผู้เสียชีวิตจำนวน 1 ราย และผู้บาดเจ็บ จำนวน 4 ราย ในปี พ.ศ. 2549 จำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจากเหตุการณ์ความไม่สงบ รวม 10 ราย ได้แก่ ผู้เสียชีวิตจำนวน 4 ราย และผู้บาดเจ็บจำนวน 6 ราย ในปี พ.ศ. 2550 จำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจากเหตุการณ์ความไม่สงบ รวม 9 ราย ได้แก่ ผู้เสียชีวิตจำนวน 6 ราย และผู้บาดเจ็บ จำนวน 3 ราย ในปี พ.ศ. 2551 จำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจากเหตุการณ์ความไม่สงบ รวม 12 ราย ได้แก่ ผู้เสียชีวิตจำนวน 12 ราย และไม่มีจำนวนผู้บาดเจ็บ ในปี พ.ศ. 2552 จำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจากเหตุการณ์ความไม่สงบ รวม 5 ราย ได้แก่ ผู้เสียชีวิตจำนวน 2 ราย และผู้บาดเจ็บ จำนวน 3 ราย ตามลำดับ

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า สถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2547-2552 ส่งผลให้มีผู้ได้รับผลกระทบต่อชีวิต คือ ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตและมีผู้ที่ได้รับบาดเจ็บรวมทั้งสิ้น จำนวน 50 ราย จากจำนวนสถิติผู้รับผลกระทบแม้ว่ามีจำนวนที่ไม่มากเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่นในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งจากเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชายแดนแห่งนี้ส่งผลกระทบต่อความไม่มั่นใจในความปลอดภัยในชีวิตของพื้นที่อำเภอเบตง คือประชาชนผู้บริสุทธิ์ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจากเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ดังกล่าว

3.3.2 ผลกระทบทางเศรษฐกิจ

จากความไม่สงบที่เกิดขึ้นได้ส่งผลในด้านเศรษฐกิจของอำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยเศรษฐกิจที่ได้รับผลกระทบอย่างชัดเจน คือด้านการท่องเที่ยวในส่วนของจำนวนนักท่องเที่ยว กล่าวได้ว่าจำนวนตัวเลขด้านการท่องเที่ยวก่อนเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในปี พ.ศ. 2547 ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจภาคการท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เมื่อเกิดสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือตั้งแต่ในปี พ.ศ. 2546-2552 เพื่อเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2546 มีจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอเบตง รวมจำนวน 290,144 คน, ปี พ.ศ. 2547 มีจำนวนนักท่องเที่ยว รวมจำนวน 244,120 คน (ลดลง -8.61 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2546), ปี พ.ศ. 2548 มีจำนวนนักท่องเที่ยว รวมจำนวน 220,606 คน (ลดลง -5.05 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2547), ปี พ.ศ. 2549 มีจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอเบตงรวมทั้งสิ้นจำนวน 252,637 (เพิ่มขึ้น +7.32 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2548), ปี พ.ศ. 2550 มีจำนวนนักท่องเที่ยวรวมจำนวน 233,327 คน (ลดลง -3.97 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2549), ปี พ.ศ. 2551 มีจำนวนนักท่องเที่ยว รวมจำนวน 273,416 คน (เพิ่มขึ้น +7.91 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2550), ปี พ.ศ. 2552 มีจำนวนนักท่องเที่ยวรวมจำนวน 264,705 คน (ลดลง -1.61 เปอร์เซ็นต์ จากปี พ.ศ. 2551) (สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว, 2553 : 1-7)

ดังนั้นสรุปได้ว่า ในภาคการท่องเที่ยวของพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติส่วนใหญ่เดินทางมาจากประเทศมาเลเซีย ประเทศจีน และประเทศสิงคโปร์ สำหรับนักท่องเที่ยวคนไทยส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มที่มาติดต่อธุรกิจ กลุ่มนักเรียน นักศึกษา และกลุ่มวัยทำงานที่เดินทางกลับภูมิลำเนาในช่วงวันหยุดติดต่อกัน อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวคนไทยมีการเปลี่ยนพฤติกรรมพักค้างแรมที่สั้นลงและไม่นิยมเดินทางออกจากที่พักในยามค่ำคืน สถานการณ์ความไม่สงบที่ผ่านมามาตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2547-2552 มีผลกระทบในทางด้านเศรษฐกิจโดยที่เห็นได้ชัดในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา คือแนวโน้มจำนวนนักท่องเที่ยวรวมลดลง โดยสรุปได้ดังนี้

จากการเกิดสถานการณ์ความไม่สงบปี พ.ศ. 2547 รวมถึงการเสียชีวิตและการได้รับบาดเจ็บมีผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยว คือจำนวนนักท่องเที่ยวลดน้อยลงจากปี พ.ศ. 2546 โดยที่ลดลง -8.61 เปอร์เซ็นต์ สถานการณ์ความไม่สงบปี 2548 เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบลดลงจากปี พ.ศ. 2547 โดยส่งผลต่อการท่องเที่ยวลดลง-5.05 เปอร์เซ็นต์ สถานการณ์ความไม่สงบ ปี พ.ศ. 2549 มีสถานการณ์เกิดขึ้นจำนวนมากแต่ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บและชีวิตมีจำนวนตัวเลขที่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนสถานการณ์ที่เกิดขึ้นส่งผลให้ในส่วนการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2548 โดยเพิ่มขึ้น +7.32 เปอร์เซ็นต์ ปี พ.ศ. 2550 สถานการณ์ที่เกิดขึ้นมีจำนวนไม่มากแต่หากสังเกตรูปแบบการเกิดสถานการณ์

ความไม่สงบจะมุ่งไปที่การทำลายชีวิตและทรัพย์สินอีกทั้งส่งผลต่อการเสียชีวิตและการได้รับบาดเจ็บ ส่งผลต่อการท่องเที่ยวที่มีจำนวนลดลงจากปี พ.ศ. 2549 โดยที่ลดลง-3.97 เปอร์เซนต์ สถานการณ์ความไม่สงบปี พ.ศ. 2551 จำนวนการเกิดสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่น้อยแต่จำนวนผู้ที่ได้รับผลกระทบต่อชีวิตมีมาก แต่การท่องเที่ยวมีภาวะที่เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2550 โดยเพิ่มขึ้น +7.91 เนื่องจากการเกิดสถานการณ์ความไม่สงบเกิดมีจำนวนลดลงจากปี พ.ศ. 2550 สถานการณ์ความไม่สงบปี พ.ศ. 2552 มีจำนวนการเกิดสถานการณ์ความไม่สงบน้อยกว่าปี พ.ศ. 2551 ในส่วนของจำนวนการท่องเที่ยวมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่ลดลงจากปี พ.ศ. 2551 เพียงเล็กน้อย คือ-1.61 เปอร์เซนต์ เป็นต้น

3.4 แนวคิดนโยบาย ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดยะลา

นโยบาย ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดยะลา มีการบริหารจัดการในเรื่องของความไม่สงบโดยการจัดทำยุทธศาสตร์ยะลาสันติสุขเป็นแนวทางการแก้ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดยะลาโดยใช้การบริหารในทุกอำเภอในจังหวัดยะลา เพื่อให้ยุทธศาสตร์ยะลาสันติสุขสำเร็จตามเป้าหมายจะต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับนโยบายระดับชาติ โดยมีแนวคิดของนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดยะลา ดังนี้

3.4.1 นโยบายระดับชาติ

นโยบายระดับชาติ ประกอบด้วย นโยบายต่าง ๆ ได้แก่ นโยบายความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. 2550-2554 นโยบายเสริมสร้างสันติสุขในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ 206/2549 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารจัดการเพื่อเสริมสร้างสันติสุขในจังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ. 2550 และแผนปฏิบัติการของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ประจำปี 2551

3.4.2 ยุทธศาสตร์ยะลาสันติสุข

ยุทธศาสตร์ยะลาสันติสุข จากนโยบายที่กล่าวมาสามารถกำหนดเป็นยุทธศาสตร์ยะลาสันติสุขซึ่งประกอบด้วย 4 ยุทธศาสตร์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้ คือ

3.4.2.1 ยุทธศาสตร์ที่ 1 ทำความเข้าใจ ประกอบด้วยกลยุทธ์ ดังนี้

- กลยุทธ์ 1 การปรับความคิดความเชื่อและสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องโดยการเผยแพร่ความรู้และเปิดเผยความจริงทางประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์และศาสนาเพื่อประชาชน มีความเข้าใจถูกต้อง รักและหวงแหนแผ่นดินเกิด เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันการบิดเบือนข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์และศาสนา

- กลยุทธ์ 2 การปฏิบัติการสังคมจิตวิทยาเชิงรุก โดยปฏิบัติการด้านมวลชนสัมพันธ์ทุกรูปแบบ ใช้เครือข่ายชุมชนที่มีอยู่ในพื้นที่จัดกิจกรรมต่างๆ โดยส่วนราชการให้การสนับสนุนด้วยความจริงใจและเข้าใจ เพื่อแย่งชิงพื้นที่ แย่งชิงเวลา แย่งชิงมวลชน

- กลยุทธ์ 3 ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องให้แก่ประชาชนโดยการที่ส่วนราชการระดับจังหวัดและอำเภอเป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดทิศทางของการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องและเป็นจริง และเผยแพร่ไปยังเครือข่ายภาคประชาชนในพื้นที่ ป้องกันและแก้ไขปัญหาข้อมูลบิดเบือนความจริง ตลอดจนการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อ เช่นสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

3.4.2.2 ยุทธศาสตร์ที่ 2 ลดความหวาดระแวง ประกอบด้วย กลยุทธ์ ดังนี้

- กลยุทธ์ 1 สร้างความเชื่อมั่น ความไว้วางใจ และความรู้สึกที่ดีระหว่างภาครัฐกับประชาชน และระหว่างประชาชนด้วยตนเอง ประกอบด้วย การพัฒนาจิตสำนึกของเจ้าหน้าที่ของรัฐในด้านธรรมาภิบาล ยึดหลักนิติธรรมและเป็นแบบอย่างที่ดีในการยึดถือคุณธรรม ตลอดจนพัฒนาระบบบริการภาครัฐให้มีคุณภาพมาตรฐาน สอดคล้องกับบริบททางสังคมในพื้นที่โดยยึดถือประชาชนเป็นศูนย์กลาง และการใช้เวทีประชาคมของประชาชนจากทุกศาสนาในการพัฒนาและการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ด้วยความจริงใจ ความสามัคคี และเอื้ออาทรต่อกัน

- กลยุทธ์ 2 เสริมสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่บุคลากรภาครัฐและองค์กรความร่วมมือต่างๆ โดยการดำเนินการบริหารงานบุคคล จัดสรรสิทธิประโยชน์ และสนับสนุนอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานให้แก่บุคลากรภาครัฐและองค์กรความร่วมมือต่างๆ ด้วยความเป็นธรรมตามหลักธรรมาภิบาล โดยยึดประสิทธิผลและความเข้มแข็งในการปฏิบัติงาน

- กลยุทธ์ 3 ส่งเสริมและสนับสนุนการสร้างความคิดในเชิงบวกที่ต้องชอบธรรมและการมีสติรู้ด้วยเหตุผลตามหลักศาสนาโดยส่งเสริมผู้นำทางจิตวิญญาณปราชญ์ทุกศาสนา และส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง เผยแพร่ความคิดเชิงบวกและใช้สติในการรับรู้ข่าวสารที่บิดเบือนความจริงเพื่อให้เข้าใจความจริงที่ถูกต้อง

- กลยุทธ์ 4 ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขและใช้วัฒนธรรมดับไฟใต้โดยส่งเสริมการปฏิบัติศาสนกิจของทุกศาสนา รวมถึงการสนับสนุนการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ และพัฒนาศักยภาพผู้นำศาสนา ด้านความคิดความเชื่อตามหลักศาสนาที่ถูกต้อง การจัดมหกรรมที่สำคัญของจังหวัดโดยใช้หลักการสานวัฒนธรรมดับไฟใต้

3.4.2.3 ยุทธศาสตร์ที่ 3 สร้างความยุติธรรม ประกอบด้วย กลยุทธ์ ดังนี้

- กลยุทธ์ 1 เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงานยุติธรรม การอำนวยความสะดวกเป็นธรรม ประกอบด้วย การจัดระบบงานและสนับสนุนตำรวจธรรมจังหวัด โดยการจัดตั้งศูนย์อำนวยความสะดวกเป็นธรรมอำเภอ การรับเรื่องราวร้องทุกข์ การตรวจสอบข้อเท็จจริง โดยรวดเร็วมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม ต่อมาคือการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมใน ศูนย์ยุติธรรมชุมชนหรือศูนย์ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทตามหลักศาสนาเพื่อสร้างความเชื่อมั่น ในกระบวนการยุติธรรม และประการสุดท้าย คือจัดระบบคดีความมั่นคงให้เกิดความเป็นธรรม

- กลยุทธ์ 2 ส่งเสริมการแก้ไขปัญหาของหมู่บ้านหรือ ชุมชนโดยใช้กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน ส่งเสริมสนับสนุนกระบวนการมีส่วนร่วมของ ประชาชนเพื่อแก้ไขปัญหาของหมู่บ้านหรือชุมชนในทุกรูปแบบ

- กลยุทธ์ 3 การให้ความช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับ ผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบโดยการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการของศูนย์เยียวยา จังหวัดและการบริหารจัดการของศูนย์เยียวยาอำเภอ การพัฒนาบุคลากรประจำศูนย์ การจัดตั้ง เครือข่ายเยียวยาบุคลากรทุกภาคส่วน รวมทั้งเยียวยาจิตใจผู้ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ ความไม่สงบ

- กลยุทธ์ 4 การป้องกันและปราบปรามยาเสพติด บ่อนการพนันและการตัดไม้ทำลายป่าดำเนินการตามกฎหมายโดยเด็ดขาดกับผู้ค้ายาเสพติด สำหรับ ผู้เสพติดเป็นผู้ป่วยต้องเข้ารับการรักษา และเยาวชนกลุ่มเสี่ยงจะส่งเสริมให้เข้ามามีส่วนร่วม ในกิจกรรมที่สร้างสรรค์และเป็นประโยชน์ ตลอดจนจับกุมดำเนินคดีกับผู้เล่นการพนันและการ ตัดไม้ทำลายป่าอย่างเฉียบขาด

3.4.2.4 ยุทธศาสตร์ที่ 4 นำยะลาสันติสุข ประกอบด้วยกลยุทธ์ ดังนี้

- กลยุทธ์ 1 พัฒนาคุณภาพชีวิตให้ประชาชนอยู่ดีมีสุข ดำเนินการตามยุทธศาสตร์อยู่ดีมีสุข และโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนระดับ คราวเรือน การศึกษารายได้ การศึกษาความเป็นอยู่และสุขภาพ

- กลยุทธ์ 2 การสร้างความเข้มแข็งมั่นคงให้หมู่บ้าน ชุมชน ประกอบด้วย การเสริมสร้างความเข้มแข็งมั่นคงให้หมู่บ้าน ชุมชน ด้านการพัฒนา ให้องค์กรประชาชนนำการพัฒนาโดยมีจังหวัดและอำเภอเป็นที่ปรึกษา และการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้หมู่บ้าน ชุมชน ในด้านการรักษาความปลอดภัยโดยสนับสนุนเพิ่มความเข้มแข็ง ในการปฏิบัติงานของ อส. ผรส. ชรบ. อรบ. และบูรณาการภารกิจร่วมกับหน่วยงานกำลังรอง ได้แก่ ผู้ประสานพลังแผ่นดินยาเสพติด ชมรมตาสีปะรด ชุดปฏิบัติการชุมชนเข้มแข็ง อสม. อปพร. เช่น ทบพวนการฝึกในการรักษาความปลอดภัย การสนับสนุนในด้านงบประมาณ และยุทธปัจจัยเพื่อป้องกันตนเองของหมู่บ้านและชุมชน

- กลยุทธ์ 3 การสร้างความเข้มแข็งให้แก่องค์กรอาชีพ
ของประชาชนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ โดยการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่
กลุ่มเกษตรกร กลุ่มสหกรณ์ กลุ่มอาชีพต่างๆ เพื่อให้สามารถเข้าถึงองค์ความรู้ แหล่งทุน ตลาด
และการวิจัยเพื่อเพิ่มคุณภาพการเกษตร

3.4.3 ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดยะลา

ในแนวคิดยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดยะลา ประกอบด้วย
6 ยุทธศาสตร์ ในที่นี้กล่าวถึงยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตซึ่งอยู่ในยุทธศาสตร์
เสริมสร้างสันติสุขโดยกล่าวได้ดังนี้ คือ

- ยุทธศาสตร์ที่ 1 เสริมสร้างสันติสุข ประกอบด้วย เป้าประสงค์
ของยุทธศาสตร์ คือประชาชนมีความมั่นคงในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน โดยมีกลยุทธ์
และเป้าประสงค์ของกลยุทธ์ มีดังนี้

- กลยุทธ์ การป้องกัน การพัฒนาเสริมสร้างความมั่นคง
การปราบปราม การต่อสู้และเอาชนะยาเสพติด

- เป้าประสงค์ ประชาชนมีความมั่นใจ ไว้วางใจ และมีความเข้าใจ
ที่ดีต่อภาครัฐราชการ

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า การทำความเข้าใจและลดความหวาดระแวง
สร้างความยุติธรรมเพื่อนำยะลาไปสู่สันติสุข ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจ ความมุ่งมั่นตั้งใจของ
ทางราชการ และองค์กรความร่วมมือต่างๆ รวมทั้งประชาชนในพื้นที่ (สำนักงานจังหวัดยะลา,
2550 : 10-22)

3.5 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอันเนื่องมาจาก สถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
อันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา มีการบริหารจัดการ
ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. 2542 ได้เห็นถึงความสำคัญในการส่งเสริมให้ประชาชนได้เข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วม
ในการป้องกันดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยภายในเขตชุมชนในด้านต่างๆ เช่น การป้องกัน
และบรรเทาสาธารณภัย การป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินการรักษา
ความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง การป้องกันการก่อการร้ายต่างๆ และตระหนักถึงการมีส่วนร่วม
ของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งองค์กรภาครัฐ องค์กรชุมชน โดยเน้นการทำงานแบบบูรณาการ
แผนคน แผนเงิน และแผนงานให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อมุ่งให้เกิดเครือข่าย
ความร่วมมือภาคประชาชนที่เข้มแข็งสามารถพึ่งตนเองได้ (สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง,

2550 : 2) โดยที่มีแนวทางการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน คือ การบริหารจัดการตามแผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน การบริหารจัดการตามแผนเผชิญเหตุพิทักษ์เมืองเบตง และการบริหารจัดการตามโครงการเครือข่ายรักษาความสงบเรียบร้อย สามารถอธิบายสรุปได้ดังนี้

3.5.1 การบริหารจัดการตามแผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

ตามแผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนที่เป็นการบริหารจัดการเพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้รวมถึงความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่เกี่ยวกับปัจจัยด้านต่างๆ ของการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อให้การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมีความสำเร็จ เพื่อให้ประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐมีคุณภาพชีวิตที่ดีเพิ่มขึ้นและเพื่อความมั่นคงในพื้นที่

การดำเนินการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในพื้นที่ที่มีความต่อเนื่อง มีความเป็นเอกภาพ และมีความจริงจังตั้งแต่ยามปกติ เพื่อเป็นแผนการป้องกันและเตรียมการเข้าเผชิญภัยฝ่ายพลเรือนทุกรูปแบบพร้อมๆ กันไปกับการควบคุมบรรเทาและฟื้นฟูเมื่อเกิดภัยให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีระบบและมีประสิทธิผลสูงสุดในทุกสถานการณ์ โดยสรุปได้ดังนี้

1. ภัยฝ่ายพลเรือนไม่ว่าจะเกิดในยามปกติหรือยามสงบและไม่ว่าจะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือมีผู้ทำให้เกิดขึ้นล้วนเป็นภัยที่ร้ายแรงสร้างความสูญเสียและเกิดความเสียหายแก่ชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน และก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินสมบัติอันเป็นสาธารณะ ภัยเหล่านี้รวมถึงภัยธรรมชาติ อุบัติภัย วินาศภัยภัยจากการจลาจลภัยจากการก่อการร้ายตลอดจนภัยสงคราม ภัยฝ่ายพลเรือนมีลักษณะเฉพาะความรุนแรงและวิธีการป้องกันบรรเทาและฟื้นฟูสภาพที่แตกต่างกันออกไป การจัดการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนที่มีระบบย่อมจะป้องกันบรรเทาและฟื้นฟูบรรเทาความเสียหายจากภัยรูปแบบต่างๆ

2. ระบบป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนที่ทางราชการจัดให้มีขึ้นจะครอบคลุมในทุกรูปแบบของการเกิดภัยและในทุกสถานการณ์ได้อย่างต่อเนื่องและมีเอกภาพ งานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ได้แก่ การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การป้องกันและบรรเทาภัยทางอากาศ การป้องกันและการระงับการก่อวินาศกรรม การอพยพประชาชนและส่วนราชการ และปฏิบัติการพิทักษ์พื้นที่เขตหลังของชาติในภาวะไม่ปกติ

3. ในภาวะปกติทางราชการจะต้องจัดเตรียมการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนด้วยการเตรียมการที่จะเผชิญต่อภัยทุกรูปแบบไปพร้อมๆ กัน เมื่อเกิดภัยแบบใดแบบหนึ่งหรือเกิดภัยในหลายรูปแบบ เพื่อเป็นการบรรเทาฟื้นฟูอย่างมีเอกภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุด (ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง, 2548 : 1) ในการบริหารจัดการตามแผน

ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในที่นี่ประกอบด้วย นโยบายการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ลักษณะ และประเภทภัยฝ่ายพลเรือน ขั้นตอนการปฏิบัติงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน การปฏิบัติหลังการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน สามารถสรุปอธิบายได้ดังนี้

3.5.1.1 นโยบายการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

นโยบายและแผนในบริหารการจัดการงานการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในพื้นที่อำเภอเบตง สรุปได้ดังนี้

1. เมื่อเผชิญภัยที่เกิดจากสาธารณภัย ภัยคุกคาม เฉพาะพื้นที่และภัยสงคราม โดยส่วนราชการและเจ้าหน้าที่จะต้องปฏิบัติตามแผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนประชาชนจะต้องให้ความร่วมมือในด้านกำลังแรง กำลังทรัพย์ ความสะดวก และการกระทำใดๆ ที่เป็นการจำเป็นแก่การป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

2. กองอำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนมีหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันภัยและลดอันตราย ตลอดจนบรรเทาภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และทางราชการ รวมทั้งการฟื้นฟูในสิ่งอำนวยความสะดวกและจัดสิ่งที่เกิดจากสาธารณภัย การก่อวินาศกรรม ภัยทางอากาศ ภัยการสู้รบ ให้สามารถใช้การได้โดยเร็วที่สุด

3. เพื่อความสะดวกในด้านการปฏิบัติ โดยมีการแบ่งพื้นที่ในการป้องกันบรรเทาสาธารณภัย การป้องกันบรรเทาภัยทางอากาศ รวมทั้งการบรรเทาภัยจากการสู้รบของประเทศออกเป็นภาคตามความจำเป็น

4. การป้องกันเพื่อมิให้เกิดการก่อวินาศกรรมเป็นการปฏิบัติที่มีความสำคัญที่สุดในการป้องกันและระงับการก่อวินาศกรรม

5. เมื่อเผชิญภัยคุกคามเฉพาะพื้นที่หรือถูกรุกรานโดยฝ่ายตรงข้ามและจำเป็นต้องปฏิบัติการทางทหารต่อฝ่ายตรงข้ามเพื่อป้องกันตนเอง การปราบปรามกวาดล้างหรือสู้รบเพื่อทำลายฝ่ายตรงข้ามให้อพยพประชาชนและส่วนราชการที่กีดขวางการปฏิบัติที่คาดว่าจะได้รับอันตรายโดยอพยพไปอยู่ที่ปลอดภัย

6. ให้กองอำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเขตท้องที่จัดทำแผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ประกอบด้วย การดำเนินงานที่เกี่ยวกับการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การป้องกันและบรรเทาภัยที่เกิดขึ้น การป้องกันและระงับการก่อวินาศกรรม การอพยพประชาชนและส่วนราชการ และการป้องกันตั้งแต่ยามปกติ รวมถึงความพร้อมที่จะปฏิบัติได้ทุกโอกาสที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น (ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง, 2548 : 4)

3.5.1.2 ลักษณะและประเภทภัยฝ่ายพลเรือน

ลักษณะภัยฝ่ายพลเรือน กล่าวได้ว่าภัยฝ่ายพลเรือนที่เกิดขึ้นอาจมีลักษณะกว้างขวาง รุนแรง หรืออาจเกิดเฉพาะพื้นที่ ทั้งนี้ขึ้นกับประเภทของภัย

ที่เกิดรวมถึงลักษณะของภัยที่เกิดขึ้น และมาตรการในการป้องกันภัยที่กำหนดและดำเนินการอยู่ในขณะนั้นภัยฝ่ายพลเรือน สามารถแบ่งประเภทได้ดังนี้

1. สาธารณะภัย คือการเกิดจากอัคคีภัย ภัยพิบัติ อุทกภัย ตลอดจนภัยอื่น ๆ อันเป็นสาธารณะ โดยภัยที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นภัยเกิดจากธรรมชาติ หรือเป็นภัยที่มีผู้กระทำให้เกิดขึ้น ซึ่งภัยที่เกิดขึ้นอาจเกิดเฉพาะพื้นที่หรือเกิดภัยอย่างกว้างขวางรุนแรง มีผลก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและร่างกายของประชาชนในพื้นที่หรืออาจเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของประชาชนหรือทางราชการ

2. ภัยคุกคามเฉพาะพื้นที่ สามารถแบ่งได้ดังนี้

2.1. ภัยจากการสู้รบตามแนวชายแดน เกิดจากความขัดแย้งและการใช้อาวุธต่อสู้กับบริเวณชายแดนประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน รวมถึงการก่อวินาศกรรมและบ่อนทำลายต่อสถานที่หรือแหล่งทรัพยากรที่สำคัญ การดำเนินการดังกล่าวจะจำกัดอยู่เฉพาะในบางพื้นที่บริเวณชายแดนประเทศไทย

2.2. ภัยจากการก่อการร้ายเฉพาะพื้นที่เกิดจากสถานการณ์ของการก่อการร้ายรูปแบบต่าง ๆ การก่อการร้ายดังกล่าวอาจเกิดจากการพลิกฟื้นสถานการณ์สู้รบของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ รวมถึงการก่อความไม่สงบของกลุ่มการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ ตลอดจนการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ความรุนแรงของภัยจากการก่อการร้ายเฉพาะพื้นที่อาจเป็นความสูญเสีย รวมทั้งอาจเกิดความเสียหายยับยั้งหรือยึดเยื้อที่กระทบต่อประชาชนและรัฐในพื้นที่กว้างขวาง ลักษณะของภัยอาจเป็นรูปแบบของการทำลาย การก่อวินาศกรรม การก่อเหตุการณ์รุนแรง การจลาจล หรือการต่อสู้ด้วยอาวุธแบบกองโจร ผลที่เกิดขึ้นย่อมทำให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตร่างกายของประชาชนหรือความเสียหายแก่ทรัพย์สินของประชาชนหรือของรัฐ (ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง, 2548 : 2)

3.5.1.3 การปฏิบัติงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

การปฏิบัติงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเป็นกิจกรรมที่ต้องกระทำอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาตั้งแต่ยามปกติ โดยมีขั้นตอนปฏิบัติ 3 ขั้นตอน ดังนี้

(1) ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ได้แก่ ขั้นตอนเตรียมการ คือเริ่มตั้งแต่ปัจจุบันเพื่อติดตามสถานการณ์ รวบรวมข่าวสารข้อมูล การประเมินสถานการณ์ภัยฝ่ายพลเรือนที่อาจเกิดขึ้น เตรียมการต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้สามารถเผชิญกับภัยคุกคามได้ทุกแบบทั้งสาธารณภัย ภัยคุกคามเฉพาะพื้นที่ และภัยสงครามในการเตรียมคนและวัสดุอุปกรณ์มีวิธีการดังนี้

1. การเตรียมคนและวัสดุอุปกรณ์ มีดังนี้

1.1 จัดเตรียมเจ้าหน้าที่รับผิดชอบงานการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนให้ครบถ้วนทุกหน้าที่ การฝึกซ้อม การอบรมและการกำหนดวิธีการปฏิบัติหน้าที่ตามขั้นตอนต่างๆ ให้สามารถปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่อง

1.2 จัดตั้งหน่วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนและกำหนดวิธีการให้อาสาสมัครสนับสนุนการปฏิบัติการขั้นตอนการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

1.3 จัดหาผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่จากส่วนราชการ หน่วยงานและองค์การต่างๆ เพื่อช่วยในการฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับการป้องกัน

1.4 ประสานการเตรียมการกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมกำลังคน วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งยุทธโศปกรณ์ตามความจำเป็นและเหมาะสม

1.5 สํารวจ จัดระเบียบ และดำเนินการในระบบการพิทักษ์ประชาชนและทรัพยากรในเขตพื้นที่ให้มีประสิทธิภาพโดยสามารถตรวจสอบแยกฝ่ายและใช้ประโยชน์ในขั้นตอนต่างๆ ของการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การจัดระบบการปฏิบัติการ มีการปฏิบัติดังนี้

2.1 ให้มีการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพระหว่างหน่วยงานป้องกันภัยพลเรือนกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตลอดเวลาพร้อมทั้งจัดให้มีระบบการติดต่อสื่อสารสำรองที่เชื่อถือได้

2.2 การควบคุมการใช้คลื่นวิทยุในภาวะที่ไม่ปกติ

2.3 กำหนดแนวทางในการส่งวิทยุกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์เพื่อสนับสนุนการป้องกันภัยพลเรือนอย่างต่อเนื่อง

2.4 การกำหนดมาตรการรักษาความสงบเรียบร้อย การควบคุมการจราจร และการสัญจรภายในพื้นที่

2.5 จัดให้มีที่หลบภัยสำหรับประชาชนและเจ้าหน้าที่

2.6 การจัดให้มีสัญญาณการเตือนภัยให้กับประชาชนและเจ้าหน้าที่ได้ทราบล่วงหน้าถึงภัยที่อาจเกิดขึ้นสามารถเตรียมการ และเตรียมตัวที่จะปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินได้ทันเวลา

2.7 จัดให้มีการช่วยเหลือ การบรรเทาทุกข์ และการสงเคราะห์ผู้ประสบภัยอย่างเพียงพอและเหมาะสมกับสถานการณ์

2.8 จัดให้มียานพาหนะ อุปกรณ์ต่างๆ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการคมนาคมขนส่ง กำหนดการใช้เส้นทางคมนาคมขนส่งในการป้องกันภัย

2.9 การประเมินผลและสถานการณ์เพื่อพัฒนาระบบการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนให้สามารถลดโอกาสการเกิดภัยมากที่สุด รวมทั้งสามารถกู้ภัย บรรเทาภัยและฟื้นฟูบูรณะได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

3. การปฏิบัติการขั้นเตรียมการ มีวิธีการปฏิบัติ ดังนี้

3.1 การซักซ้อมและพัฒนาแผนป้องกันภัย
3.2 สํารวจและทําบัญชีเป้าหมายในการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในเขตพื้นที่ให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ สภาพแวดล้อมทางกายภาพในด้านพื้นที่การเป็นป่า ภูเขา ถนนทางเชื่อมต่อแต่ละหมู่บ้านเนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวมีลักษณะที่ตั้งติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยแยกประเภทเป้าหมายตามความสำคัญ การจัดลำดับความเร่งด่วนในการเผชิญปัญหาในการเกิดภัยคุกคามพร้อมกันหลายแบบ หลายเหตุการณ์ และกำหนดมาตรการในการเผชิญภัยคุกคามที่อาจเกิดขึ้น

3.3 การอบรมให้ความรู้และประชาสัมพันธ์แก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ถึงหน้าที่และการปฏิบัติ เมื่อเกิดภัยฝ่ายพลเรือนแบบต่างๆ

3.4 ปฏิบัติงานการข่าวเพื่อพิสูจน์ทราบการเกิดภัยทุกรูปแบบตั้งแต่ยามปกติ

3.5 รายงานการปฏิบัติการขั้นเตรียมการต่อกองอํานวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนตามระยะเวลาที่กำหนด เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาระบบการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

(2) ขั้นตอนปฏิบัติในขณะเกิดภัยต่างๆ มีวิธีการปฏิบัติ ดังนี้

1. การเกิดสาธารณภัย มีวิธีการปฏิบัติเมื่อเกิดภัยได้แก่

1.1 จัดตั้งหน่วยป้องกันภัย มีวิธีการดังนี้
1.1.1 จัดเจ้าหน้าที่คอยดูเหตุการณ์เพื่อประสานงานและการรับแจ้งข่าวจากฝ่ายทหารหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผลัดเปลี่ยนเวรยามกันตลอดเวลา

1.1.2 เมื่อมีสิ่งบอกเหตุ ให้เจ้าหน้าที่คอยเป็นผู้ที่ประมวลเหตุการณ์และติดตามข่าวทุกระยะโดยใกล้ชิด เพื่อทราบการเปลี่ยนแปลงของสิ่งที่บอกเหตุ รวมถึงความเห็นของเจ้าหน้าที่แล้วแจ้งข่าวให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบทุกระยะ

1.2 จัดตั้งหน่วยงานเตือนภัย มีดังนี้

1.2.1 เมื่อรับทราบสิ่งบอกเหตุให้เจ้าหน้าที่หน่วยแจ้งเตือนภัยรีบดำเนินการประกาศ แนะนำ แจ้งเตือนประชาชนและเจ้าหน้าที่ให้หลบภัยหรือเตรียมการเพื่อลดอันตรายและความเสียหาย

1.2.2 เมื่อประมวลเหตุได้ว่าจะเกิดภัยขึ้นแน่นอนหรือได้รับแจ้งข่าวว่าภัยได้เกิดขึ้นแล้วให้เจ้าหน้าที่แจ้งสัญญาณว่ามีภัยโดยเร็วที่สุด รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบทันที

1.3 จัดตั้งหน่วยระงับภัย ได้แก่

1.3.1 เตรียมพร้อมประจำ ณ ที่ตั้ง โดยมีเจ้าหน้าที่ มีเครื่องมือเครื่องใช้ มีอุปกรณ์การสื่อสาร และยานพาหนะพร้อมที่จะระงับและบรรเทาภัย

1.3.2 หน่วยระงับภัยประกอบด้วยชุดเคลื่อนที่เร็วสามารถระงับและบรรเทาภัยได้ทันที และชุดสนับสนุนเตรียมพร้อม ณ หน่วยระงับภัยสามารถเคลื่อนที่ไปเสริมทันทีเมื่อร้องขอ

1.3.3 เมื่อภัยลุกลามจนเกินกำลังของหน่วยจะระงับภัยได้โดยลำพังหรือไม่อาจระงับได้โดยรวดเร็วตามขีดความสามารถที่มีอยู่ให้กองอำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนแจ้งขอกำลังสมทบจากกองอำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเขตท้องที่ติดต่อหรือท้องที่อื่นหรือเมื่อเห็นสมควร

1.3.4 เมื่อกองอำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเขตท้องที่ร้องขอหรือเมื่อเห็นสมควร กองอำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนจะประสานหน่วยงานที่สามารถให้การสนับสนุนส่งกำลังเจ้าหน้าที่ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการระงับและบรรเทาภัย

1.4 จัดตั้งหน่วยบรรเทาทุกข์ ดังนี้

1.4.1 หน่วยบรรเทาทุกข์เคลื่อนที่ออกปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยระงับภัยและปฏิบัติการต่อเนื่องไปจนกว่าหน่วยผู้ประสบภัยจะเข้าปฏิบัติการ

1.4.2 การจัดหน่วยบรรเทาทุกข์โดยมีเจ้าหน้าที่มีเครื่องมือเครื่องใช้ไว้ให้พร้อม และเตรียมพร้อมเผชิญภัยอื่น ๆ ในระหว่างสาธารณภัย

1.5 การกำหนดมาตรการรักษาความสงบเรียบร้อยโดยจัดกำลังตำรวจ สมาชิกกองอาสารักษาดิน และสมาชิกหน่วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) เป็นเจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อย การรักษาความปลอดภัยและการจราจร โดยเริ่มตั้งแต่เกิดภัยจนกว่ากองอำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเขตท้องที่สั่งให้เลิกการปฏิบัติ

1.6 จัดตั้งหน่วยสงเคราะห์ผู้ประสบภัย คือ

1.6.1 จัดหน่วยสงเคราะห์ผู้ประสบภัย

โดยมีเจ้าหน้าที่เครื่องมือเครื่องใช้ พร้อมทำหน้าที่สงเคราะห์ผู้ประสบภัย และฟื้นฟูบูรณะสิ่งเสียหาย

1.6.2 สำรวจความเสียหายและความ

ต้องการด้านต่างๆ ของผู้ประสบภัยในทันทีเมื่อเข้าปฏิบัติการให้เสร็จสิ้น

1.6.3 ดำเนินการสงเคราะห์ให้กับ

ผู้ประสบภัยและสามารถให้การสงเคราะห์ได้เรียบร้อยทั่วถึง

1.6.4 ดำเนินการสงเคราะห์ผู้ประสบภัย

และฟื้นฟูบูรณะสภาพความเสียหายต่างๆ แก่หน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวกับฟื้นฟูบูรณะ

(3) ภัยคุกคามเฉพาะพื้นที่ มีวิธีการปฏิบัติ ได้แก่

1. เพิ่มขีดความสามารถในด้านการข่าวกรองเพื่อ

กำหนดลำดับความสำคัญของเป้าหมายและแนวโน้มภัยที่จะเกิดขึ้น สำหรับการแจ้งเตือนภัยล่วงหน้า และเพิ่มมาตรการระวังได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

2. การจัดกำลังตำรวจ สมาชิกกองอาสา รักษา

ดินแดนและสมาชิกหน่วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) รวมถึงราษฎรอาสาสมัคร และกองกำลังอื่นๆ ที่เป็นกำลังในการป้องกัน เผ่าตรวจ สกัดกั้น และระงับเหตุขั้นต้นเพื่อมิให้ขยายความรุนแรงโดยปราศจากการควบคุม

3. ปฏิบัติการทางจิตวิทยาเพื่อต่อต้านการโฆษณา

ชวนเชื่อของฝ่ายตรงข้ามเพื่อประชาสัมพันธ์ข้อเท็จจริงแก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่เพื่อบำรุงขวัญ และสร้างความร่วมมือสนับสนุนต่อการป้องกันบรรเทาและฟื้นฟูบูรณะเมื่อเกิดการคุกคามในพื้นที่

4. จัดกำลังกองหนุนเคลื่อนเร็ว การเตรียมพร้อม

ช่วยเหลือสนับสนุนกำลังประจำถิ่นที่เข้าควบคุมภัยคุกคามที่เกิดขึ้นและมีแนวโน้มขยายความรุนแรงเกินขีดความสามารถในการควบคุม

5. ดำรงการสืบสวนและติดตามพฤติการณ์ความ

เคลื่อนไหวของภัยคุกคามทั้งต่อบุคคลและสถานที่

6. การเพิ่มมาตรการเกี่ยวกับการรักษาความ

ปลอดภัยบุคคลสำคัญการป้องกันสถานที่สำคัญ การคมนาคม เส้นทาง การส่งกำลังและกิจกรรมด้านการปกครอง การบริหารราชการและปฏิบัติการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

7. ทุกส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และองค์การ

ที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เพื่อป้องกันสถานที่ตั้งและทรัพย์สิน โดยประสานกับกองอำนาจการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอ และเขตท้องที่อย่างใกล้ชิด

8. ดำเนินการตามมาตรการที่มีความเหมาะสม และมีความรอบคอบในการสร้างความสงบให้กลับคืนมาโดยเร็ว ด้วยการปิดเส้นทาง การตรวจค้น การจับกุม การตรวจข่าว แก้วข่าว ห้ามการชุมนุม ห้ามออกนอกบ้านในยามวิกาล การห้ามเข้าเขตหวงห้ามและมาตรการควบคุมอื่นๆ ที่เหมาะสม

9. ดำเนินการตรวจสอบบุคคลแปลกหน้าและบุคคลที่หายไปจากถิ่นที่อยู่โดยปกติ และเพิ่มมาตรการพิทักษ์ประชาชนและทรัพยากรอย่างเข้มงวด

10. ดำเนินการเฝ้าตรวจ การตรวจตรา และการสกัดกั้นการแทรกซึมในการเข้าออกพื้นที่และบริเวณชายแดนอย่างต่อเนื่อง

11. ดำเนินการอพยพประชาชนและส่วนราชการให้ออกจากพื้นที่อันตรายเมื่อจำเป็น

12. การประสานงานป้องกันภัยคุกคามเฉพาะพื้นที่กับฝ่ายทหารโดยใกล้ชิด

(4) ขั้นการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน การปฏิบัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนหลังจากมีการปฏิบัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน มีแนวทางในการปฏิบัติ ดังนี้

1. กองอำนาจการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเขตท้องที่อยู่ในความดูแลของผู้อำนาจการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

2. ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและบุคคลต่างๆ จะต้องร่วมมือกัน การช่วยเหลือ การสนับสนุน และปฏิบัติการที่จำเป็นแก่การป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน หรือตามที่กองอำนาจการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนกำหนด

3. กองอำนาจการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนท้องที่วางแผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเฉพาะเขตท้องที่เพื่อกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้มีการเตรียมการในการฝึกซ้อม การอบรม ให้เกิดความพร้อมตั้งแต่ยามปกติ และปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง

4. จัดตั้งระบบการรับและแจ้งข่าวสารระหว่างกองอำนาจการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอกับกองอำนาจการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเขตท้องที่รวมทั้งส่วนราชการ และหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไว้ตั้งแต่ยามปกติ ดำรงการติดต่อสื่อสารรับและแจ้งข่าวสารซึ่งกันและกันได้สะดวก รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ และมีความต่อเนื่อง

5. การแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หน่วยงานต่างๆ คือ ภาครัฐและเอกชนเพื่อปฏิบัติงานเกี่ยวกับการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

6. กองอำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเขต
ท้องที่รับผิดชอบในการวางแผน การเตรียมการ และการปฏิบัติงานด้านการป้องกันภัยทุกรูปแบบ
ในเขตท้องที่

7. การอพยพประชาชนออกจากพื้นที่อันตราย
ให้ดำเนินการเท่าที่จำเป็นตามสถานการณ์ ทั้งนี้พึงระวังไม่ให้เกิดผลเสียหายทางด้านจิตวิทยา
มวลชน

8. การอพยพส่วนราชการส่วนกลางรวมทั้งการ
อพยพรัฐบาล หรือคณะรัฐมนตรีกับสถาบันองค์พระมหากษัตริย์จากภัยสงครามหรือการคุกคาม
ของฝ่ายตรงข้ามให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี (ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง,
2548 : 1-12)

ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า การบริหารจัดการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน
เป็นแนวทางในการบริหารการจัดการในการป้องกันภัยที่มีระบบเพื่อช่วยป้องกันบรรเทาภัย
ที่เกิดขึ้นในพื้นที่และการรักษาความปลอดภัยให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ เนื่องจากพื้นที่
อำเภอเบตงมีสภาพพื้นที่เป็นป่า ภูเขา และมีพื้นที่ชายแดนติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน
รวมถึงการมีมาตรการในการฟื้นฟูบูรณะความสูญเสียที่เกิดขึ้นจากภัยรูปแบบต่างที่เกิดขึ้น

3.5.2 การบริหารจัดการตามแผนเผชิญเหตุพิทักษ์เมืองเบตง

การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่อำเภอเบตง
จังหวัดยะลา มีการบริหารจัดการโดยอาศัยหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่รักษาความปลอดภัย
และการบริหารจัดการตามแผนเผชิญเหตุพิทักษ์เมืองเบตง สามารถอธิบายสรุปได้ดังนี้

3.5.2.1 หน่วยงานในพื้นที่ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย

หน่วยงานในพื้นที่อำเภอเบตงที่มีส่วนร่วมในการรักษา
ความปลอดภัยเนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบ โดยเริ่มจากการที่ส่วนราชการในอำเภอเบตง
คือ ที่ว่าการอำเภอเบตงได้มีการจัดตั้งกองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง
(กอ.สสส. อ.เบตง) อำนวยการปฏิบัติเพื่อยุติสถานการณ์การก่อความไม่สงบและนำความ
สันติสุขสู่พื้นที่อำเภอเบตง เพื่อให้ประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐที่ปฏิบัติงานในพื้นที่มีความปลอดภัย
ในชีวิตและทรัพย์สิน โดยมีหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่ที่มีส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัยร่วมกันคือ

- สถานีตำรวจภูธร คือสถานีตำรวจภูธรเบตงควบคุม
อำนวยการ ประสาน กำกับดูแล การปฏิบัติเพื่อยุติความไม่สงบในพื้นที่ความรับผิดชอบที่กำหนด
และในส่วนของสถานีตำรวจภูธรอัยเยอร์เวง ป้องกันการปราบปราม

อาชญากรรม การรักษาความสงบเรียบร้อย ในพื้นที่การตั้งจุดสกัด การประสานกำลังเมื่อได้รับการร้องขอ

- กองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนที่ 445 มีหน้าที่ในการป้องกันการปราบปรามอาชญากรรม การรักษาความสงบเรียบร้อยในพื้นที่การตั้งจุดสกัด การประสานกำลังเมื่อได้รับการร้องขอ

- เทศบาลเมืองเบตง ให้การสนับสนุนอุปกรณ์และกำลังพลเมื่อมีการประสานร้องขอ

- องค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลยะรม องค์การบริหารส่วนตำบลตาเนาะแมเราะ องค์การบริหารส่วนตำบลอัยเยอร์เวง และองค์การบริหารส่วนตำบลธารน้ำทิพย์ ให้การสนับสนุนอุปกรณ์และกำลังพลเมื่อมีการประสานร้องขอ

- โรงพยาบาลเบตง มีหน้าที่ให้การสนับสนุนอุปกรณ์และกำลังพลเมื่อมีการร้องขอ

- หน่วยกำลังที่สนับสนุนกำลังในพื้นที่อำเภอเบตง คือ ชุดรักษาความปลอดภัยหมู่บ้าน (ชรบ.) ชุดราษฎรอาสาสมัครหมู่บ้าน (อรบ.) ชุดอาสาพิทักษ์ถิ่น (อพถ.) ชุดอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) และชุดกำลังประชาชนจากส่วนอื่น ๆ ให้การสนับสนุนกำลังเมื่อมีการประสานร้องขอมาใช้ในการดูแลความสงบเรียบร้อยของชุมชน รวมถึงความร่วมมือจากส่วนราชการทั้งฝ่ายปกครอง ทหาร ตำรวจ และส่วนราชการอื่น ๆ (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-3)

3.5.2.2 การบริหารจัดการตามแผนเผชิญเหตุพิทักษ์เมืองเบตง

การบริหารจัดการตามแผนเผชิญเหตุพิทักษ์เมืองเบตง ได้อาศัยหน่วยงานต่าง ๆ ในการรักษาความปลอดภัย คือกองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง หน่วยกำลังและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยได้วางแผนอำนวยการ ประสานงาน สั่งการ ดำเนินการสกัดกั้น ทำลายจับกุมฝ่ายตรงข้ามที่เข้ามาก่อนเหตุร้าย แก้ไขและควบคุมสถานการณ์ การก่อความไม่สงบให้ยุติอย่างรวดเร็ว และมีการปฏิบัติตามแผนเผชิญเหตุพิทักษ์เมืองเบตง ซึ่งมีรูปแบบการปฏิบัติ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การรองรับการก่อเหตุในการรักษาความปลอดภัย สถานที่โดยที่ทุกหน่วยงานจัดเวรยามตลอด 24 ชั่วโมง และจัดเตรียมหน่วยงานในการเฝ้าระวัง สถานที่ต่าง ๆ การติดตั้งวงจรปิดในบริเวณต่าง ๆ

2. การรองรับการก่อเหตุในด้านไฟฟ้าโดยการ จัดเตรียมเครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรองสำหรับสถานที่สำคัญและย่านชุมชน

3. การรองรับการก่อเหตุในด้านการเคสียร์ตะปูเรือใบ โดยการจัดเตรียมรถบดถนน และทุกหน่วยงานจัดเตรียมไม้กวาดก้านมะพร้าว กระสอบป่านชุบน้ำ
 4. การรองรับการก่อเหตุในด้านการสื่อสารในส่วนของ วิทยุ และโทรศัพท์
 5. การประชาสัมพันธ์และจัดเตรียมรถประชาสัมพันธ์ เมื่อเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่
 6. การดับเพลิง การเตรียมถังดับเพลิงและรถดับเพลิง เมื่อเกิดเหตุการณ์เพลิงไหม้จากการก่อความไม่สงบ
 7. การช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต โดยการ ซ่อมแผนอุบัติเหตุ การเตรียมรถพยาบาลและชุดพยาบาลฉุกเฉินให้ทันทั่วทั้งที่กับการเกิดเหตุ ความไม่สงบในพื้นที่ (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-5)
- ดังนั้นสรุปได้ว่า การบริหารจัดการตามแผนเผชิญเหตุ พิทักษ์เมืองเบตงเป็นการรักษาความปลอดภัยความไม่สงบร่วมกันโดยอาศัยความร่วมมือจาก หน่วยงานภาครัฐ ภาคประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งหน่วยงานอื่น ๆ ในพื้นที่ด้วยการบูรณาการ รักษาความปลอดภัยในการวางแผนอำนวยการ การประสานงาน การสั่งการ การดำเนินการสกัดกั้น การทำลายจับกุมผู้ที่เข้ามาก่อเหตุร้ายและควบคุมสถานการณ์การก่อความไม่สงบให้ยุติอย่างรวดเร็ว

3.5.3 การบริหารจัดการตามโครงการเครือข่ายรักษาความสงบเรียบร้อย

โครงการเครือข่ายรักษาความสงบเรียบร้อยเกิดขึ้นมาจากความร่วมมือของหน่วยงานเทศบาลเมืองเบตง ที่ว่าการอำเภอเบตง และสถานีตำรวจภูธรอำเภอเบตง โดยอาศัยกลุ่มองค์กรทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือทางราชการในการปฏิบัติงานรักษาความมั่นคงและความสงบเรียบร้อยด้วยการสังเกตวัตถุต้องสงสัยในเขตพื้นที่ เป็นการให้ข้อมูลข่าวสารกับเจ้าหน้าที่รัฐอย่างถูกต้องและทันต่อเหตุการณ์เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของเจ้าหน้าที่ทำให้สามารถยุติและแก้ปัญหาได้อย่างแท้จริงและทันทั่วทั้ง

เครือข่ายรักษาความสงบเรียบร้อยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาความร่วมมือจากองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้นำศาสนา และภาคประชาชน ที่เข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วมในการรักษาความสงบเรียบร้อยในชุมชนเพื่อเป็นการเสริมสร้างให้ประชาชนรักและหวงแหนท้องถิ่นของตนเอง เป็นการสร้างให้ชุมชนมีความเข้มแข็งสามารถพึ่งตนเองเป็นการสร้างเครือข่ายในการรักษาความสงบเรียบร้อยและขยายแหล่งข่าวครอบคลุมทุกพื้นที่ รวมถึงการให้ประชาชนมีความรู้และความเข้าใจในการป้องกันดูแลรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งเป็นการผนึกกำลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการร่วมป้องกันและแก้ปัญหา

การก่อการร้ายอย่างเป็นระบบตั้งแต่สถานการณ์ในยามปกติ สถานการณ์เมื่อเกิดภัย และสถานการณ์ภายหลังการเกิดภัย รวมถึงเป็นการสร้างความสามัคคีของประชาชนในชุมชน (สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง, 2550 : 2-3)

ดังนั้นกล่าวว่าการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่อำเภอเบตงต้องอาศัยความร่วมมือของหน่วยงานในทุกภาคส่วนรวมถึงความร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่ โดยการนำแผนงานการรักษาความปลอดภัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนำไปปฏิบัติในพื้นที่ และปรับปรุงการรักษาความปลอดภัยให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น เพื่อสร้างความมั่นคง สร้างความปลอดภัยในพื้นที่ทั้งในสถานการณ์ปกติและในสถานการณ์ความไม่สงบ

จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องในแนวคิดเกี่ยวกับนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง คือการบริหารจัดการตามแผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน การบริหารจัดการตามแผนเผชิญเหตุพิทักษ์เมืองเบตง และการบริหารจัดการตามโครงการเครือข่ายรักษาความสงบเรียบร้อย เพื่อแสวงหาความร่วมมือจากองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้นำศาสนา และภาคประชาชน ให้เข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วมในการรักษาความสงบเรียบร้อย ทั้งในส่วนของนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ขั้นตอนปฏิบัติขณะเกิดภัย ขั้นตอนปฏิบัติหลังการป้องกันภัย เป็นการผนึกกำลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการร่วมป้องกัน และแก้ปัญหาการก่อการร้ายอย่างเป็นระบบตั้งแต่สถานการณ์ในยามปกติ สถานการณ์เมื่อเกิดภัย และสถานการณ์ภายหลังการเกิดภัย รวมถึงเป็นการสร้างความสามัคคีของประชาชนในพื้นที่ และเพื่อเป็นการควบคุมสถานการณ์การก่อความไม่สงบให้ยุติอย่างรวดเร็ว

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศูนย์วิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (2542 : 67-72) ได้ศึกษาวิเคราะห์สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงด้านสังคมจิตวิทยา เศรษฐกิจและความมั่นคงของจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังทางสังคมและเศรษฐกิจกับทัศนคติต่อสถานการณ์ประชาชนที่มีอาชีพและการนับถือศาสนาต่างกันได้รับผลกระทบในสถานการณ์ความไม่มั่นคงแตกต่างกัน ในด้านภาษาและศาสนาที่ต่างกันส่งผลให้มีทัศนคติต่อสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกัน และลักษณะทั่วไปของสถานการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา ความมั่นคง สรุปได้ดังนี้ คือศาสนามีอิทธิพลโดยตรงกับทัศนคติทั่วไปของประชาชนต่อสถานการณ์ วัฒนธรรมและภาษาถิ่นมาลายูมีอิทธิพลโดยตรงกับทัศนคติทั่วไปของประชาชนต่อสถานการณ์ ความไม่สงบ รูปแบบของการเกิดสถานการณ์ความไม่สงบเป็นรูปแบบของการลอบยิง และมีการก่อเหตุร้ายโดยกระทำกับภาคเอกชนสูง

บุคอรีย์ เพ็ชรหนู (2549 : 88-89) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความไม่สงบทางสังคมของชุมชนมุสลิมภาคใต้ของประเทศไทย : การศึกษาเฉพาะกรณีความเห็นของนักศึกษามุสลิม ผลการศึกษาพบว่า การแก้ปัญหาความไม่สงบควรมีการเข้าถึงประชาชนและฟังเสียงของประชาชน และการสร้างสันติสุขในพื้นที่ที่ประชาชนต้องมีส่วนร่วมในเชิงนโยบายและการปฏิบัติตัวของข้าราชการ

ปิยะ กิจถาวร (2551 : 85) ได้ศึกษาเรื่องโครงการเสริมสร้างศูนย์ประสานงานระดับจังหวัดในการจัดการความขัดแย้งของชุมชนพื้นที่ภาคใต้ ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการจัดการความขัดแย้งใช้รูปแบบการประสานสัมพันธ์โดยการสานเสวนา

กิตติ รัตนฉายา (2533 : 75-76) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการศึกษาพบว่า ในการจัดการปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือการจัดการแก้ไขปัญหาโดยการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การจัดการแก้ไขในการวางนโยบายที่ปฏิบัติต่อเนื่องและนำไปปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม การจัดการแก้ปัญหาโดยการกำหนดเป้าหมายและนโยบายที่ถูกต้อง การกำหนดแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจนที่นำมาซึ่งการลดปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้และมีความมั่นคงในพื้นที่

กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2544 : 34-52) ได้ศึกษาเรื่องการเกิดความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่สามารถแก้ไขได้จากหน่วยงานใดหน่วยหนึ่ง เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นมีรูปแบบปัญหาเชิงซ้อนทั้งสภาพพื้นที่ สังคม วัฒนธรรม และศาสนา ในการปฏิบัติตามแนวทาง มาตรการ หรือโครงการต่างๆ เป็นเพียงการป้องกันการแก้ปัญหาความไม่สงบที่เกิดขึ้นต้องให้หน่วยงานต่างๆ ร่วมมือกันในการแก้ปัญหาความไม่สงบ โดยการแก้ปัญหาความไม่สงบในเชิงของการจัดการโดยใช้นโยบายรูปแบบต่างๆ และการปรับรูปแบบของหน่วยงานหรือองค์กร คือศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ การประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่เพื่อจัดการแก้ปัญหาภาคใต้ และการนำนโยบายไปปฏิบัติในการแก้ปัญหาต่างๆ มีความต่อเนื่อง การนำนโยบายการลดช่องว่างระหว่างข้าราชการและประชาชน นโยบายแก้ปัญหาทางการศึกษา นโยบายการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจทางด้านผลิตภัณฑ์ และนโยบายการท่องเที่ยวเป็นการฟื้นฟูเศรษฐกิจอีกทางหนึ่ง

อาคม ใจแก้ว และคณะ (2544 : 81-89) ได้ทำการศึกษาเรื่องโครงสร้างและกระบวนการบริหารเพื่อป้องกันและบรรเทาอุทกภัย : กรณีศึกษาเทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานเพื่อป้องกันภัยพิบัติ คือ

(1) ปัจจัยด้านกลุ่มองค์กรที่เกี่ยวข้องในการประสานงาน ปัจจัยจำนวนบุคลากรที่เพียงพอ มีความสามารถในการเชิงวิชาชีพและการปฏิบัติงาน (2) ปัจจัยทรัพยากรด้านวัสดุอุปกรณ์ และงบประมาณทำให้การปฏิบัติมีประสิทธิภาพ (3) ปัจจัยลักษณะของแผนเชิงนโยบายมีความชัดเจน มีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ การเปิดโอกาสให้ประชาชนระดับพื้นที่เข้ารับทราบ มีส่วนร่วมในแต่ละขั้นตอนหรือมีส่วนในการปฏิบัติตามแผน ซึ่งช่วยให้ประชาชน หน่วยงาน องค์กรต่าง ๆ ในพื้นที่ร่วมกันดำเนินงานโดยเป็นกลุ่มเฉพาะกิจเมื่อเกิดภัยต่าง ๆ ได้แก่ อาสาสมัครเอกชน นักธุรกิจ องค์กรการกุศล เข้ามาให้ความช่วยเหลือเมื่อประสบภัย ปัจจัยการสนับสนุนจากหน่วยเหนือ เช่น หน่วยงานระดับภูมิภาค กระทรวงที่มีหน้าที่รับผิดชอบและรัฐบาล กลางเป็นส่วนสำคัญในการปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ (4) ปัจจัยด้านประชาชนให้ความสนใจ ในการจัดทำแผนเพื่อป้องกันบรรเทาอุทกภัย และหลังจากปฏิบัติงานเสร็จสิ้นต้องมีการติดตาม ประเมินผลและปรับปรุงกิจกรรมของแผนงาน และจำเป็นต้องมีกิจกรรมการฟื้นฟูหลังจาก การเกิดภัยทั้งในระยะเร่งด่วนและระยะยาวอย่างต่อเนื่อง คือการมุ่งให้ความสำคัญในการปรับปรุง เส้นทางคมนาคม (ถนน) เพื่อสะดวกในการบริหารจัดการให้ความช่วยเหลือและกิจกรรม ที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างปัจจัยพื้นฐานอื่น ๆ (ไฟฟ้า ประปา ฯลฯ)

พิทักษ์ศักดิ์ ทิศภาคย์ (2546 : 107) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการภาวะวิกฤตของ รายการวิทยุเพื่อการสื่อสารสาธารณะ : กรณีศึกษารายการร่วมด้วยช่วยกัน ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการและวิธีการจัดการภาวะวิกฤตของรายการวิทยุ คือการรับแจ้งข้อมูลจากผู้แจ้ง ให้ละเอียดที่สุด กระบวนการในการจัดการภาวะวิกฤต คือการรวบรวมข้อมูลจากผู้แจ้งเหตุ ให้มากที่สุด ขั้นตอนต่อมา คือประสานงานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือผู้ที่มีหน้าที่แก้ไขปัญหา โดยตรง และสุดท้าย คือการติดตามผลของเรื่องที่ได้รับ

ศิรินทร มหามนตรี (2547 : 152-155) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์แผน กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ภาวะวิกฤตโรคซาร์สของกระทรวงสาธารณสุข ผลการศึกษาพบว่า แนวคิดการบริหารภาวะวิกฤต โดยแบ่งการดำเนินการดังนี้ ช่วงที่ 1 การเตรียมการก่อนเกิดภาวะ วิกฤตโรคซาร์ส คือการบริหารการสื่อสารภาวะวิกฤต ได้แก่ การจัดเตรียมทำแผนการสื่อสาร ภาวะวิกฤต การคาดการณ์ล่วงหน้าถึงภาวะวิกฤตที่เกิดขึ้น การระบุและการวิเคราะห์ประเด็น และการประเมินผลกระทบ การกำหนดมาตรการดำเนินงานขององค์กรและการประชาสัมพันธ์ และการวางแผนการปฏิบัติการ ช่วงที่ 2 การดำเนินงานเมื่อเกิดภาวะวิกฤต คือ การดำเนินงาน เมื่อได้รับแจ้งเหตุ คือการเรียกประชุม การจัดแถลงข่าวชี้แจงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น การจัดตั้ง คณะทำงานภาวะวิกฤตที่ทำงานในการประชาสัมพันธ์ข่าวสาร การจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการภาวะ วิกฤตทำหน้าที่ในการประสานงานและการรายงานข้อมูลข่าวสาร การจัดตั้งโฆษกในการชี้แจง ให้ข้อมูลตลอดช่วงเวลาภาวะวิกฤตเพื่อยืนยันถึงสถานการณ์ความปลอดภัย การกำหนด

กลุ่มเป้าหมายเพื่อสอดคล้องกับการบริหารภาวะวิกฤต ได้แก่ กลุ่มเป้าหมายที่ได้รับผลกระทบจากภาวะวิกฤต กลุ่มที่มีผลกระทบกับองค์กร กลุ่มที่เกี่ยวข้อง และกลุ่มที่ต้องการรู้ การกำหนดข้อมูลข่าวสารให้สอดคล้องกับภาวะวิกฤต คือการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยการชี้แจงสถานการณ์ การสร้างความมั่นใจแก่ประชาชนเพื่อให้มีความเข้าใจที่ถูกต้อง การกำหนดกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ ได้แก่ การจัดแถลงข่าว การให้สัมภาษณ์ การชี้แจงข้อเท็จจริง การกำหนดสื่อในรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต การควบคุมแหล่งข่าว คือการตั้งโฆษกเป็นทางการ การกำหนดบุคคลที่ให้ข่าว การติดตามและการประเมินสื่อมวลชนและการรับรู้ของประชาชน มาวิเคราะห์และกำหนดข่าวสารเพื่อเสนอผู้บริหาร การปรับกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เป็นระยะ และช่วงที่ 3 การดำเนินงานเมื่อภาวะวิกฤตสิ้นสุดลง คือสรุปผลการดำเนินงาน สรุปรายงานสถานการณ์และความก้าวหน้าในการดำเนินงาน

ฉัตรสุดา วงศาอ้วน (2548 : 67) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการสื่อสารในภาวะวิกฤตของบริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่สำคัญในการจัดการกับภาวะวิกฤต คือความรวดเร็ว ความถูกต้องของข้อมูลข่าวสาร โดยอาศัยข้อมูลจากทุกแหล่ง เพื่อนำมาวิเคราะห์และตัดสินใจในการดำเนินการจัดการกับภาวะวิกฤตการตัดสินใจที่รวดเร็ว และถูกต้องตามลำดับความรุนแรง สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรในการลดความเสียหาย ให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด และการค้นหาประเด็นสำคัญของเรื่องที่เกิดและจับจุดสำคัญในการจัดการกับข้อมูลข่าวสาร

วิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และวิทยาลัยอิสลามยะลา (2548 : 437) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส) ผลการศึกษาพบว่า การจัดการปัญหาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ นโยบายของภาครัฐควรคำนึงถึงการยอมรับอัตลักษณ์และความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีความเป็นธรรมและความเท่าเทียมกันในสังคม การส่งเสริมความเข้าใจและการตระหนักรู้ของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นเพื่อลดความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ และการผลักดันองค์กรสถาบันของชุมชน เช่น สถาบันครอบครัว สถาบันศาสนา สถาบันการศึกษาให้มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ทิพวรรณ กิตติวิบูลย์ (2550 : 62-80) ได้ศึกษาเหตุการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : เปรียบเทียบความเชื่อเกี่ยวกับสาเหตุและข้อเสนอแนะระหว่างผู้ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ที่นับถือศาสนาต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้อาศัยวิธีการที่ภาครัฐกับประชาชนยอมรับและจริงใจต่อกัน การเลิกหวาดระแวง

โดยที่ภาครัฐซึ่งต้องเข้าใจรวมทั้งยอมรับในวิถีชีวิต ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรมของคนในพื้นที่ สามารถทำให้การปฏิบัติงานตามนโยบายได้สำเร็จ และวิธีการแก้ปัญหาความไม่สงบ คือการสร้าง ความเข้าใจอันดีระหว่างภาครัฐกับประชาชน

รชฎ จันทร์ทอง (2550 : 120-123) ได้ศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาด้วยสันติวิธีในกรณีปัญหาความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ตามแนวทางสมานฉันท์ ผลการศึกษาพบว่า การแก้ปัญหารัฐควรมีการอบรมเจ้าหน้าที่เพื่อความเข้าใจขั้นตอนต่างๆ ในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อสามารถอธิบายให้ประชาชนเข้าใจเพื่อลดความหวาดระแวง และกระบวนการเก็บหลักฐานที่น่าเชื่อถือ ประชาชนมีการร่วมมือในการเยียวยาผู้ได้รับความเสียหาย และทำให้ประชาชนมั่นใจรัฐในการดูแลประชาชน การบริหารจัดการของรัฐแก้ไข ปัญหาต้องมีสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่อย่างเหมาะสม

รติวรรณ วัจนากร (2550 : 29-44) ได้ศึกษาสิ่งรบกวนครอบครัวระดับ การตอบสนองต่อสิ่งรบกวนครอบครัวและภาวะสุขภาพครอบครัวที่เผชิญสถานการณ์ความไม่สงบ จากการก่อการร้ายในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า ครอบครัวได้รับผลกระทบในด้านการเจ็บป่วยจากความเครียดมากที่สุด ผลกระทบของสิ่งรบกวนที่รับรู้คือ ความไม่สะดวกในการดำเนินชีวิต เช่น การเดินทาง การจับจ่ายซื้อของ การพักผ่อน และสมาชิก ในครอบครัวรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ควรมีการเพิ่มความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน สิ่งรบกวนครอบครัวที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอกครอบครัว คือการทำร้าย ประชาชนผู้บริสุทธิ์ การลอบวางระเบิด การเผาการทำลายสถานที่ราชการ เช่น โรงเรียน ป้อมตำรวจ สถานีอนามัย เป็นต้น การรับทราบข่าวสารความไม่สงบผ่านสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ และการให้ความร่วมมือกับนโยบายในการแก้ปัญหาสถานการณ์ความไม่สงบของรัฐบาล

สมบัติ ตรีกรทอง (2550 : 109) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการดำเนินงาน ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน : กรณีศึกษาผู้นำชุมชนในพื้นที่ สถานีตำรวจภูธรตำบลแสนสุข ผลการศึกษาพบว่า การดำเนินงานด้านความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน คือการจัดสรรงบประมาณและสวัสดิการเพื่อเป็นขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน การประชาสัมพันธ์เพื่อจูงใจและสร้างแรงจูงใจให้ประชาชนสมัครเป็นตำรวจอาสาจึงจะทำให้ กิจกรรมมีประสิทธิผลเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมเพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพในการคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

อธิภัทร บัวหลวง (2551 : 110) ได้ศึกษาผลกระทบจากวิกฤตการณ์ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีต่อเศรษฐกิจชุมชน : ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชน อำเภอเมือง จังหวัด

ปัตตานี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยแห่งความสำเร็จในการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในความมั่นคงทางเศรษฐกิจและความสงบสุขอย่างถาวรในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ การยอมรับความแตกต่างทางสังคม มีความจริงใจให้เกียรติซึ่งกันและกัน การเปิดโอกาสให้ ผู้นำมุสลิม ผู้นำศาสนา นักวิชาการ นักการเมือง สื่อมวลชนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา การพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน

กล้า ทองขาว (2534 : 325) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อ ความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ : กรณีศึกษานโยบายรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือ แห่งชาติ ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรอิสระทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของการนำ นโยบายไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.01 และในส่วนของความสำเร็จใน การบริหารจัดการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ด้านความต่อเนื่องของกิจกรรม คือ การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่น ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีมาตรการควบคุม การประเมินผล และการกระตุ้นส่งเสริม ปัจจัยเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายมีอิทธิพล ทางอ้อมในความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ การกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน มีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านทางหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบาย ไปปฏิบัติมีอิทธิพลโดยตรงในความสำเร็จของการบริหารงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากส่วนกลางและท้องถิ่นมีอิทธิพลในความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้งทางตรง และทางอ้อม

ณรงค์กร พรหมประสิทธิ์ (2546 : 83) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จ ของการนำนโยบายการป้องกันอุบัติเหตุจากรถตามโครงการเมาไม่ขับไปสู่การปฏิบัติ ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์การ ได้แก่ บุคลากร โครงสร้างขององค์การ สถานที่ งบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์หรือเครื่องมือเครื่องใช้ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของ การบริหารจัดการในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และปัจจัยทางด้านการพัฒนาองค์การ ได้แก่ ภาวะผู้นำการทำงานเป็นทีม ความผูกพันและการยอมรับ การมีส่วนร่วม และการจูงใจในการ ปฏิบัติงาน

ประดิษฐ์ ยอดม่วง (2531 : 109-111) ได้ศึกษาการนำนโยบายสาธารณะ ไปปฏิบัติในระดับอำเภอในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า (1) กระบวนการนำนโยบาย ไปปฏิบัติ คือนโยบายที่มีความพร้อมในการปฏิบัติต้องมีองค์ประกอบของปัจจัยต่างๆ ได้แก่ มีมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย มีทรัพยากรสำหรับนโยบายอย่างเพียงพอมีกระบวนการ สื่อสารระหว่างหน่วยงานรวดเร็ว ถูกต้อง และชัดเจน มีการกำหนดหน่วยงาน และฝ่ายปฏิบัติ มีความพร้อมในการนำนโยบายไปปฏิบัติสอดคล้องกับเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของ

ห้องที่รวมถึงการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปฏิบัตินโยบาย และความพร้อมของหน่วยงาน ได้แก่ หน่วยงานที่มีความพร้อมในการนำนโยบายไปปฏิบัติในมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากรของนโยบาย และตรงกับลักษณะโครงสร้าง ภาระหน้าที่ของหน่วยงานหรือหน่วยงาน ได้ปฏิบัติเป็นเวลานานโดยเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ (2) การนำนโยบายไปปฏิบัติที่ไม่สำเร็จ คือในกรณีที่หน่วยงานมีวัตถุประสงค์ไม่ตรงกับภาระหน้าที่ของหน่วยงานและมีปัญหาหากหน่วยงานอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานอื่น (3) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือความพร้อมของนโยบายในปัจจัยที่สนับสนุนต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ การกำหนดนโยบายต้องพิจารณาความพร้อมของหน่วยงาน การนำนโยบายไปปฏิบัติตรงกับหน้าที่ของหน่วยงานและนโยบายที่มีวัตถุประสงค์ไม่ตรงกับหน้าที่ของหน่วยงาน และนโยบายต้องมีความร่วมมือจากหน่วยงานหลายหน่วยงาน และความพร้อมของบุคลากรในการผลักดันให้นโยบายบรรลุตามเป้าหมายทำให้เกิดการสนับสนุนการปฏิบัติงานตามนโยบาย

วรวิทย์ ชูวงศ์ (2537 : 218-224) ได้ศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติ : โครงการก่อสร้างถนน รพช. ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยหลักที่ส่งผลในการบริหารจัดการดำเนินงานโครงการตามนโยบายประสบผลสำเร็จ ได้แก่ ปัจจัยด้านนโยบายเป็นตัวกำหนดแผนงานโครงการ เพื่อดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์ตามเป้าหมายของนโยบาย ปัจจัยทรัพยากรเป็นปัจจัยสำคัญในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ปัจจัยด้านงบประมาณ และบุคลากร ปัจจัยด้านข้อมูล และการติดต่อสื่อสาร คือมีข้อมูลในการดำเนินโครงการ การติดต่อประสานงานกับประชาชน และหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่เพื่อให้แผนปฏิบัติงานสำเร็จปัจจัยด้านผู้ปฏิบัติงานเป็นปัจจัยแทรกที่ส่งผลกระทบต่อนโยบาย หากปฏิบัติตามนโยบายหลักเกณฑ์ ระเบียบกำหนดอย่างถูกต้องนำไปสู่ความสำเร็จของนโยบาย ปัจจัยด้านประชาชน ผู้รับจ้าง ภาคเอกชนและนักการเมืองเป็นปัจจัยรองที่สนับสนุนให้นโยบายบรรลุผลสำเร็จอาศัยความร่วมมือของประชาชน ด้านเศรษฐกิจ ระบบข้อมูลข่าวสาร เทคโนโลยีส่งผลต่อการจัดทำและปฏิบัติงานตามแผนงาน ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกื้อหนุนและเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงาน

วิณา ทองรัตน์ (2546 : 129) ได้เรื่องการนำนโยบายกองทุนหมู่บ้านไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาตำบลสทิงหม้อ อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ สมรรถนะขององค์กร คือการตรวจสอบการบริหารจัดการต่อมาเป็นลักษณะการให้ความร่วมมือ คือการปรึกษาหารือ การตัดสินใจ การติดตามตรวจสอบ และประเมินผล การประชุม การเสียสละทรัพยากร และลักษณะของผู้นำท้องถิ่น คือความเสียสละ และอุทิศตน ความเข้มแข็งของผู้นำเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

รัชณี ภัคโกโคย (2538 : 197-202) ได้ศึกษาเรื่องการนำนโยบายการพัฒนาชุมชนเมืองไปปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลเมืองบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการบริหารจัดการงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และปัจจัยที่ส่งผลให้ไม่ประสบความสำเร็จ ได้แก่ ปัจจัยด้านความชัดเจน คือความชัดเจนของวัตถุประสงค์นโยบาย ปัจจัยด้านลักษณะของหน่วยงานเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จ คือหน่วยงานที่มีขนาดเล็กและใหม่เป็นอุปสรรคต่อการบริหารงานเนื่องจากหน่วยงานขาดแคลนทรัพยากรและไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานระดับเหนือ ขาดขวัญกำลังใจและความรู้ใหม่ ๆ ปัจจัยด้านลักษณะข้าราชการระดับล่าง ได้แก่ ทีมปฏิบัติงานที่มีความรู้ความสามารถสูงแต่มีจำนวนน้อยและไม่ตรงกับงานที่มอบหมาย การปฏิบัติงานกับชุมชนต้องตั้งใจจริง ปัจจัยด้านความเพียงพอของทรัพยากร คือความไม่เพียงพอในงบประมาณ บุคลากร หรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ปัจจัยด้านการใช้ข้อมูลและกระบวนการติดต่อ คือการใช้ข้อมูลและกระบวนการติดต่อน้อย ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างเจ้าหน้าที่กับหน่วยงานระดับเหนือหรือระหว่างเจ้าหน้าที่ด้วยกัน ปัจจัยด้านลักษณะกลุ่มบุคคล คือประชาชนกลุ่มเป้าหมายไม่ได้รับการตอบสนอง การสนับสนุนของท้องถิ่น โดยผู้นำท้องถิ่นให้การสนับสนุนน้อย ความไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของโครงการทำให้ไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้และไม่ประสบความสำเร็จ

สุชาติ เศเวตบตี (2549 : 71-77) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายแก้ปัญหาเสพติดไปปฏิบัติในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และในส่วนของชุมชนและประชาชนให้การยอมรับให้การยอมรับและสนับสนุนการดำเนินงานและความต้องการของประชาชนและฝ่ายการเมืองที่แก้ปัญหาอย่างแท้จริงเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จ และความสำเร็จของการบริหารงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือการกำหนดวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ชัดเจน การจัดสรรทรัพยากรที่เพียงพอ การสื่อสารและการผลักดันกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพ และการสนับสนุนจากประชาชน เหนือในการวัดความสำเร็จของการนำนโยบายแก้ปัญหาเสพติด ไปปฏิบัติ คือจำนวนนักเรียนที่ติดยาเสพติดมีจำนวนลดลงนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจต่อพิษภัยของยาเสพติดมากขึ้น แผนปฏิบัติการจะสำเร็จต้องได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ และประชาชนทั่วไป นโยบายและแผนเป็นที่ยอมรับและได้รับการสนับสนุนจากชุมชนและท้องถิ่น

สุรพร เสี้ยนสลาย (2539 : 271-277) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ : ศึกษากรณีนโยบายการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า การวัดผลของนโยบายว่าประสบความสำเร็จหรือไม่สำเร็จอาศัยการพิจารณา 2 ประการ คือเกณฑ์การก่อให้เกิดผลผลิตของนโยบาย คือความมากน้อยของ

จำนวนกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการช่วยเหลือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือไม่สำเร็จของนโยบาย คือปัจจัยสนับสนุนทางการเมือง ได้แก่ การสนับสนุนนโยบายจากผู้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องในระดับการเมืองในการบริหารงานตามนโยบาย ความมากน้อยของการสนับสนุน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนโยบาย การให้การสนับสนุนทรัพยากร การไม่มอบหมายภารกิจอื่นที่ขัดแย้งกับนโยบาย ปัจจัยความชัดเจนของนโยบาย คือนโยบายขาดความชัดเจนในวัตถุประสงค์ที่มุ่งบรรลุผลขาดความชัดเจนในแนวทางและวิธีการทำงาน ขาดแผนงานและโครงการที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่แท้จริง นโยบายขาดความครอบคลุมขาดมาตรการหรือกิจกรรมที่สนับสนุนเร่งรัดให้บรรลุวัตถุประสงค์ นโยบายขาดความต่อเนื่อง ปัจจัยความเหมาะสมของวิธีการทำงาน คือปัจจัยทรัพยากร ได้แก่ ความพร้อมของบุคคลที่มีบทบาทในการผลักดันให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสนับสนุนหรือปฏิบัติงาน ความพร้อมของงบประมาณในแต่ละช่วงเวลา ความพร้อมของกำลังคนที่มีอยู่และนำมาใช้ในการดำเนินการในแต่ละช่วงเวลา ปัจจัยข้าราชการในการยอมรับนโยบายและมีความเต็มใจที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ

อคคม ใจแก้ว (2533 : 170-258) ได้ศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ : ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการในการนำนโยบายไปปฏิบัติ สรุปได้ดังนี้ (1) ปัจจัยด้านลักษณะนโยบาย การกำหนดนโยบายในพื้นที่ต้องมีความชัดเจนว่ารัฐมุ่งหมายอะไร และนโยบายที่กำหนดสอดคล้องกับปัญหาของพื้นที่ไม่ขัดต่อวัฒนธรรมของพื้นที่ (2) ปัจจัยด้านชุมชนที่เป็นวัฒนธรรมในพื้นที่ คือความแตกต่างของวัฒนธรรม ชาวไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามนิยมพูดภาษาถิ่นไม่นิยมพูดภาษาไทย วัฒนธรรมเป็นข้อกำหนดแนวทางวิถีชีวิตของชาวมุสลิม ความยึดมั่นในวัฒนธรรมสูงมีความเป็นกลุ่มทางสังคมปฏิบัติแล้ววัฒนธรรมอื่น และวัฒนธรรมใดก็ตามกระจายในพื้นที่ในลักษณะของการพัฒนาในรูปแบบต่างๆ ทั้งที่เป็นวัตถุและที่ไม่เป็นวัตถุหากขัดต่อแนวปฏิบัติที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมเดิมมักถูกต่อต้าน แต่หากมีการสร้างความไว้วางใจและสร้างความสัมพันธ์อันดีกับประชาชนทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จ

กล่าวได้ว่าปัจจัยด้านชุมชนมีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านประชาชน คือลักษณะชุมชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ในด้านวัฒนธรรมประเพณี เช่น ศาสนา ภาษา ตลอดจนหน้าที่ของประชาชนที่มีต่อรัฐบาลมีผลให้ประชาชนเลือกโครงการที่สอดคล้องกับประเพณีในพื้นที่ ปัจจัยด้านชุมชนมีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติในลักษณะของชุมชน ได้แก่ ความเหนียวแน่นด้านวัฒนธรรมทางศาสนา ภาษา และประเพณีปฏิบัติ ย่อมทำให้ทัศนคติที่แสดงออกถึงความเป็นพลเมืองไทยถูกแสดงออกชัดเจนขึ้น ปัจจัยด้านประชาชนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ประชาชนได้รับการบริการจากรัฐ และรัฐให้บริการที่สอดคล้องกับความต้องการและโครงการไม่ขัดต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นความพึงพอใจและความนิยมจึงเกิดขึ้น ปัจจัยข้าราชการซึ่งเป็นผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมีความตั้งใจ มีการปรับตัวให้สอดคล้อง

กับลักษณะของงานและพื้นที่ที่มีความสามารถในวิชาชีพทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จ ปัจจัยประชาชน คือนโยบายที่กำหนดขึ้นในพื้นที่ควรเป็นความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่

อิทธิชัย สีดำ (2553 : 206-210) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ไปปฏิบัติ : ศึกษากรณีผู้นำนโยบายไปปฏิบัติในจังหวัดปัตตานี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ไปปฏิบัติ (1) ด้านลักษณะนโยบายที่สอดคล้องและสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ผู้นำนโยบายประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมากขึ้น (2) ด้านวัตถุประสงค์ของนโยบายมีความชัดเจนผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมีความเข้าใจ (3) การสนับสนุนและความร่วมมือจากกลุ่มต่างๆ การที่ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติได้รับความร่วมมือหรือการสนับสนุนจากรัฐบาล จังหวัด และผู้บังคับบัญชาในหน่วยงาน ประชาชน นักการเมืองท้องถิ่น องค์กรเอกชน ฝ่ายการเมืองท้องถิ่นเป็นตัวประสานความร่วมมือระหว่างภาคประชาชนกับผู้ปฏิบัติหน้าที่ (4) วัฒนธรรม อัตลักษณ์ของพื้นที่ การเข้ามาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่คำนึงถึงอัตลักษณ์และวิถีชีวิตคือการปฏิบัติตามนโยบายไม่ทำให้ชีวิตของคนในพื้นที่เปลี่ยนไป (5) ความเพียงพอของทรัพยากรงบประมาณ เครื่องมือต่างๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ กำลังพล และยานพาหนะ (6) แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ที่เป็นตัวเงินและไม่เป็นตัวเงิน (7) ทักษะที่ดีของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (8) ความสัมพันธ์ระหว่างกลไกต่างๆ ที่นำนโยบายไปปฏิบัติ คือความสัมพันธ์กับศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค 4 ส่วนหน้า ชุดรักษาความปลอดภัยหมู่บ้านทำให้การปฏิบัติได้รับความช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน (9) ภาวะผู้นำกล่าวได้ว่าภายใต้การปฏิบัติหน้าที่ที่มีความเสี่ยงสูงผู้นำมีความสำคัญมากในการปฏิบัติหน้าที่

คำถามการวิจัย

1. สภาพและระดับของการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา อันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความเหมาะสมหรือไม่ เพียงใด

2. ปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและระดับของการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

สมมติฐานการวิจัย

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถกำหนดสมมติฐานการวิจัยและการนำไปสู่กรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

1. การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอื่นๆ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา มีการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยคือนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย และขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย

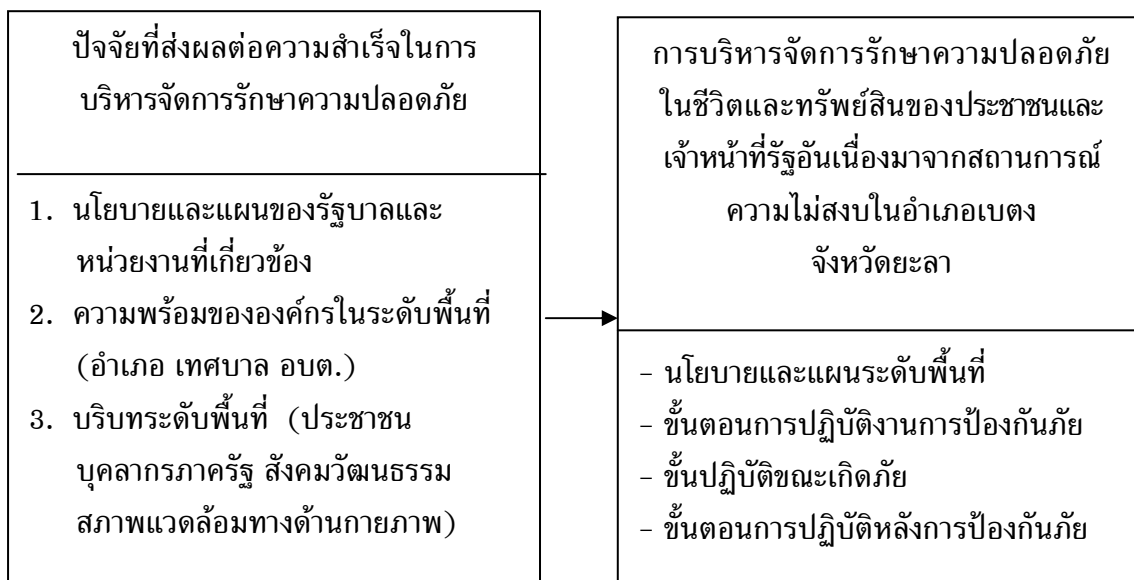
2. การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยคือนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ และบริบทระดับพื้นที่

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรการศึกษาเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework) ตามภาพประกอบ 1 ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถสรุปตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา กล่าวได้ดังนี้

1. ตัวแปรตาม คือการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา มีดังนี้

- นโยบายและแผนระดับพื้นที่ คือนโยบายและแผนของพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา การนำนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ โดยในการกำหนดแนวทางของการปฏิบัติตามนโยบายและแผนประกอบด้วย สภาพและระดับของการบริหารจัดการแก้ไขปัญหาตามนโยบายของพื้นที่ดังนี้ คือการรักษาความปลอดภัยอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในนโยบายและแผนระดับพื้นที่ที่มีการประสานแผนงานการรักษาความปลอดภัยระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัย (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-3) นโยบายและแผนของพื้นที่ที่มีความชัดเจน มีความต่อเนื่อง มีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ และกระบวนการดำเนินการมีความโปร่งใส คือการเปิดโอกาสให้ประชาชนกลุ่มเป้าหมายระดับพื้นที่เข้ารับทราบ (ประเวศ วะสี, 2547 : 9-10 ; สุดจิต นิमितกุล, 2543 : 13-24 ;

อาคม ใจแก้ว และคณะ, 2544 : 81-89) นโยบายและแผนระดับพื้นที่ที่สามารถช่วยในการบริหารจัดการแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยในพื้นที่เป็นผลให้ปัญหาได้รับการแก้ไขด้วยดี ประชาชนกลุ่มเป้าหมายพอใจ (สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2549 : 410-413) นโยบายและแผนระดับพื้นที่ในพื้นที่อำเภอเบตง หากมีความต่อเนื่องของกิจกรรมในการรักษาความปลอดภัย ส่งผลทำให้กลุ่มเป้าหมายได้รับการช่วยเหลือและจำนวนความมากน้อยในการได้รับความช่วยเหลือของกลุ่มเป้าหมายได้รับการช่วยเหลือด้วยวิธีการในการบริหารจัดการตามนโยบาย และแผนในพื้นที่ รวมถึงการป้องกันภัยและลดอันตรายจากความไม่สงบ ตลอดจนบรรเทาภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและทางราชการ รวมทั้งการฟื้นฟูในสิ่งอำนวยความสะดวกให้สามารถใช้งานได้โดยเร็วที่สุด (กองวิจัยและพัฒนาสำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2544 : 34-52 ; กล้า ทองขาว, 2534 : 325 ; สุรพร เสี้ยนสลาย, 2539 : 271-277 ; ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง, 2548 : 1-12) และการบริหารจัดการตามนโยบาย และแผนของพื้นที่ส่งผลให้จำนวนความถี่และความรุนแรงของการเกิดปัญหาความไม่สงบที่มีผลต่อความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในพื้นที่อำเภอเบตงมีจำนวนที่ลดลง อีกทั้งส่งผลให้สามารถรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมีประสิทธิภาพที่เพิ่มขึ้น (สุชาติ เศวตบดี, 2549 : 71-77)

- ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย คือการจัดเตรียมเจ้าหน้าที่รับผิดชอบงานการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนให้ครบถ้วนทุกหน้าที่ การกำหนดวิธีการปฏิบัติหน้าที่ตามขั้นตอนต่างๆ ให้สามารถปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่อง โดยการจัดตั้งหน่วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน และกำหนดวิธีการปฏิบัติการขั้นตอนการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน จัดหาผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่จากส่วนราชการ หน่วยงานและองค์กรต่างๆ เพื่อช่วยในการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันภัยการปฏิบัติงานโดยการจัดระบบการปฏิบัติการในการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพระหว่างหน่วยงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตลอดเวลา (สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง, 2550 : 2-3) การจัดให้มีสถานที่หลบภัยสำหรับประชาชนและเจ้าหน้าที่ การจัดให้มีสัญญาณเตือนภัยให้กับประชาชนและเจ้าหน้าที่ได้ทราบล่วงหน้าถึงภัยที่อาจเกิดขึ้นให้สามารถเตรียมการและเตรียมตัวที่จะปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินได้ทันเวลา การจัดให้มีการบรรเทาทุกข์และการสงเคราะห์ผู้ประสบภัยอย่างเพียงพอและเหมาะสมกับสถานการณ์การจัดให้มียานพาหนะ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการคมนาคมขนส่ง (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-3) การปฏิบัติการขั้นเตรียมการในการจัดเตรียมซักซ้อม การกำหนดมาตรการในการเผชิญภัยคุกคามที่อาจเกิดขึ้นโดยการอบรมให้ความรู้และประชาสัมพันธ์แก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติเมื่อเกิดภัย (ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง, 2548 : 1-12 ; ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนจังหวัดสมุทรสงคราม, 2549 : 125-127 ; วิรัช ลภีรัตนกุล, 2549 : 122-124) และการอบรมเจ้าหน้าที่เพื่อความเข้าใจขั้นตอนต่างๆ ในการปฏิบัติหน้าที่

เพื่อสามารถอธิบายให้ประชาชนเข้าใจเพื่อลดความหวาดระแวงและการมีกระบวนการเก็บหลักฐานที่น่าเชื่อถือ (รชฎ จันทรทอง, 2550 : 120-123) ในการปฏิบัติงานการป้องกันภัย

- ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย คือมีการจัดตั้งหน่วยป้องกันภัย โดยจัดเจ้าหน้าที่คอยเฝ้าดูเหตุการณ์เพื่อประสานงานและการรับแจ้งข่าวสาธารณภัยจากฝ่ายทหารหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การติดตามข่าวทุกระยะโดยใกล้ชิดเพื่อทราบการเปลี่ยนแปลงของสิ่งที่บอกเหตุในการพยากรณ์ รวมถึงความเห็นของเจ้าหน้าที่แล้วแจ้งข่าวให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบทุกระยะ มีการจัดตั้งหน่วยงานเตือนภัย โดยเมื่อทราบสิ่งบอกเหตุให้เจ้าหน้าที่หน่วยแจ้งเตือนภัยรีบดำเนินการประกาศ การแนะนำ การรับแจ้งข้อมูล การแจ้งเตือน การประชาสัมพันธ์ให้มีความรวดเร็วถูกต้อง มีความชัดเจนของข้อมูลเพื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่สามารถปฏิบัติการรักษาความปลอดภัยในตนเองโดยการหลบภัยหรือเตรียมการเพื่อลดอันตราย และความเสียหายเมื่อเจ้าหน้าที่แจ้งสัญญาณว่ามีภัยโดยเร็วเพื่ออธิบายให้ประชาชนในพื้นที่ได้ทราบความเป็นจริงไม่หลงเชื่อในคำบอกกล่าวที่มีข้อมูลผิดพลาด โดยใช้แนวทางของการประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ (ปิยะ กิจถาวร, 2551 : 85 ; สมบัติ ตรีกตรอง, 2550 : 109 ; นัทรสุดา วงศาอ้วน, 2548 : 67 ; วิรัช ลภีรัตนกุล, 2549 : 122-124 ; ไพโรจน์ บาลัน, 2550 : 109-115 ; ทิพวรรณ กิตติวิบูลย์, 2550 : 62-80 ; ศิรินทร มหามนตรี, 2547 : 152-155 ; พัทธศักดิ์ ทิศภาคย์, 2546 : 107) การจัดตั้งหน่วยระงับภัยโดยเตรียมพร้อมของบุคลากรเจ้าหน้าที่ให้มีความเพียงพอ การมีเครื่องมือเครื่องใช้ อุปกรณ์การสื่อสารและยานพาหนะพร้อมที่จะเข้าระงับและบรรเทาภัย การจัดตั้งหน่วยบรรเทาทุกข์ โดยปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยระงับภัยและปฏิบัติการต่อเนื่อง การกำหนดมาตรการรักษาความสงบเรียบร้อยโดยจัดกำลังตำรวจ สมาชิกกองอาสารักษาดินแดนและสมาชิกหน่วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) ชุดกำลังรบ. อรบ. อพด. อปพร. และชุดกำลังประชาชนจากส่วนอื่นๆ (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-5) ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อย การรักษาความปลอดภัยและการจรรจาตั้งแต่เกิดภัยจนกว่ากองอำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเขตท้องที่สั่งให้เลิกการปฏิบัติมีการจัดหน่วยสงเคราะห์ผู้ประสบภัย โดยมีเจ้าหน้าที่และเครื่องมือเครื่องใช้พร้อมทำหน้าที่สงเคราะห์ผู้ประสบภัยและฟื้นฟูบูรณะสิ่งเสียหายให้สามารถปฏิบัติใช้การเท่าที่จำเป็น (ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง, 2548 : 1-12 ; ศิรินทร มหามนตรี, 2547 : 152-155) การชี้แจงรายละเอียดให้ประชาชนทราบอย่างชัดเจนโดยใช้เวลาที่รวดเร็วและทันเหตุการณ์ที่สุด อีกทั้งเป็นการสื่อสารอย่างทั่วถึงเพื่อให้ประชาชนได้รับทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเป็นการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างภาครัฐกับประชาชนเพื่ออธิบายให้ประชาชนในพื้นที่ได้ทราบความเป็นจริงไม่หลงเชื่อในคำบอกกล่าวในข้อมูลที่ผิดพลาดโดยใช้แนวทางของการประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (วิรัช ลภีรัตนกุล, 2549 : 122-124 ; ไพโรจน์ บาลัน,

2550 : 109-115 ; ทิพวรรณ กิตติวิบูลย์, 2550 : 62-80 ; ศิรินทร มหามนตรี, 2547 : 152-155)

- ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย คือการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย โดยการติดตาม ประเมินผล และการปรับปรุง เมื่อนำแผนไปปฏิบัติต้องดำเนินการติดตาม ประเมินผลงานแต่ละโครงการเป็นระยะหรือการทบทวนและติดตามแผนให้ทันการณ์ หรืออาจเปลี่ยนแผนงานใหม่หากพบว่าการปฏิบัติตามแผนประสบปัญหาผลที่ได้รับจากการติดตามและประเมินผลจะถูกนำมาใช้เป็นปัจจัยในการพิจารณาปรับเปลี่ยนแผนงาน และการปฏิบัติตามแผนงาน (นราธิป ศรีราม, 2548 : 101) โดยการติดตาม ประเมินผล ปรับปรุงการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในการฝึกซ้อม การอบรมและการปฏิบัติตามขั้นตอน การป้องกันภัยอย่างต่อเนื่อง การมีหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนในการปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการป้องกันรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การวางแผนงานในการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และการเตรียมการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินการปฏิบัติงานในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอย่างต่อเนื่อง (ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง, 2548 : 5) กล่าวได้ว่าขั้นตอนการปฏิบัติหลังการ ป้องกันภัย คือหลังจากปฏิบัติงานเสร็จสิ้นแล้วจำเป็นต้องมีการติดตาม ประเมินผล และปรับปรุง กิจกรรมของแผนงานในระยะเร่งด่วนและระยะยาว คือการมุ่งให้ความสำคัญในการปรับปรุง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยเพื่อให้ความพร้อม ความต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานการป้องกันภัย (กล้า ทองขาว, 2534 : 325 ; วิภา ทองรัตน์, 2546 : 129 ; อาคม ใจแก้ว และคณะ, 2544 : 81-89)

2. ตัวแปรอิสระ คือปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย มีดังนี้

2.1 นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือนโยบายและแผน ของรัฐบาล และนโยบายและแผนของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีปัจจัยในการปฏิบัติตาม นโยบายของการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการ ในการรักษาความปลอดภัยเมื่อเผชิญกับภัยที่เกิดขึ้นเพื่อความสะดวกในด้านการปฏิบัติ โดยมีการแบ่งพื้นที่ในการป้องกันบรรเทาสาธารณภัย การป้องกันเพื่อมิให้เกิดการก่อวินาศกรรมตั้งแต่ ยามปกติ รวมถึงความพร้อมที่จะปฏิบัติได้ทุกโอกาสที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น (ศูนย์ป้องกันภัย ฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง, 2548 : 1) นโยบายที่ปฏิบัติต่อเนื่องและนำไปปฏิบัติอย่างเป็น รูปธรรม การจัดการแก้ปัญหาโดยการกำหนดเป้าหมายและนโยบายที่มีความถูกต้อง การกำหนด แนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจนที่นำมาซึ่งการลดปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ และมีความมั่นคงในพื้นที่ (กิตติ รัตนฉายา, 2533 : 75-76) ลักษณะของแผนเชิงนโยบาย

ที่กำหนดขึ้นมีความชัดเจนโดยที่ความชัดเจนของนโยบายหรือแผนเป็นความชัดเจนของวัตถุประสงค์นโยบาย มีความเป็นไปได้ในทางการปฏิบัติ การดำเนินการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยมีความโปร่งใส คือการเปิดโอกาสให้ประชาชนกลุ่มเป้าหมายระดับพื้นที่เข้ารับทราบแนวทางการบริหารรักษาความปลอดภัยที่นำมาใช้ในการปฏิบัติในพื้นที่ (อาคม ใจแก้ว และคณะ, 2544 : 81-89 ; รัชนี้ ภัคโกโคย, 2538 : 197-202 ; อธิชัย สีดำ, 2553 : 206-210) การสนับสนุนให้นโยบายบรรลุผลสำเร็จในการบริหารโดยอาศัยประชาชนในด้านของการให้การสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

กล่าวได้ว่า นโยบายและแผนของรัฐบาลและนโยบายและแผนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือนโยบายและแผนงานของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีปัจจัยดังนี้ คือความชัดเจนในนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และรายละเอียดของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายที่เหมาะสม (แวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น, 1975 : 445-488, อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2539 : 465 ; วรเดช จันทรศร, 2539 : 452-465 ; สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2549 : 432-446 ; กล้า ทองขาว, 2548 : 183-185) ซึ่งมีความสอดคล้องกับลักษณะของพื้นที่ในค่านิยมความเชื่อ วัฒนธรรมของประชาชนในพื้นที่ (ศุภชัย ยาวะประภาส, 2540 : 101-117 ; ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, 2551 : 9) และนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีความเป็นเอกภาพไม่มีความซ้ำซ้อนในการบริหาร (สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2549 : 432-446)

ดังนั้นกล่าวได้ว่า นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์กับนโยบายและแผนระดับพื้นที่ คือนโยบายมีความชัดเจนทำให้การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมีความต่อเนื่องสามารถนำไปปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมทำให้นโยบายที่สามารถวัดได้ (ศุภชัย ยาวะประภาส, 2540 : 101-117 ; กิตติ รัตนฉายา, 2533 : 75-76)

2.2 ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ คือหน่วยงานในพื้นที่ เช่น อำเภอ เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นต้น (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-3) ซึ่งมีส่วนในการรักษาความปลอดภัยอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบ โดยที่หน่วยงานในพื้นที่จำเป็นต้องมีความพร้อมในการนำนโยบายการรักษาความปลอดภัยอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบไปปฏิบัติขององค์กรในระดับพื้นที่ คือหน่วยงานในการบริหารจัดการที่อาศัยความพร้อมของกลุ่มองค์กรที่เกี่ยวข้องหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยอาศัยความสามารถของการประสานงานขององค์กรหลัก คือความพร้อมของหน่วยงานในปัจจุบันจำนวนบุคลากรที่เพียงพอและมีความสามารถในเชิงวิชาชีพและการปฏิบัติงาน (อาคม ใจแก้ว และคณะ, 2544 : 81-89) ความพร้อมในการให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานรวมถึง ความพร้อมในการปฏิบัติตามภาระหน้าที่ของหน่วยงานหรือความพร้อมของ

หน่วยงานที่ปฏิบัติ (วรเดช จันทรศร, 2542 : 49-50 ; วิณา ทองรัตน์, 2546 : 129 ; ประดิษฐ์ ยอดม่วง, 2531 : 109-111) ความเพียงพอของทรัพยากรบุคลากรในการปฏิบัติงานที่ให้การสนับสนุนจากบุคลากรในการรักษาความปลอดภัยเพื่อแก้ปัญหาของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา และเพื่อให้บุคลากรสามารถปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ความพร้อมของหน่วยงานรวมถึงความมากน้อยของกำลังคนในการดำเนินการบริหารจัดการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นของพื้นที่ในแต่ละช่วงเวลา (สมบัติ อ่างธัญวงศ์, 2549 : 432-446 ; กล้า ทองขาว, 2548 : 183-185 ; วรเดช จันทรศร, 2532 : 10-23 ; ธงชัย สันติวงษ์, 2541 : 288-290 ; อาคม ใจแก้ว และคณะ, 2544 : 81-89 ; สุรพร เสียนสลาย, 2539 : 271-277) รวมถึงทรัพยากรทางเทคโนโลยี ข้อมูลข่าวสารในการปฏิบัติงาน และมีอุปกรณ์ที่จำเป็นในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยที่มีผลต่อการจัดทำและปฏิบัติงานตามแผนงานหรือโครงการ (วรวิทย์ ชูวงศ์, 2537 : 218-224) โดยทรัพยากรทางด้านบุคลากรที่มีความเพียงพอ และทรัพยากรทางด้านอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ ที่ใช้ในการบริหารจัดการเป็นปัจจัยหนึ่งของการปฏิบัติงานตามนโยบายและแผนให้สามารถปฏิบัติงานได้ทันเวลาและทันกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่

ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ คืออำเภอ เทศบาล และอบต. เป็นหน่วยงานในระดับพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กับนโยบายและแผนระดับพื้นที่ โดยที่หน่วยงานมีบุคลากรที่มีความพร้อมในการปฏิบัติตามนโยบายมีการยอมรับแนวความคิดของนโยบายและมีความเต็มใจที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติเป็นผลให้นโยบายการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐในพื้นที่อำเภอเบตงมีการดำเนินงานของกิจกรรมที่ต่อเนื่องและการให้ความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ ในการดำเนินกิจกรรมร่วมกัน (กล้า ทองขาว, 2534 : 325 ; ณรงค์พร พรหมประสิทธิ์, 2546 : 83 ; สุรพร เสียนสลาย, 2539 : 272-277 ; วิณา ทองรัตน์, 2546 : 129)

ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่มีความสัมพันธ์กับขั้นตอนการปฏิบัติงาน คือความพร้อมขององค์กรมีบุคลากรที่เพียงพอในการให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ เมื่อเกิดภัย รวมทั้งมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติตามนโยบายและแผน และการมีประสบการณ์ของบุคลากรในการบริหารจัดการในปฏิบัติงานตามนโยบายและแผนของพื้นที่ เช่น การฝึกซ้อม การอบรม การกำหนดวิธีการปฏิบัติหน้าที่ตามขั้นตอนต่างๆ ทั้งในยามปกติและในยามเกิดภัยความไม่สงบขึ้นในพื้นที่ เป็นต้น (ธงชัย สันติวงษ์, 2541 : 288-290 ; รชฎ จันทรทอง, 2550 : 120-123 ; วรเดช จันทรศร, 2539 : 452-465)

ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่มีความสัมพันธ์กับขั้นปฏิบัติขณะเกิดเหตุ คือองค์กรในระดับพื้นที่รวมถึงหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเข้ามามีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือประชาชนที่ประสบภัย รวมถึงการปฏิบัติในการรวบรวมข้อมูลข่าวสารของสถานการณ์ที่มีความชัดเจน (กิตติ รัตนฉายา, 2533 : 75-76 ; อาคม ใจแก้ว และคณะ,

2544 : 81-89) ความพร้อมของบุคลากร และเทคโนโลยีขององค์กรในระดับพื้นที่ที่มีส่วนในการประสานงานการปฏิบัติตามนโยบายเพื่อให้นโยบายสามารถปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่องเพื่อจัดการแก้ปัญหาภาคใต้ที่มีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลานานเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินไปปฏิบัติที่มีความสำเร็จ (กองวิจัยและพัฒนาสำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2544 : 34-52 ; ประดิษฐ์ ยอดม่วง, 2531 : 109-111)

2.3 บริบทระดับพื้นที่

- ประชาชน คือมีการสนับสนุนในการให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาความไม่สงบ (สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง, 2550 : 2-3) รวมทั้งการหาแนวทางการปฏิบัติที่เหมาะสมโดยมีความร่วมมือของประชาชนในการแก้ไขปัญหาของชุมชนตนเองและการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างข้าราชการกับประชาชน และการสร้างความเข้าใจระหว่างหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่เพื่อสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนในพื้นที่ภายใต้ภาวะของสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นเพื่อให้นโยบายบรรลุผลสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (เดชน์ จรูญเรืองฤทธิ์, 2532 : 1 ; จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย และคณะ, 2548 : 86-87) การมีความร่วมมือของประชาชนในเชิงนโยบายและการปฏิบัติตามนโยบายการรักษาความปลอดภัย การให้ความสนใจในการจัดทำแผนเพื่อป้องกันบรรเทาภัย (บุคอรีย์ เพ็ชรหนู, 2549 : 88-89 ; อาคม ใจแก้ว และคณะ, 2544 : 81-89 ; รติวรรณ วัจนการ, 2550 : 29-44)

ความร่วมมือของประชาชนในการกำหนดนโยบายมาใช้ในพื้นที่ โดยที่ประชาชนมีความต้องการที่แท้จริงในการให้ร่วมมือแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น การให้การสนับสนุนในนโยบายและแผนของหน่วยงาน (แวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น, 1975 : 445, อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2539 : 465 ; วรเดช จันทรศร, 2532 : 10-23) และในความต้องการของประชาชน หมายถึงนโยบายที่กำหนดขึ้นควรเป็นความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่อย่างแท้จริง (อาคม ใจแก้ว, 2533 : 170-258) ประชาชนมีความต้องการในการปฏิบัติตามนโยบายและแผนโดยให้ความร่วมมือและการสนับสนุนมีความสัมพันธ์กับนโยบายและแผนของพื้นที่ทำให้สามารถบริหารงานตามนโยบายและแผนที่กำหนดขึ้นได้อย่างต่อเนื่องและแก้ปัญหาอย่างแท้จริงส่งผลให้จำนวนของปัญหามีปริมาณที่ลดลง การมีความรู้และความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น ทำให้การปฏิบัติตามนโยบายและแผนประสบความสำเร็จ รวมทั้งเป็นที่ยอมรับและได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในชุมชนและประชาชนในท้องถิ่น (สุชาติ เศเวตบดี, 2549 : 71-77)

ความร่วมมือของประชาชนมีความสัมพันธ์กับขั้นการปฏิบัติขณะเกิดภัยและระดับนโยบายและแผนระดับพื้นที่ คือเมื่อประชาชนมีความร่วมมือในการปฏิบัติตามกิจกรรมของนโยบายสามารถทำให้กิจกรรมนั้นปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่องเป็นผลให้นโยบายประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของนโยบาย การให้ความร่วมมือของประชาชนทำให้

การปฏิบัติในขณะเกิดเหตุประสบความสำเร็จตามนโยบายการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (วรวิทย์ ชูวงศ์, 2537 : 218-224)

- บุคลากรภาครัฐ คือกลุ่มบุคลากรภาครัฐทั้งบุคลากรที่เป็นพนักงานในหน่วยงานของรัฐและบุคลากรที่เป็นข้าราชการในหน่วยงานภาครัฐ (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-3) ในการสนับสนุนและดูแลความสงบเรียบร้อยของพื้นที่เพื่อแก้ไขและควบคุมสถานการณ์การก่อความไม่สงบให้ยุติอย่างรวดเร็ว โดยที่บุคลากรภาครัฐเป็นผู้นำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีความตั้งใจจริง มีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงานและปรับตัวให้สอดคล้องพื้นที่และมีความสามารถในการปฏิบัติงาน (แวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น, 1975 : 445-488, อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2539 : 465 ; อาคม ใจแก้ว, 2533 : 258 ; อธิธิชัย สีดำ, 2553 : 206-210) และบุคลากรภาครัฐจะต้องให้การสนับสนุนในการปฏิบัติงาน (รัชณี ภัคโกโคย, 2538 : 197-202) เพื่อสามารถรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในพื้นที่ให้มีความสงบสุข

บุคลากรภาครัฐมีความสัมพันธ์กับชั้นการปฏิบัติขณะเกิดภัยและระดับนโยบายและแผนระดับพื้นที่ คือเมื่อบุคลากรภาครัฐมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานตาม ชั้นการปฏิบัติขณะเกิดภัยและระดับนโยบายและแผนระดับพื้นที่ และมีการนำไปปฏิบัติด้วยความตั้งใจจริงเป็นปัจจัยหนึ่งส่งผลให้เกิดความสำเร็จตามนโยบายการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (อาคม ใจแก้ว, 2533 : 170-258)

- สังคมวัฒนธรรม คือสภาพทางสังคมของอำเภอเบตง ประกอบด้วยชนกลุ่มหลายกลุ่มอาศัยอยู่ร่วมกันในพื้นที่ คือคนไทยที่นับถือศาสนาอิสลาม มีภาษาชาวไทองถิ่นใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน คนไทยที่นับถือศาสนาพุทธและคนไทยเชื้อสายจีน คนไทยที่นับถือศาสนาคริสต์และฮินดู ซึ่งเป็นการผสมผสานวัฒนธรรมที่หลากหลายแต่สามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข (กองวิชาการและแผนเทศบาลเมืองเบตง, 2552 : 2) การอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุขและใช้วัฒนธรรมดับไฟใต้ โดยส่งเสริมการปฏิบัติศาสนกิจของทุกศาสนา รวมถึงการสนับสนุนการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพผู้นำศาสนาในความคิดความเชื่อตามหลักศาสนาที่ถูกต้อง การจัดมหกรรมที่สำคัญของจังหวัดโดยใช้การสานวัฒนธรรมดับไฟใต้ (สำนักงานจังหวัดยะลา, 2550 : 10-22) วัฒนธรรมมีอิทธิพลโดยตรงกับทัศนคติไปของประชาชนต่อสถานการณ์ความไม่สงบ (ศุนย์วิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2542 : 67-72) การยอมรับอัตลักษณ์และความหลากหลายทางวัฒนธรรมรวมถึงการมีวัฒนธรรมและการมีความเท่าเทียมกันในสังคม การส่งเสริมความเข้าใจและตระหนักรู้ของทุกภาคส่วนเกี่ยวกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นเพื่อลดความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ (วิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และวิทยาลัยอิสลามยะลา, 2548 : 437) การเข้าใจวัฒนธรรมความเชื่อ การยอมรับในวิถีชีวิต ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรมของ

คนในพื้นที่ (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, 2551 : 9) ดังนั้นปัจจัยแห่งความสำเร็จในการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ในความมั่นคงทางเศรษฐกิจและความสงบสุขอย่างถาวรในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือการยอมรับความแตกต่างทางสังคม การมีความจริงใจให้เกียรติซึ่งกันและกันในการอยู่ร่วมกันในความแตกต่างทางสังคม วัฒนธรรมของพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ (อิทธิพร บัวหลวง, 2551 : 110)

กล่าวได้ว่าวัฒนธรรมประเพณี เช่น ศาสนา ภาษา ของคนในพื้นที่ เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการตามนโยบายได้สำเร็จ คือความแตกต่างของวัฒนธรรมในพื้นที่โดยที่ชาวไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามและนิยมพูดภาษากัน ไม่นิยมพูดภาษาไทย วัฒนธรรมเป็นข้อกำหนดแนวทางวิถีชีวิตของชาวมุสลิม ความยึดมั่นในวัฒนธรรมสูงมีความเป็นกลุ่มทางสังคมโดยที่มีการปฏิเสธวัฒนธรรมอื่น และวัฒนธรรมได้ก็ตามกระจายลงในพื้นที่ ในลักษณะของการพัฒนาด้านรูปแบบต่าง ๆ ทั้งที่เป็นวัตถุและที่ไม่เป็นวัตถุ หากขัดต่อแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเดิมแล้วมักจะถูกต่อต้าน แต่หากว่ามีการสร้างความไว้วางใจ และสร้างความสัมพันธ์อันดีกับประชาชนก็สามารถทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จ (ไตรรัตน์ โภคพลากรณ์, 2548 : 118-126 ; ทิพวรรณ กิตติวิบูลย์, 2550 : 62-80 ; อาคม ใจแก้ว, 2533 : 170-258 ; อิทธิชัย สีดำ, 2553 : 206-210)

ดังนั้นกล่าวได้ว่า วัฒนธรรมความเชื่อมีความสัมพันธ์กับระดับนโยบาย และแผนระดับพื้นที่ คือวัฒนธรรมความเชื่อมีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติกล่าวได้ว่านโยบายสอดคล้องกับวัฒนธรรมสามารถทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติในกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ โดยการสร้างวัฒนธรรมในส่วนของความไว้วางใจและสร้างความสัมพันธ์อันดีกับประชาชน ทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จมีความต่อเนื่องไม่หยุดชะงักและช่วยแก้ปัญหาในพื้นที่ให้ลดลง (อาคม ใจแก้ว, 2533 : 170-254 ; ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, 2551 : 9)

- สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ คืออำเภอเบตงตั้งอยู่ในแนวเทือกเขาสันกาลาคีรีทางตอนใต้สุดของประเทศไทย ลักษณะพื้นที่คล้ายหัวหอกที่พุ่งไปอยู่ในดินแดนของประเทศอื่น และลักษณะของพื้นที่มีลักษณะเป็นพื้นที่ที่ราบสูง เนินเขา และลุ่มน้ำ โดยมีลักษณะเหมือนแอ่งกระทะที่โอบล้อมด้วยขุนเขาน้อยใหญ่ (กองวิชาการและแผนเทศบาลเมืองเบตง, 2552 : 2) เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือเป็นสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพในปัจจุบันโครงสร้างพื้นฐานภายนอก ได้แก่ สภาพทางภูมิศาสตร์ เช่น ถนน เป็นเส้นทางคมนาคมขนส่งในการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน สภาพแวดล้อมทางกายภาพสามารถแบ่งออกเป็นพื้นที่เขตเมืองและเขตนอกเมืองหรือชนบท และให้ความสำคัญในการปรับปรุงเส้นทางคมนาคม (ถนน) เพื่อสะดวกในการบริหารจัดการให้ความช่วยเหลือและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างปัจจัยพื้นฐานอื่น ๆ (ไฟฟ้า ประปา ฯลฯ) (ซีมา และรอนดิเนลลี, 1983 : 26, อ้างถึงใน สมบัติ อารังธัญวงศ์,

2549 : 458-460 ; ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง, 2548 : 1-12 ; แวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น, 1975 : 445, อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2539 : 465 ; อาคม ใจแก้ว และคณะ, 2544 : 81-89) และมีการกำหนดพื้นที่การรักษาความปลอดภัยคือเขตพื้นที่รอยต่อระหว่างหมู่บ้านกับชุมชนอื่นๆ ในการรักษาความปลอดภัย (ธีรศักดิ์ สารภูษิตสันต์, 2551 : 74) เป็นอีกแนวทางในการแก้ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่

กล่าวได้ว่าสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพมีความสัมพันธ์กับขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยตามแนวทาง มาตรการ หรือโครงการต่างๆ ที่เป็นการป้องกันการแก้ปัญหาความไม่สงบที่เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อความพร้อมในการนำนโยบายไปปฏิบัติที่มีความต่อเนื่อง (กองวิจัยและพัฒนาสำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2544 : 34-52 ; ประดิษฐ์ ยอดม่วง, 2531 : 109-111 ; อาคม ใจแก้ว และคณะ, 2544 : 81-89)

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

1. ทราบถึงสภาพและระดับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา
2. ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยมีขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ศึกษา
ขอบเขตด้านพื้นที่ศึกษาในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เท่านั้น
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา
ขอบเขตด้านเนื้อหาการวิจัย เป็นการศึกษาวิจัยแบบเชิงพรรณนาและอธิบาย (Descriptive Explanatory Research) เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในนโยบายของการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบฯ ไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

3. ขอบเขตประชากรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ประชากรที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือน คือครัวเรือนในเขตเมืองและครัวเรือนในเขตชนบท

3.2 บุคลากรที่เป็นข้าราชการ พนักงานราชการในหน่วยงานภาครัฐ และบุคลากรที่เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ คือบุคลากรในหน่วยงานที่ว่าการอำเภอเบตง เทศบาลเมืองเบตง องค์การบริหารส่วนตำบล 4 แห่ง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลยะรม องค์การบริหารส่วนตำบลอัยเยอร์เวง องค์การบริหารส่วนตำบลตาเนาะแมเราะ องค์การบริหารส่วนตำบลธารน้ำทิพย์ สถานีตำรวจภูธร 3 แห่ง ได้แก่ สถานีตำรวจภูธรเบตง สถานีตำรวจภูธรยะรม สถานีตำรวจภูธรอัยเยอร์เวง ศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) 2 แห่ง คือ ศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) ของอำเภอเบตง ศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) ของเทศบาลเมืองเบตง สำนักงานประปา สาขาเบตง การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค สาขาเบตง ที่ทำการไปรษณีย์ สาขาเบตง ศูนย์บริการลูกค้าที่โอทีจำกัด มหาชน สาขาเบตง ธนาคารออมสิน ธนาคารกรุงไทย 2 แห่ง คือธนาคารกรุงไทย สาขาเบตง และธนาคารกรุงไทย สาขาสุโขทัย

3.3 ผู้ประกอบการหรือตัวแทนในหน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ) คือโรงแรม สถานบันเทิง ร้านอาหารหรือร้านค้าปลีก

4. หน่วยการวิเคราะห์

เป็นการวิเคราะห์ในระดับครัวเรือนและวิเคราะห์ในระดับระดับหน่วยงาน ได้แก่ การวิเคราะห์ระดับครัวเรือน คือครัวเรือนในเขตเมือง ครัวเรือนในเขตชนบท และการวิเคราะห์ระดับหน่วยงาน คือหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ หน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ) ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

นิยามศัพท์เฉพาะ

การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และเจ้าหน้าที่รัฐ หมายถึงการนำนโยบายของการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐไปปฏิบัติอันเนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเป็นการบริหารจัดการในการระงับดูแลการป้องกันโดยให้พ้นจากภัยหรือไปให้พ้นจากเหตุที่ทำให้เกิดความเสียหาย เป็นการดำเนินการเพื่อลดความเสียหายโดยการควบคุมและการป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายกับบุคคล ชุมชน และสังคมในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ประกอบด้วย นโยบายและแผนระดับพื้นที่ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ขั้นตอนปฏิบัติขณะเกิดภัย และขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จการบริหารจัดการ หมายถึงปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการนำนโยบายของการบริหารจัดการไปปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จ รวมถึงปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำแผนงาน หรือโครงการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินไปปฏิบัติ โดยผลลัพธ์ที่ได้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ประกอบด้วย (1) นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (2) ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (3) บริบทระดับพื้นที่

นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หมายถึงนโยบายและแผนของรัฐบาลเกี่ยวกับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา และนโยบายและแผนของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้เกี่ยวกับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ได้แก่ ปัจจัยในด้านความชัดเจน ปัจจัยในด้านความต่อเนื่อง ปัจจัยในด้านความสอดคล้อง คือสอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้น สอดคล้องกับวัฒนธรรมของพื้นที่ และสอดคล้องกับนโยบายและแผนงานของรัฐบาล ปัจจัยในด้านประสานแผนงาน และการมีส่วนร่วม การร่วมกันจัดทำตามนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ หมายถึง ความพร้อมด้านบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ ความร่วมมือ และการประสานงานในการรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับสถานการณ์ความไม่สงบขององค์กรในพื้นที่ คืออำเภอ เทศบาล อบต. (องค์การบริหารส่วนตำบล) ได้แก่ ความพร้อมด้านบุคลากร คือความเพียงพอของบุคลากรในหน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล/อบต. ความพร้อมด้านงบประมาณ คือความเพียงพอของงบประมาณในหน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล/อบต. ความพร้อมด้านวัสดุอุปกรณ์ คือมีความเพียงพอของอุปกรณ์ในการบริหารจัดการป้องกันภัยจากความไม่สงบ (เช่น วิทยุสื่อสาร ยานพาหนะ) หน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล/อบต. ความร่วมมือ คือการมีความร่วมมือกันหน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล/อบต. และความพร้อมในการประสานงาน คือการมีความพร้อมในการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานหน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล/อบต.

บริบทระดับพื้นที่ หมายถึงสภาพแวดล้อมระดับพื้นที่ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ประกอบด้วย บริบทด้านประชาชน ได้แก่ การสนับสนุน การมีส่วนร่วมในการกำหนด และการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน บริบทด้านบุคลากรภาครัฐ ได้แก่ ความตั้งใจจริงในการปฏิบัติงาน การปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงานและสอดคล้องกับลักษณะวัฒนธรรมในพื้นที่ (เช่น การใช้ภาษาถิ่น) และการมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน บริบทด้านสังคมวัฒนธรรม ได้แก่ การสื่อสารโดยใช้ภาษาถิ่น ความสอดคล้องกับประเพณีปฏิบัติในท้องถิ่น การติดต่อกับประชาชนในพื้นที่สอดคล้อง

กับวัฒนธรรม ค่านิยมและความเชื่อ และบริบทด้านสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ ได้แก่ ความต่อเนื่องในการเชื่อมต่อกันระหว่างชุมชน สภาพความเป็นภูเขา/ป่า สภาพเส้นทางคมนาคม สภาพความหนาแน่นของในอยู่อาศัยของชุมชน

นโยบายและแผนระดับพื้นที่ หมายถึงการกำหนดนโยบายและแผนในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยของหน่วยงานในพื้นที่ (อำเภอ เทศบาล และอบต.) ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ประกอบด้วย ความต่อเนื่อง ความชัดเจน ความสอดคล้องกับปัญหา การประสานแผนงานระหว่างหน่วยงานในพื้นที่ การร่วมกันจัดทำแผนงาน การกำหนดบทบาทหน้าที่ การกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน (หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ เช่น อำเภอ เทศบาล อบต. และหน่วยงานภาคเอกชน)

ขั้นตอนการปฏิบัติงานป้องกันภัย หมายถึงแนวทางขั้นตอนในการปฏิบัติงานการป้องกันภัยความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ประกอบด้วย การฝึกซ้อมปฏิบัติงานการอบรมให้ความรู้ ขั้นตอนปฏิบัติงานที่ชัดเจน การมีอุปกรณ์ ยานพาหนะ และสิ่งอำนวยความสะดวกการประชาสัมพันธ์ การสนับสนุนกำลังคน เข้าร่วมดำเนินการเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการป้องกันภัย

ขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย หมายถึงการปฏิบัติขณะเกิดภัยในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ประกอบด้วย การประสานงานของหน่วยงาน การติดตามข่าว การดำเนินการประกาศการมีสถานที่รับแจ้งข้อมูล ความรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ ความชัดเจนของข้อมูลข่าวสาร ความรวดเร็วในการให้ความช่วยเหลือ การมีจำนวนบุคลากรให้ความช่วยเหลือที่เพียงพอในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในขั้นตอนของการปฏิบัติขณะเกิดภัยของสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย หมายถึงแนวทางขั้นตอนในการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย โดยการติดตาม การประเมินผล และการปรับปรุงการปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ประกอบด้วย การร่วมกันทบทวนและติดตามผลการปฏิบัติงาน และการประเมินผลการปฏิบัติงาน การปรับปรุง/แก้ไขแนวทาง กระบวนการและกิจกรรมของการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

เจ้าหน้าที่รัฐ หมายถึงข้าราชการ พนักงานราชการที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐ รวมทั้งพนักงานรัฐวิสาหกิจในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

สถานประกอบการ หมายถึงหน่วยงานภาคเอกชนที่ประกอบกิจการต่างๆ ในพื้นที่ ได้แก่ โรงแรม สถานบันเทิง ร้านอาหารหรือร้านค้าปลีกในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

สถานการณ์ความไม่สงบ หมายถึงการก่อเหตุร้ายที่เกิดขึ้นในพื้นที่ภาคใต้ส่งผลให้เกิดปัญหาในหลายมิติ เช่น มิติความรุนแรงของสถานการณ์ได้เปลี่ยนไปเป็นการมุ่งร้ายต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชน การลอบวางระเบิด การชุมนุมโจมตีเจ้าหน้าที่ภาครัฐ รวมทั้งสถานการณ์การก่อเหตุร้าย การก่อกวน การก่อเหตุรุนแรงที่เกิดขึ้นในทุกรูปแบบ

ผลกระทบ หมายถึงผลกระทบจากสถานการณ์ความไม่สงบของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้และผลกระทบจากความไม่สงบในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา รวมทั้งผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ที่ส่งผลกระทบในด้านของความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

การนำแผนงานหรือโครงการไปปฏิบัติ หมายถึงการแปลงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบายมาเป็นแนวทาง แผนงานหรือโครงการ กิจกรรมที่เป็นรูปธรรมเพื่อดำเนินงานและประสานกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ให้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ โดยการนำแผนงานหรือโครงการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐไปปฏิบัติ มีปัจจัยการนำนโยบายที่ทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติที่เกิดความสำเร็จหรือในการนำนโยบายไปปฏิบัติหากมองข้ามปัจจัยบางปัจจัยของการนำนโยบายไปปฏิบัติ อาจทำให้เกิดความล้มเหลวในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การสนับสนุน หมายถึงการให้ความร่วมมือในการสนับสนุนการปฏิบัติงานต่าง ๆ โดยการให้ความสนับสนุนจากผู้มีอำนาจ คือผู้บังคับบัญชา การสนับสนุนจากผู้ปฏิบัติตามหน้าที่คือผู้ที่นำนโยบายหรือโครงการไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากประชาชน คือการยอมรับการให้ความร่วมมือของประชาชนในการนำนโยบายหรือโครงการไปปฏิบัติ

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา และอธิบาย (Descriptive-Explanatory Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย กล่าวได้ดังต่อไปนี้คือ

1.1 ประชากรที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือน

ครัวเรือน คือครัวเรือนในเขตเมืองและครัวเรือนในเขตชนบทในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา รวมจำนวน 5 แห่ง ได้แก่ ครัวเรือนในเขตเมือง 1 แห่ง คือครัวเรือนในตำบลเบตง รวมจำนวน 9,269 ครัวเรือน (สำนักบริหารการทะเบียนเทศบาลเมืองเบตง, 2551 : 1) และครัวเรือนในเขตชนบท 4 แห่ง คือครัวเรือนในตำบลยะรม ตำบลตานะแมเราะ ตำบลอัยเยอร์เวง และตำบลธารน้ำทิพย์ รวมจำนวน 12,122 ครัวเรือน (สำนักบริหารการทะเบียนที่ว่าการอำเภอเบตง, 2551 : 1) ดังนั้นมีจำนวนครัวเรือนทั้งในเขตเมืองและครัวเรือนในเขตชนบท รวมทั้งหมด 21,391 ครัวเรือน

1.2 หน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ

หน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ได้แก่

- ที่ว่าการอำเภอเบตง มีข้าราชการ พนักงานราชการ รวมจำนวน 18 คน (ที่ว่าการอำเภอเบตง, 2552 : 1)

- เทศบาลเมืองเบตงมีข้าราชการ พนักงานราชการ รวมจำนวน 65 คน (ที่ทำการปกครองจังหวัดยะลา, 2551 : 1)

- องค์การบริหารส่วนตำบล 4 แห่ง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลยะรม องค์การบริหารส่วนตำบลตานะแมเราะ องค์การบริหารส่วนตำบลอัยเยอร์เวง และองค์การบริหารส่วนตำบลธารน้ำทิพย์ มีจำนวนข้าราชการ พนักงานราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล รวมจำนวนทั้งหมด 89 คน (สำนักงานจังหวัดยะลา, 2551 : 1)

- สถานีตำรวจ ได้แก่ สถานีตำรวจภูธรเบตง สถานีตำรวจภูธรยะรม สถานีตำรวจภูธรอัยเยอร์เวง มีข้าราชการรวมจำนวน 341 คน (สถานีตำรวจภูธรเบตง, 2551 : 1)

- ศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) ประกอบด้วย ศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนของเทศบาลเมืองเบตง มีข้าราชการและพนักงานราชการ รวมจำนวน 45 คน (ศูนย์ป้องกันบรรเทาสาธารณภัยเทศบาลเมืองเบตง, 2552 : 1) และศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนของอำเภอเบตง มีข้าราชการและพนักงานราชการ รวมจำนวน 6 คน (ศูนย์ป้องกันบรรเทาสาธารณภัยอำเภอเบตง, 2552 : 1) ดังนั้นข้าราชการ พนักงานราชการศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน รวมจำนวนทั้งหมด 51 คน

- สำนักงานประปา สาขาเบตง มีพนักงานรัฐวิสาหกิจ รวมจำนวน 16 คน (สำนักงานประปาสาखाเบตง, 2552 : 1)

- การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสาขาเบตง มีพนักงานรัฐวิสาหกิจ รวมจำนวน 37 คน (สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสาขาเบตง, 2552 : 1)

- ที่ทำการไปรษณีย์ สาขาเบตง มีพนักงานรัฐวิสาหกิจ รวมจำนวน 11 คน (ที่ทำการไปรษณีย์สาขาเบตง, 2552 : 1)

- ศูนย์บริการลูกค้าทีโอที จำกัดมหาชน สาขาเบตง มีพนักงานรัฐวิสาหกิจ รวมจำนวน 12 คน (ศูนย์บริการลูกค้าทีโอทีจำกัดมหาชนสาขาเบตง, 2552 : 1)

- ธนาคารออมสิน มีพนักงานรัฐวิสาหกิจ รวมจำนวน 8 คน (ธนาคารออมสิน, 2552 : 1)

- ธนาคารกรุงไทย ประกอบด้วย ธนาคารกรุงไทยสาขาเบตง มีพนักงาน รวมจำนวน 16 คน (ธนาคารกรุงไทยสาขาเบตง, 2552 : 1) และธนาคารกรุงไทย สาขาสุขยางค์ มีพนักงาน รวมจำนวน 9 คน (ธนาคารกรุงไทยสาขาสุขยางค์, 2552 : 1) ดังนั้นพนักงานธนาคารกรุงไทย รวมจำนวนทั้งหมด 25 คน

ดังนั้นในส่วนของหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ รวมจำนวน 16 แห่ง และมีจำนวนข้าราชการ พนักงานราชการ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ รวมจำนวนทั้งหมด 673 คน

1.3 หน่วยงานภาคเอกชน

สถานประกอบการในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ได้แก่ โรงแรม จำนวน 27 แห่ง สถานบันเทิง จำนวน 60 แห่ง ร้านอาหารหรือร้านค้าปลีก จำนวน 467 แห่ง รวมจำนวนสถานประกอบการทั้งหมด 554 แห่ง (กองวิชาการและแผนงานเทศบาลเมืองเบตง, 2551 : 9-12)

2. ขนาดและวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ได้มีการเลือกขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบเชิงชั้น (Stratified Sampling) โดยที่ขนาดตัวอย่างประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือน รวมจำนวน 393 คน ขนาดตัวอย่างหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ รวมจำนวน 251 คน และขนาดตัวอย่างหน่วยงานภาคเอกชน รวมจำนวน 232 คน

2.2 วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งการหาขนาดกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1. ประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือน
2. หน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ
3. หน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ)

โดยมีวิธีการหากกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้เป็นตัวแทนของประชากร โดยใช้สูตรของยามานะ (อาคม ใจแก้ว, 2545 : 128) โดยมีสูตรดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n = ขนาดตัวอย่าง

N = ขนาดประชากร

e = ระดับความคลาดเคลื่อน (0.05)

2.2.1 ประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือน

ครัวเรือนในพื้นที่เขตเมืองและในพื้นที่เขตชนบท มีจำนวนครัวเรือนรวมจำนวน 21,391 ครัวเรือน ในการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยยอมรับให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ไม่เกินร้อยละ 0.05 จากการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยอาศัยสูตรการคำนวณ จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 393 ครัวเรือน โดยเลือกครัวเรือนละ 1 คน กล่าวคือเลือกจากหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือน

2.2.2 หน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ

หน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ โดยมีจำนวนบุคลากรข้าราชการ พนักงานราชการ และพนักงานรัฐวิสาหกิจในหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ จำนวน 673 คน ในการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยยอมรับให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ไม่เกินร้อยละ 0.05

จากการสุ่มตัวอย่างโดยอาศัยสูตรการคำนวณจะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง คือจำนวนบุคลากร ข้าราชการ พนักงานราชการ ในหน่วยงานภาครัฐ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ ในหน่วยงาน รัฐวิสาหกิจ รวมทั้งหมดจำนวน 251 คน

2.2.3 หน่วยงานภาคเอกชน

หน่วยงานภาคเอกชน คือสถานประกอบการ มีจำนวนของ สถานประกอบการที่ดำเนินงานอยู่ในพื้นที่จำนวน 554 แห่ง ในการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยยอมรับให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ไม่เกินร้อยละ 0.05 จากการสุ่มตัวอย่างโดยอาศัยสูตร การคำนวณจะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างของหน่วยงานภาคเอกชน คือสถานประกอบการ จำนวน 232 แห่ง และจะพิจารณาเลือกตัวแทนของสถานประกอบการแห่งละจำนวน 1 คน โดยที่อาจเป็น เจ้าของสถานประกอบการหรือตัวแทนของสถานประกอบการ รวมจำนวน 232 คน

3. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3.1 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบใช้โอกาสความน่าจะเป็นทางสถิติ (Probability Sampling) โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเชิงชั้น (Stratified Sampling) ซึ่งมีการจัดแบ่ง กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกันมากที่สุดไว้ในกลุ่มเดียวกัน (อาคม ใจแก้ว, 2545 : 108) คือกลุ่มตัวอย่างประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือน โดยใช้วิธีการแบ่ง กลุ่มตัวอย่างออกเป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองและประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบท กลุ่มตัวอย่างหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ โดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นบุคลากร ที่เป็นข้าราชการ พนักงานราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ในหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ และกลุ่มตัวอย่างหน่วยงานภาคเอกชน โดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นบุคลากร ในสถานประกอบการโรงแรม สถานบันเทิง ร้านอาหารหรือร้านค้าปลีก

3.2 วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

จากการจัดกลุ่มในข้อ 3.1 ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่ม กลุ่มตัวอย่างแบบเชิงชั้นตามอัตราส่วน (Proportional Stratified Sampling) โดยได้ใช้ในการ เลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ กลุ่มตัวอย่าง หน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ) โดยมีการกำหนดขนาดตัวอย่างของกลุ่มย่อย ตามจำนวนหรือขนาดประชากรของแต่ละกลุ่มภายใต้การเปรียบเทียบกับประชากรเป้าหมาย หรือกรอบการสุ่มเป็นฐานร่วมกับขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ (อาคม ใจแก้ว, 2545 : 110) ซึ่งได้กำหนดไว้แล้วข้างต้น โดยมีการเลือกสุ่มแบบเชิงชั้นโดยยึดสัดส่วน ดังนี้

3.2.1 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนของครัวเรือน ตามรายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 การเลือกสุ่มแบบเชิงชั้นโดยยึดสัดส่วนประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนของครัวเรือนในเขตเมืองและในเขตชนบท

ประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือน หรือตัวแทนครัวเรือน	กรอบการสุ่ม		กลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้น ตามสัดส่วน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เขตเมือง	9,269	43.33	170	43.33
เขตชนบท	12,122	56.67	223	56.67
รวม	21,391	100.00	393	100.00

จากตาราง 3 สามารถอธิบายได้ว่า เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้นตามสัดส่วนแล้วจะพิจารณาเลือกประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนของครัวเรือนในเขตเมืองและในเขตชนบท โดยเลือกครัวเรือนละ 1 คน ซึ่งอาจเป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนของครัวเรือน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชาชน 393 คน

3.2.2 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจตามรายละเอียดดังตาราง 4

ตาราง 4 การเลือกสุ่มแบบเชิงชั้นโดยยึดสัดส่วนหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ

หน่วยงานภาครัฐ และรัฐวิสาหกิจ	กรอบการสุ่ม		กลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้น ตามสัดส่วน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ที่ว่าการอำเภอเบตง	18	2.79	7	2.79
เทศบาลเมืองเบตง	65	9.56	24	9.56
องค์การบริหารส่วนตำบล	89	13.15	33	13.15
สถานีตำรวจภูธร	341	50.60	127	50.60
ศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัย				
ฝ่ายพลเรือน (อปพร.)	51	7.57	19	7.57
สำนักงานประปา	16	2.40	6	2.40

ตาราง 4 (ต่อ)

หน่วยงานภาครัฐ และรัฐวิสาหกิจ	กรอบการสุ่ม		กลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้น ตามสัดส่วน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค	37	5.58	14	5.58
ที่ทำการไปรษณีย์	11	1.59	4	1.59
ศูนย์บริการลูกค้าที่โอทีจำกัด				
มหาชน	12	2.00	5	2.00
ธนาคารออมสิน	8	1.20	3	1.20
ธนาคารกรุงไทย	25	3.56	9	3.56
รวม	673	100.00	251	100.00

จากตาราง 4 สามารถอธิบายได้ว่า เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้นตามสัดส่วนแล้วจะพิจารณาเลือกบุคลากรข้าราชการ พนักงานราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ในหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ 251 คน

3.2.3 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างหน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ) ตามรายละเอียดดังตาราง 5

ตาราง 5 การเลือกสุ่มแบบเชิงชั้นโดยยึดสัดส่วนหน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ)

หน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ)	กรอบการสุ่ม		กลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้น ตามสัดส่วน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
โรงแรม	27	4.90	11	4.90
สถานบันเทิง	60	10.80	25	10.80
ร้านอาหารหรือร้านค้าปลีก	467	84.30	196	84.30
รวม	554	100.00	232	100.00

จากตาราง 5 สามารถอธิบายได้ว่า เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้นตามสัดส่วนแล้วจะพิจารณาเลือกหน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ) คือ

เจ้าของสถานประกอบการหรือตัวแทนของสถานประกอบการ ได้แก่ โรงแรม สถานบันเทิง ร้านอาหารหรือร้านค้าปลีก แห่งละ 1 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างหน่วยงานภาคเอกชน 232 คน

3.3 การสุ่มตัวอย่างระดับบุคคล

การสุ่มตัวอย่างระดับบุคคลจะเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้โอกาสความน่าจะเป็นทางสถิติ (Non-Probability Sampling) โดยการเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Judgmental of Purpose Sampling) ภายใต้ความร่วมมือและความรู้ความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างในประเด็นปัญหาของการวิจัยเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับงานวิจัย (อาคม ใจแก้ว, 2545 : 112) ดังนั้นจึงได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมด 876 คน

แบบแผนการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา เป็นการศึกษาวิจัยแบบเชิงพรรณนาและอธิบาย (Descriptive Explanatory Research) โดยผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร (Documentary Survey) เพื่อนำมาใช้ประกอบจากเอกสารต่างๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ โดยจะทำการศึกษาจากหนังสือ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ และสิ่งพิมพ์อื่นๆ เพื่อนำมาพัฒนาเป็นแบบสอบถามที่มีคุณภาพ ด้วยวิธีการทดสอบความถูกต้องของแบบสอบถามตามเนื้อหาที่ต้องการศึกษา (Content Validity) รวมถึงวิธีการในการวิเคราะห์เป็นรายข้อ และการทดสอบหาความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม (Reliability) เมื่อได้แบบสอบถามที่มีความน่าเชื่อถือผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง คือเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือน บุคลากรในหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ และเจ้าของหรือตัวแทนของหน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาในส่วนของการศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา คือแบบสอบถาม

ที่เป็นคำถามทั้งปลายปิด (Close-Ended Question) และคำถามปลายเปิด (Open-Ended Question) มีจำนวนทั้งหมด 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย หน่วยงานที่สังกัดของผู้ตอบ แบบสอบถาม เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ศาสนา ระดับการศึกษาสูงสุด ลักษณะพื้นที่อยู่อาศัย อาชีพ สถานที่ทำงาน และรายได้ โดยที่เป็นคำถามปลายปิดในรูปแบบของการตรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2-3 กล่าวคือ ในตอนที่ 2 แบบสอบถามการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา และในตอนที่ 3 แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ เป็นแบบสอบถามประเภทมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

ตอนที่ 4 แบบสอบถามข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ซึ่งเป็นคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Question)

2. หลักเกณฑ์ในการให้คะแนนในแบบสอบถาม

แบบสอบถามในตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบลิเคอร์ท (Likert, 1961 : 47) คือในตอนที่ 2 เพื่อวัดระดับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา และในตอนที่ 3 เพื่อวัดปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ดังนี้

มากที่สุด	คะแนนเท่ากับ	4
มาก	คะแนนเท่ากับ	3
ปานกลาง	คะแนนเท่ากับ	2
น้อย	คะแนนเท่ากับ	1
น้อยที่สุด/ไม่มี	คะแนนเท่ากับ	0

ในกรณีที่ข้อความมีความหมายทางลบ ผู้วิจัยให้ค่าคะแนนตรงกันข้ามกัน ดังนี้

มากที่สุด	คะแนนเท่ากับ	0
มาก	คะแนนเท่ากับ	1
ปานกลาง	คะแนนเท่ากับ	2
น้อย	คะแนนเท่ากับ	3

น้อยที่สุด/ไม่มี คะแนนเท่ากับ 4

3. แนวทางในการสร้างแบบสอบถามและการพัฒนาแบบสอบถาม

1. ผู้ศึกษาวิจัยได้รวบรวมข้อมูล แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง งานวิจัย จากเอกสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. นำแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาวิจัยสร้างเรียบร้อยแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจพิจารณา แล้วนำกลับมาแก้ไขตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอแนะ

3. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พิจารณาตรวจสอบข้อความในแต่ละข้อของแบบสอบถามว่าคำถามในแต่ละข้อมีความสอดคล้องตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัดตามนิยามของตัวแปรต่าง ๆ ในการพิจารณาข้อความแต่ละข้อโดยกำหนดเกณฑ์คะแนนสำหรับการพิจารณาคำถามในแต่ละข้อ ได้ดังนี้
ให้ +1 คะแนน ถ้าแน่ใจว่าคำถามนี้สอดคล้องตรงกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ 0 คะแนน ถ้าไม่แน่ใจว่าคำถามนี้สอดคล้องตรงกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ -1 คะแนน ถ้าแน่ใจว่าคำถามนี้ไม่สอดคล้องตรงกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

แล้วตรวจให้คะแนนทุกรายข้อย่อยจนครบทุกข้อของแบบสอบถามทุกชุด แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence หรือ Index of Consistency : IOC) ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาค่า IOC ตามสูตรในการคำนวณ (ยุกธ โภยวรรณ, 2550 : 61) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์

R คือ คะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

$\sum R$ คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ

ผลจากการคำนวณถ้าค่าของ IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่าข้อความในข้อคำถามมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและคัดเลือกไว้ใช้ได้ แต่หากว่าค่าคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ข้อคำถามนั้นใช้ไม่ได้ ผู้วิจัยควรตัดทิ้งไปหรือแก้ไขปรับปรุงใหม่

4. นำแบบสอบถามไปทดสอบก่อนใช้จริง (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน (สุรพล กาญจนะจิตรา, 2534 : 64) แล้วนำมาหาค่าความน่าเชื่อถือ (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาตามวิธีของครอนบัค (Cronbach, 1990 : 204) โดยที่ค่าความเที่ยง Reliability ที่ยอมรับกันจะต้องมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.7 (ยุทธ โกยวรรณ, 2550 : 89) โดยนำแบบสอบถามมาหาความเชื่อมั่น ตอนที่ 2 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .9529 และตอนที่ 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ มีค่าระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .9659

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เพื่อความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือของข้อมูล ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บและรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ศึกษาพื้นที่ในการเก็บข้อมูลในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา
2. การเก็บข้อมูล โดยผู้ศึกษาวิจัยจะเก็บข้อมูลด้วยตนเองและมีผู้ช่วยวิจัยในการเก็บข้อมูลแบบสอบถาม
3. ชี้แจงวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัยและอธิบายแบบสอบถาม
4. ใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลในแต่ละครัวเรือนโดยเก็บจากประชาชนในครัวเรือนจำนวนครัวเรือนละ 1 คน โดยที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือนที่บรรลุนิติภาวะ ส่วนในหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ คือบุคลากรที่เป็นข้าราชการ พนักงานราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และในหน่วยงานภาคเอกชน (สถานประกอบการ) คือเจ้าของสถานประกอบการหรือตัวแทนสถานประกอบการในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา
5. ผู้ศึกษาวิจัยตรวจสอบข้อมูลเพื่อความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำตอบในแบบสอบถามทุกชุด
6. แบบสอบถามที่ได้นำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ทำการประเมินผลโดยใช้การวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Windows Version 16.0 (Statistical Product and Service Solutions) เพื่ออธิบายข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา โดยมีการหาค่าวิเคราะห์ผล ดังนี้

1. ใช้ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) สำหรับการอธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ที่ทำการศึกษา

2. ในการวิเคราะห์การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา และในการวิเคราะห์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และเจ้าหน้าที่รัฐ โดยการหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เป็นรายด้านและรายข้อ โดยกำหนดเกณฑ์ในการจัดระดับใช้วิธีแปลผล โดยใช้เกณฑ์สัมบูรณ์ (Absolute Criteria) ได้แบ่งคะแนนเป็นช่วงๆ (วัน เดชพิชัย, 2535 : 531-532) ในแต่ละช่วงมีความหมายดังนี้ คือ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 - 4.00 หมายความว่า อยู่ในระดับสูงที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.50 หมายความว่า อยู่ในระดับสูง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 - 2.50 หมายความว่า อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.51 - 1.50 หมายความว่า อยู่ในระดับต่ำ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.00 - 0.50 หมายความว่า อยู่ในระดับต่ำที่สุด

3. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Enter Multiple Regression) ใช้ในการวิเคราะห์ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546 : 386) ในการบริหารจัดการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา และปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ โดยการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับ การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

4. คำถามปลายเปิดในแบบสอบถามตอนที่ 4 โดยในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การ วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยภาพรวม

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแบบเชิงพรรณนาและอธิบาย (Descriptive-Explanatory Research) โดยใช้แบบสอบถามทำการสอบถามกลุ่มตัวอย่าง คือประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือนจำนวน 393 คน จากครัวเรือนในพื้นที่เขตเมืองและในพื้นที่เขตชนบท โดยเลือกครัวเรือนละ 1 คน หน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ จำนวน 251 คน และหน่วยงานภาคเอกชน คือสถานประกอบการ จำนวน 232 คน การนำเสนอผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

ส่วนที่ 4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

ผลการศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ หน่วยงานที่สังกัดของผู้ตอบแบบสอบถาม เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ศาสนา ระดับการศึกษาสูงสุด ลักษณะพื้นที่อยู่อาศัย อาชีพ สถานที่ทำงาน และรายได้ ดังรายละเอียดในตาราง 6

ตาราง 6 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หน่วยงานที่สังกัดของผู้ตอบแบบสอบถาม		
ภาคประชาชน	393	44.9
ภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ	251	28.7
ภาคเอกชนหรือสถานประกอบการ	232	26.5
รวม	876	100.0
เพศ		
ชาย	520	59.4
หญิง	356	40.6
รวม	876	100.0
อายุ		
ไม่เกิน 30 ปี	208	23.7
31-40 ปี	326	37.2
41-50 ปี	253	28.9
51-60 ปี	81	9.2
61 ปีขึ้นไป	8	0.9
รวม	876	100.0
สถานภาพการสมรส		
โสด	215	24.5
สมรส	598	68.3
หย่าร้าง	38	4.3
หม้าย	25	2.9
รวม	876	100.0

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ศาสนา		
พุทธ	616	70.3
อิสลาม	239	27.3
คริสต์	20	2.3
ฮินดู	1	0.1
รวม	876	100.0
ระดับการศึกษาสูงสุด		
ไม่ได้รับการศึกษา	8	0.9
ประถมศึกษา	162	18.5
มัธยมศึกษาตอนต้น	90	10.3
มัธยมศึกษาตอนปลาย	179	20.4
ปวช.	55	6.3
ปวส.	101	11.5
ปริญญาตรี	268	30.6
ปริญญาโท	13	1.5
รวม	876	100.0
ลักษณะพื้นที่อยู่อาศัย		
ในเขตเทศบาล	486	55.5
นอกเขตเทศบาล	390	44.5
รวม	876	100.0
อาชีพ		
ข้าราชการ	167	19.1
พนักงานราชการ	42	4.8
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	42	4.8
ผู้ประกอบการ	158	18.0
รับจ้าง	195	22.3
เกษตรกรรวม	254	29.0

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพ (ต่อ)		
อื่นๆ ได้แก่ ครูโรงเรียนเอกชน พยาบาล หมอ นักเขียน นักศึกษา แม่บ้าน และไม่ระบุอาชีพ	18	2.1
รวม	876	100.0
สถานที่ทำงาน		
ที่ว่าการอำเภอเบตง	7	0.8
เทศบาลเมืองเบตง	24	2.7
องค์การบริหารส่วนตำบล	33	3.8
สถานีตำรวจภูธร	127	14.5
สำนักงานประปา	6	0.7
ศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน	19	2.2
การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค	14	1.6
ที่ทำการไปรษณีย์	4	0.5
ธนาคารกรุงไทย	9	1.0
ศูนย์บริการลูกค้าทีโอที จำกัดมหาชน	5	0.6
ธนาคารออมสิน	3	0.3
โรงแรม	11	1.3
สถานบันเทิง	25	2.9
ร้านอาหาร	77	8.8
ร้านค้าปลีก	97	11.1
บริษัท	16	1.8
สวน	254	29.0
อื่นๆ ได้แก่ โรงเรียน มหาวิทยาลัย โรงพยาบาล บ้าน และไม่ระบุสถานที่ ทำงาน	145	16.6
รวม	876	100.0

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รายได้		
ไม่เกิน 5,000 บาท	113	12.9
5,001-7,500 บาท	94	10.7
7,501-10,000 บาท	276	31.5
10,001-15,000 บาท	154	17.6
15,001 บาทขึ้นไป	239	27.3
รวม	876	100.0

จากตาราง 6 สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้คือ

หน่วยงานที่สังกัดของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นภาคประชาชน ร้อยละ 44.9 รองลงมาเป็นผู้ตอบแบบสอบถามภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 28.7 และภาคเอกชนหรือสถานประกอบการ น้อยที่สุด ร้อยละ 26.5 ตามลำดับ

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นเพศชาย ร้อยละ 59.4 รองลงมาเป็นเพศหญิง ร้อยละ 40.6 ตามลำดับ

อายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 37.2 รองลงมามีช่วงอายุระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 28.9 ช่วงอายุไม่เกิน 30 ปี ร้อยละ 23.7 อายุ 51-60 ปี ร้อยละ 9.2 และมีอายุ 61 ปีขึ้นไป น้อยที่สุด ร้อยละ 0.9 ตามลำดับ

สถานภาพการสมรส พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีสถานภาพสมรส ร้อยละ 68.3 รองลงมามีสถานภาพโสด ร้อยละ 24.5 สถานภาพการหย่าร้าง ร้อยละ 4.3 และสถานภาพหม้าย น้อยที่สุด ร้อยละ 2.9 ตามลำดับ

ศาสนา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากนับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 70.3 รองลงมานับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 27.3 นับถือศาสนาคริสต์ ร้อยละ 2.3 และนับถือศาสนาฮินดู น้อยที่สุด ร้อยละ 0.1 ตามลำดับ

ระดับการศึกษาสูงสุด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 30.6 รองลงมามีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 20.4 การศึกษาในระดับประถมศึกษา ร้อยละ 18.5 การศึกษาในระดับ ปวส. ร้อยละ 11.5 การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 10.3 การศึกษาในระดับ ปวช. ร้อยละ 6.3 การศึกษาในระดับปริญญาโท ร้อยละ 1.5 และไม่ได้รับการศึกษา น้อยที่สุด ร้อยละ 1.8 ตามลำดับ

ลักษณะพื้นที่อยู่อาศัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีลักษณะพื้นที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาล ร้อยละ 55.5 รองลงมา มีลักษณะพื้นที่อยู่อาศัยนอกเขตเทศบาล ร้อยละ 44.5 ตามลำดับ

อาชีพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากประกอบอาชีพเกษตรกรรม ร้อยละ 29.0 รองลงมาประกอบอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 22.3 ประกอบอาชีพข้าราชการ ร้อยละ 19.1 ประกอบอาชีพผู้ประกอบการ ร้อยละ 18.0 ประกอบอาชีพพนักงานราชการ ร้อยละ 4.8 ประกอบอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 4.8 ประกอบอาชีพอื่นๆ ได้แก่ ครูโรงเรียนเอกชน พยาบาล หมอ นักเขียน นักศึกษา แม่บ้าน และไม่ระบุอาชีพ น้อยที่สุด ร้อยละ 2.1 ตามลำดับ

สถานที่ทำงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีสถานที่ทำงานในสวน ร้อยละ 29.0 รองลงมา มีสถานที่ทำงานในที่อื่น ๆ ได้แก่ โรงเรียน มหาวิทยาลัย โรงพยาบาล บ้าน และไม่ระบุสถานที่ทำงาน ร้อยละ 16.6 สถานที่ตำรวจ ร้อยละ 14.5 ร้านค้าปลีก ร้อยละ 11.1 ร้านอาหาร ร้อยละ 8.8 องค์การบริหารส่วนตำบล ร้อยละ 3.8 สถาบันเทিং ร้อยละ 2.9 เทศบาลเมืองเบตง ร้อยละ 2.7 ศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ร้อยละ 2.2 บริษัท ร้อยละ 1.8 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ร้อยละ 1.6 โรงแรม ร้อยละ 1.3 ธนาคารกรุงไทย ร้อยละ 1.0 ที่ว่าการอำเภอเบตง ร้อยละ 0.8 สำนักงานประปา ร้อยละ 0.7 ศูนย์บริการลูกค้าทีโอทีจำกัด มหาชน ร้อยละ 0.6 ที่ทำการไปรษณีย์ ร้อยละ 0.5 และธนาคารออมสิน น้อยที่สุด ร้อยละ 0.3 ตามลำดับ

รายได้ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีรายได้จำนวน 7,501-10,000 บาท ร้อยละ 31.5 รองลงมา มีรายได้จำนวน 15,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 27.3 มีรายได้จำนวน 10,001-15,000 บาท ร้อยละ 17.6 มีรายได้ไม่เกินจำนวน 5,000 บาท ร้อยละ 12.9 และมีรายได้จำนวน 5,001-7,500 บาท น้อยที่สุด ร้อยละ 10.6 ตามลำดับ

การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ผลการศึกษาการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน
และเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ดังรายละเอียดในตาราง 7

ตาราง 7 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ
ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
1. นโยบายและแผนระดับพื้นที่			
1.1 ความต่อเนื่องในนโยบายการบริหาร จัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน และเจ้าหน้าที่รัฐ	2.6484	0.9081	สูง
1.2 ความชัดเจนในนโยบายการบริหาร จัดการรักษา ความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน และเจ้าหน้าที่รัฐ	2.7226	0.8563	สูง
1.3 นโยบายของหน่วยงานระดับพื้นที่ (อำเภอ เทศบาล และอบต.) มีความสอดคล้องกับปัญหา สถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่	2.3916	0.9975	ปานกลาง
1.4 การประสานแผนงานในการบริหาร จัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินระหว่างหน่วยงาน ในพื้นที่	2.4349	1.0001	ปานกลาง
1.5 การร่วมกันจัดทำแผนงานจัดการ รักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินระหว่างหน่วยงาน ในพื้นที่	2.5788	0.8812	สูง

ตาราง 7 (ต่อ)

การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
1.6 การกำหนดบทบาทหน้าที่ในการ รักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของแต่ละหน่วยงาน ในระดับพื้นที่	2.3699	1.0176	ปานกลาง
1.7 การกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงาน ร่วมกัน ระหว่าง หน่วยงาน (หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ เช่น อำเภอ เทศบาล อบต. และหน่วยงานภาคเอกชน)	2.1781	1.2320	ปานกลาง
นโยบายและแผนระดับพื้นที่	2.4749	0.6916	ปานกลาง
2. ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย			
2.1 การฝึกซ้อมปฏิบัติงานการป้องกัน ภัยในการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	2.6598	0.9175	สูง
2.2 การอบรมให้ความรู้ในการปฏิบัติ งานการป้องกันภัยในการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.2808	1.2099	ปานกลาง
2.3 การมีขั้นตอนปฏิบัติงานที่ชัดเจน ในการป้องกันรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	2.5868	0.9198	สูง
2.4 การมีอุปกรณ์ ยานพาหนะและ สิ่งอำนวยความสะดวกในการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.5890	0.9586	สูง
2.5 การประชาสัมพันธ์การปฏิบัติงาน การป้องกันภัยในการบริหารจัดการ รักษาความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สิน	2.2249	1.2012	ปานกลาง

ตาราง 7 (ต่อ)

การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
2.6 การนำกลุ่มพลังประชาชนในพื้นที่ เข้าร่วมดำเนินการเพื่อสนับสนุน การปฏิบัติการป้องกันภัย	2.4943	0.9931	ปานกลาง
ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย	2.4726	0.7359	ปานกลาง
3. ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย			
3.1 การประสานงานของหน่วยงาน ต่างๆ ในการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	2.6941	0.8565	สูง
3.2 การติดตามข่าวทุกระยะโดยใกล้ชิด ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน	2.6518	1.0662	สูง
3.3 ดำเนินการประกาศเกี่ยวกับ การรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินเมื่อมีภัยเหตุการณ์ ความไม่สงบเกิดขึ้น	2.6027	0.8670	สูง
3.4 การมีสถานที่รับแจ้งข้อมูลในการ รักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน	2.4361	1.0493	ปานกลาง
3.5 การมีความรวดเร็วในการ ประชาสัมพันธ์การรักษาความ ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.5651	0.9413	สูง
3.6 ความชัดเจนของข้อมูลข่าวสาร ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน	2.5833	0.9239	สูง
3.7 ความรวดเร็วในการให้ความ ช่วยเหลือการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	2.7203	0.8753	สูง

ตาราง 7 (ต่อ)

การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
3.8 การมีจำนวนบุคลากรให้ความ ช่วยเหลือที่เพียงพอกับการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.6632	0.8523	สูง
ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย	2.6146	0.6408	สูง
4. ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย			
4.1 การร่วมกันทบทวนและติดตาม ผลการปฏิบัติงานงานระหว่าง หน่วยงานภาครัฐเอกชนและ ประชาชน เพื่อทราบถึงผลที่เกิดขึ้น จากการปฏิบัติงาน	2.4749	0.9893	ปานกลาง
4.2 การประเมินผลการปฏิบัติงาน ว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ของ แผนงานและความต้องการของ ประชาชนในพื้นที่	2.5571	0.8553	สูง
4.3 การปรับปรุง/แก้ไขแนวทาง กระบวนการ และกิจกรรมเพื่อ เพิ่มประสิทธิภาพในการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.5868	0.9504	สูง
ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย	2.5396	0.7641	สูง
การบริหารจัดการโดยภาพรวม	2.5290	0.6039	สูง

จากตาราง 7 พบว่า ระดับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 2.5290) สามารถอธิบายเป็นรายด้านได้ดังนี้

การบริหารจัดการในนโยบายและแผนระดับพื้นที่ อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 2.4749) หากพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปร เรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ความชัดเจนในนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.7226) รองลงมาคือ ความต่อเนื่องในนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของ

ประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ (ค่าเฉลี่ย = 2.6484) การร่วมกันจัดทำแผนงานจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระหว่างหน่วยงานในพื้นที่ (ค่าเฉลี่ย = 2.5788) การประสานแผนงานในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระหว่างหน่วยงานในพื้นที่ (ค่าเฉลี่ย = 2.4349) นโยบายของหน่วยงานระดับพื้นที่ (อำเภอ เทศบาล และอบต.) มีความสอดคล้องกับปัญหาสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ (ค่าเฉลี่ย = 2.3916) การกำหนดบทบาทหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของแต่ละหน่วยงานในระดับพื้นที่ (ค่าเฉลี่ย = 2.3699) และการกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน (หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ เช่น อำเภอ เทศบาล อบต. และหน่วยงานภาคเอกชน) ให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.1781) ตามลำดับ

การบริหารจัดการในขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 2.4726) หากพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปร เรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ การฝึกซ้อมปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.6598) รองลงมาคือ การมีอุปกรณ์ ยานพาหนะ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.5890) การมีขั้นตอนปฏิบัติงานที่ชัดเจนในการป้องกันรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.5868) การนำกลุ่มพลังประชาชนในพื้นที่เข้าร่วมดำเนินการเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการป้องกันภัย (ค่าเฉลี่ย = 2.4943) การอบรมให้ความรู้ในการปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.2808) และการประชาสัมพันธ์การปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.1096) ตามลำดับ

การบริหารจัดการในชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 2.6146) หากพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปร เรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ความรวดเร็วในการให้ความช่วยเหลือการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.7203) รองลงมาคือ การประสานงานของหน่วยงานต่างๆ ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.6941) การมีจำนวนบุคลากรให้ความช่วยเหลือที่เพียงพอกับการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.6632) การติดตามข่าวทุกระยะโดยใกล้ชิดในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.6518) ดำเนินการประกาศเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่อมีภัยเหตุการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้น (ค่าเฉลี่ย = 2.6027) ความชัดเจนของข้อมูลข่าวสารในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.5833) การมีความรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.5651) และการมีสถานที่รับแจ้งข้อมูลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.4361) ตามลำดับ

การบริหารจัดการในขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 2.5396) หากพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปร เรียงตามลำดับ ได้ดังนี้คือ การปรับปรุง/แก้ไขแนวทาง กระบวนการและกิจกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.5868) รองลงมาคือ การประเมินผลการปฏิบัติงานว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ของแผนงานและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ (ค่าเฉลี่ย = 2.5571) และการร่วมกันทบทวนและติดตามผลการปฏิบัติงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และประชาชน เพื่อทราบถึงผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.4749) ตามลำดับ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ดังรายละเอียดในตาราง 8

ตาราง 8 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
1. นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง			
- นโยบายและแผนของรัฐบาล	2.5832	0.6760	สูง
1.1 ความชัดเจนของนโยบายรัฐบาลในวัตถุประสงค์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.7489	0.8623	สูง
1.2 ความต่อเนื่องของนโยบายรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.5993	0.8460	สูง
1.3 นโยบายรัฐบาลมีความสอดคล้องกับปัญหาสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ในพื้นที่	2.6153	0.8733	สูง

ตาราง 8 (ต่อ)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
1.4 นโยบายรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สอดคล้องกับวัฒนธรรมของพื้นที่ ภายใต้การมีส่วนร่วมของหน่วยงาน ระดับพื้นที่	2.4943	0.8950	ปานกลาง
1.5 การกำหนดแผนงานของรัฐบาล ต้องสอดคล้องกับนโยบายของ รัฐบาลในการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	2.4532	1.0545	ปานกลาง
1.6 การประสานแผนงานในการบริหาร จัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินระหว่างหน่วยงาน ระดับรัฐบาล และหน่วยงาน ในระดับพื้นที่	2.6895	0.8615	สูง
1.7 การกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงาน ของรัฐบาลโดยให้หน่วยงานใน พื้นที่มีส่วนร่วมในการรักษาความ ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.4817	0.9684	ปานกลาง
- นโยบาย และแผนของหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง (ศูนย์อำนวยการบริหาร จังหวัดชายแดนภาคใต้)	2.5371	0.6999	สูง
1.8 ความชัดเจนของนโยบายของศูนย์- อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดน ภาคใต้ในวัตถุประสงค์การรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.6027	0.9044	สูง
1.9 ความต่อเนื่องของนโยบายของ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัด ชายแดนภาคใต้ในการรักษาความ ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	2.3733	1.0391	ปานกลาง

ตาราง 8 (ต่อ)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
1.10 ความสอดคล้องกับสภาวะการณ์ ในพื้นที่ของนโยบายของ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัด ชายแดนภาคใต้ในการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สิน	2.6130	0.8981	สูง
1.11 การประสานแผนงานของ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัด ชายแดนภาคใต้กับหน่วยงาน ต่าง ๆ ในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา	2.6096	0.8675	สูง
1.12 การกำหนดกลยุทธ์การ ปฏิบัติงานของศูนย์อำนวยการ บริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้กับ หน่วยงานในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา	2.4349	1.0092	ปานกลาง
1.13 การร่วมกันจัดทำแผนงานของ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัด ชายแดนภาคใต้กับหน่วยงาน ในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา	2.5890	0.8711	สูง
นโยบายและแผนของรัฐบาลและ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	2.5619	0.6551	สูง
2. ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)			
2.1 ความเพียงพอของบุคลากรใน หน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล /อบต. ในการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	2.6107	0.9210	สูง

ตาราง 8 (ต่อ)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
2.2 ความเพียงพอของงบประมาณของ องค์กรในการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	2.5571	0.9209	สูง
2.3 ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์ (วิทยุสื่อสาร ยานพาหนะ) ในการ รักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน	2.4840	0.9697	ปานกลาง
2.4 ความร่วมมือของหน่วยงาน (อำเภอ /เทศบาล/อบต.) ในระดับพื้นที่ ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน	2.6130	0.9866	สูง
2.5 การประสานงานกันระหว่างองค์กร ในระดับพื้นที่ คืออำเภอ/เทศบาล /อบต. ในการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	2.3253	1.1405	ปานกลาง
ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	2.5180	0.7075	สูง
3. บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากร ภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อม ทางด้านกายภาพ)			
- ด้านประชาชน	2.4920	0.8118	ปานกลาง
3.1 การสนับสนุนของผู้นำท้องถิ่น ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน	2.7123	0.8575	สูง
3.2 ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนด นโยบายการบริหารจัดการรักษา ความปลอดภัยในชีวิต และ ทรัพย์สิน	2.3014	1.1545	ปานกลาง

ตาราง 8 (ต่อ)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
3.3 ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ ตามนโยบายการบริหารจัดการ รักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน	2.4623	1.0484	ปานกลาง
- ด้านบุคลากรภาครัฐ	2.5482	0.7084	สูง
3.4 บุคลากรภาครัฐซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติใน การรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินต้องมีความตั้งใจจริง	2.6381	0.8804	สูง
3.5 บุคลากรภาครัฐมีการปรับตัวให้ สอดคล้องกับลักษณะของงานการ รักษาความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สินและพื้นที่	2.2660	1.1822	ปานกลาง
3.6 บุคลากรภาครัฐมีการปรับตัว ให้สอดคล้องกับลักษณะวัฒนธรรม ในพื้นที่ (เช่น การใช้ภาษาถิ่น)	2.6096	0.8934	สูง
3.7 บุคลากรภาครัฐต้องมีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานการ รักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินในพื้นที่	2.6792	0.8872	สูง
- ด้านสังคมวัฒนธรรม	2.4677	0.8084	ปานกลาง
3.8 การสื่อสารโดยใช้ภาษาถิ่นในการ ปฏิบัติงานรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินของบุคลากร ในพื้นที่	2.3687	1.0995	ปานกลาง
3.9 การบริหารจัดการในการรักษาความ ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต้อง มีความสอดคล้องกับประเพณี ปฏิบัติในท้องถิ่น	2.5217	0.9648	สูง

ตาราง 8 (ต่อ)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
3.10 การติดต่อกับประชาชนในการ รักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน สอดคล้องกับ วัฒนธรรม ค่านิยมและความเชื่อ	2.5126	0.9446	สูง
- ด้านสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ	2.5365	0.7842	สูง
3.11 สภาพเส้นทางคมนาคมในด้าน ความต่อเนื่องในการเชื่อมต่อกัน ระหว่างชุมชน	2.6849	0.9496	สูง
3.12 สภาพพื้นที่เป็นภูเขา/ป่า	2.4852	1.1616	ปานกลาง
3.13 การมีเส้นทางคมนาคมสะดวก เข้าถึงในทุกหมู่บ้าน	2.6724	0.9288	สูง
3.14 สภาพพื้นที่เป็นชุมชนอาศัยกัน อย่างหนาแน่น	2.3037	1.1105	ปานกลาง
บริบทระดับพื้นที่	2.5156	0.6645	สูง
ปัจจัยโดยภาพรวม	2.5348	0.6187	สูง

จากตาราง 8 พบว่า ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ โดยปัจจัยโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 2.5348) สามารถอธิบายเป็นรายด้านได้ดังนี้

ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 2.5619) หากพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.5832) โดยแยกประเด็นการพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปรดังนี้คือ ความชัดเจนของนโยบายรัฐบาลในวัตถุประสงค์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.7489) รองลงมาคือ การประสานแผนงานในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระหว่างหน่วยงานระดับรัฐบาลและหน่วยงานในระดับพื้นที่ (ค่าเฉลี่ย = 2.6895) และการกำหนดแผนงานของรัฐบาลต้องสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.4532) ตามลำดับ รองลงมาคือ ปัจจัยนโยบายและแผนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้) (ค่าเฉลี่ย =

2.5371) โดยแยกประเด็นการพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปร ดังนี้คือ ความชัดเจนของนโยบายของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในวัตถุประสงค์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.6027) รองลงมาคือ การประสานแผนงานของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ กับหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา (ค่าเฉลี่ย = 2.6096) และความต่อเนื่องของนโยบายของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.3733) ตามลำดับ

ปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 2.5180) หากพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปร เรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ความร่วมมือของหน่วยงาน (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ในระดับพื้นที่ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.6130) รองลงมาคือ ความเพียงพอของบุคลากรในหน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล/อบต. ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.6107) ความเพียงพอของงบประมาณขององค์กรในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.5571) ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์ (วิทยุสื่อสาร ยานพาหนะ) ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.4840) และการประสานงานกันระหว่างองค์กรในระดับพื้นที่ คือ อำเภอ/เทศบาล/อบต. ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.3253) ตามลำดับ

ปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 2.5156) หากพิจารณาเป็นรายด้านเรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ด้านบุคลากรภาครัฐให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.5482) โดยแยกประเด็นการพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปร ดังนี้คือ บุคลากรภาครัฐต้องมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในพื้นที่ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.6792) รองลงมาคือ บุคลากรภาครัฐซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต้องมีความตั้งใจจริง (ค่าเฉลี่ย = 2.6381) และบุคลากรภาครัฐมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและพื้นที่ให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.2660) ตามลำดับ รองลงมาคือ ด้านสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ (ค่าเฉลี่ย = 2.5365) โดยแยกประเด็นการพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปร ดังนี้คือ สภาพเส้นทางคมนาคมในด้านความต่อเนื่องในการเชื่อมต่อกันระหว่างชุมชนให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.6849) รองลงมาคือ การมีเส้นทางคมนาคมสะดวกเข้าถึงในทุกหมู่บ้าน (ค่าเฉลี่ย = 2.6724) และสภาพพื้นที่เป็นชุมชนอาศัยกันอย่างหนาแน่นให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.3037) ตามลำดับ ต่อมาคือ ในด้านประชาชน (ค่าเฉลี่ย = 2.4920)

โดยแยกประเด็นการพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปร ดังนี้คือ การสนับสนุนของผู้นำท้องถิ่นในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ค่าเฉลี่ย = 2.7123) และประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.3014) ตามลำดับ.และในด้านสุดท้ายคือ ด้านสังคมวัฒนธรรมให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.4677) โดยแยกประเด็นการพิจารณาแต่ละรายการจากองค์ประกอบการวัดของแต่ละตัวแปรดังนี้คือ การบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต้องมีความสอดคล้องกับประเพณีปฏิบัติในท้องถิ่นให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.5217) และการสื่อสารโดยใช้ภาษาถิ่นในการปฏิบัติงานรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของบุคลากรในพื้นที่ให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด (ค่าเฉลี่ย = 2.3687) ตามลำดับ

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา สามารถดำเนินการได้โดยอาศัยการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ (Enter Multiple Regression) ที่มีหลักการสำคัญคือการแสวงหาตัวพยากรณ์ตัวแปรตามที่ดีที่สุด โดยที่มุ่งหมายแสวงหาตัวแปรอิสระหรือตัวแปรอธิบายที่มีอิทธิพลสามารถพยากรณ์ตัวแปรตามในการวิจัยประกอบด้วยตัวแปรใดบ้าง โดยการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุภายใต้ตัวแบบเชิงสมการ ดังต่อไปนี้

$$Y_1 = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 \text{ _____ (1)}$$

$$Y_2 = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 \text{ _____ (2)}$$

$$Y_3 = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 \text{ _____ (3)}$$

$$Y_4 = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 \text{ _____ (4)}$$

$$Y_5 = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 \text{ _____ (5)}$$

เมื่อกำหนดให้ $Y_1 \dots Y_5$ = ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

$X_1 \dots X_3$ = ตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables)

a = ค่าคงที่

b = ค่าสัมประสิทธิ์

เมื่อกำหนดให้สมการมีตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) และตัวแปรตาม (Dependent Variables) สามารถอธิบายได้ดังนี้

ตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) ได้แก่

X_1	หมายถึง	นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
X_2	หมายถึง	ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)
X_3	หมายถึง	บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคม วัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)

และในส่วนของตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

Y_1	หมายถึง	การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา
Y_2	หมายถึง	นโยบายและแผนระดับพื้นที่
Y_3	หมายถึง	ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย
Y_4	หมายถึง	ขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย
Y_5	หมายถึง	ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สามารถอธิบายผลการศึกษความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Multicollinearity)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) สามารถอธิบายรายละเอียดในตาราง 9

ตาราง 9 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Multicollinearity)

ตัวแปรอิสระ	Tolerance
1. นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	.322
2. ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	.321
3. บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม /สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)	.326

จากผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเองในตาราง 9 กล่าวได้ว่า ในการตัดสินใจว่าตัวแปรใดได้รับอิทธิพลจากชุดตัวแปรอิสระ โดยพิจารณาจากค่าเทอร์เลอเร็นซ์ (Tolerance) กล่าวได้ว่า ต้องมีค่าไม่ใกล้กับศูนย์ คือตัวแปรใดมีค่าเทอร์เลอเร็นซ์ต่ำกว่า .2 ซึ่งถือว่าได้รับอิทธิพลจากชุดตัวแปรอิสระด้วยกันเองซึ่งกล่าวได้ว่าเกิด Multicollinearity ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเอง (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546 : 377)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระในตาราง 9 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ พบว่า ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีค่าเทอร์เลอเร็นซ์สูงกว่า .2 กล่าวคือ นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีค่าเทอร์เลอเร็นซ์เท่ากับ .322 ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) มีค่าเทอร์เลอเร็นซ์เท่ากับ .321 และบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม /สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) มีค่าเทอร์เลอเร็นซ์เท่ากับ .326 ตามลำดับ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก 5)

ดังนั้นจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระดังกล่าวไม่สูงมากและสามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับตัวแปรตามด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณได้

2. การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อหาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม โดยใช้วิธีการแบบ Enter โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในภาพรวม และในส่วนที่ 2 เป็นผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในแต่ละด้าน โดยผลการวิเคราะห์สามารถอธิบายได้ดังนี้

2.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในภาพรวม

การวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในภาพรวม โดยนำค่าตัวแปรเข้าสมการถดถอยเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระหว่างตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) กับตัวแปรตาม เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในภาพรวม ดังรายละเอียดในตาราง 10 และตาราง 11

ตาราง 10 ผลลัพธ์สรุปตัวแบบสมการถดถอย (การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในภาพรวม)

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.852	.726	.725	.31667

จากตาราง 10 พบว่า รูปแบบของสมการถดถอยสามารถอธิบายได้ว่า บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (X_1) ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ (Y_1) ซึ่งตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) ทั้ง 3 ตัวแปรนั้นสามารถอธิบายความผันแปรของการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในภาพรวม ได้ร้อยละ 72.6 ค่า R^2 เท่ากับ .726

การหาค่าสัมประสิทธิ์สมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) กับตัวแปรตาม (Dependent Variables) สามารถแสดงผลการวิเคราะห์ในตาราง 11

ตาราง 11 ผลลัพธ์แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบายแต่ละตัวกับตัวแปรตาม (การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในภาพรวม)

ตัวแปร	b	β	t	Sig.
นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	.381	.414	13.246	.000
ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	.144	.169	5.389	.000
บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)	.307	.338	10.847	.000

จากตาราง 11 เมื่อศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลสามารถอธิบายหรือพยากรณ์การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในภาพรวม จาก 3 ตัวแปรอธิบาย คือตัวแปรนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) ตัวแปรความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) และตัวแปรบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) จากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Enter Multiple Regression) พบว่า นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) มีอิทธิพลที่สามารถอธิบายหรือพยากรณ์การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในภาพรวมได้ดีที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง (มีค่า β เท่ากับ .414) รองลงมาคือ บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) (มีค่า β เท่ากับ .338) และความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) (มีค่า β เท่ากับ .169) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาอิทธิพลของตัวแปรอธิบายต่อตัวแปรตาม พบว่าตัวแปรอธิบายทุกตัวมีอิทธิพลทางบวก และตัวแปรอธิบายทุกตัวสามารถอธิบายตัวแปรตามว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.05 ทุกตัวแปร

จากผลการวิเคราะห์พอสรุปได้ว่า ปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในภาพรวม ประสบความสำเร็จในการบริหารจัดการนั้นต้องอาศัยปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) และนอกจากนั้นยังต้อง

อาศัยปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย

2.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในแต่ละด้าน

การวิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในแต่ละด้าน ได้แก่ การบริหารจัดการในด้านนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ด้านขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ด้านขั้นตอนปฏิบัติขณะเกิดภัย และด้านขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย โดยผลจากการวิเคราะห์มีดังนี้

2.2.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับนโยบายและแผนระดับพื้นที่

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านต่าง ๆ กับนโยบายและแผนระดับพื้นที่ โดยนำค่าตัวแปรเข้าสมการถดถอยเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) กับตัวแปรตาม เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์นโยบายและแผนระดับพื้นที่ ดังรายละเอียดในตาราง 12 และตาราง 13

ตาราง 12 ผลลัพธ์สรุปตัวแบบสมการถดถอย (นโยบายและแผนระดับพื้นที่)

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.766	.587	.585	.44537

จากตาราง 12 พบว่า รูปแบบของสมการถดถอยสามารถอธิบายได้ว่า บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) มีความสัมพันธ์กับนโยบายและแผนระดับพื้นที่ (Y_2) ซึ่งตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) ทั้ง 3 ตัวแปรนั้นสามารถอธิบายความผันแปรของนโยบายและแผนระดับพื้นที่ได้ร้อยละ 58.7 ค่า R^2 เท่ากับ .587

การหาค่าสัมประสิทธิ์สมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) กับตัวแปรตาม (Dependent Variables) สามารถแสดงผลการวิเคราะห์ในตาราง 13

ตาราง 13 ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบายแต่ละตัวกับตัวแปรตาม (นโยบายและแผนระดับพื้นที่)

ตัวแปร	b	β	t	Sig.
นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	.338	.320	8.347	.000
ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	.054	.055	1.427	.154
บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)	.462	.444	11.635	.000

จากตาราง 13 เมื่อศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพล สามารถอธิบายหรือพยากรณ์นโยบายและแผนระดับพื้นที่ จาก 3 ตัวแปรอธิบาย คือตัวแปรนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) ตัวแปรความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) และตัวแปรบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) จากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Enter Multiple Regression) พบว่า บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) ได้ดีที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง (มีค่า β เท่ากับ .444) รองลงมาคือ นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) มีอิทธิพลที่สามารถอธิบายหรือพยากรณ์นโยบายและแผนระดับพื้นที่ (มีค่า β เท่ากับ .320) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาอิทธิพลของตัวแปรอธิบายต่อตัวแปรตามแล้ว พบว่าตัวแปรอธิบายนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) และตัวแปรบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) มีอิทธิพลทางบวกทั้งสองตัวแปร และตัวแปรอธิบายสามารถอธิบายตัวแปรตามว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.05 ทุกตัวแปร

จากผลการวิเคราะห์พอสรุปได้ว่า ปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้นโยบายและแผนระดับพื้นที่ประสบความสำเร็จ คือนโยบายและแผนระดับพื้นที่นั้นต้องอาศัยปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) และปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการตามนโยบายและแผนระดับพื้นที่

2.2.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย โดยนำค่าตัวแปรเข้าสมการถดถอยเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) กับตัวแปรตาม เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ดังรายละเอียดในตาราง 14 และตาราง 15

ตาราง 14 ผลลัพธ์สรุปตัวแบบสมการถดถอย (ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย)

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.724	.524	.522	.50877

จากตาราง 14 พบว่า รูปแบบของสมการถดถอยสามารถอธิบายได้ว่า บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) มีความสัมพันธ์กับขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย (Y_3) ซึ่งตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) ทั้ง 3 ตัวแปรนั้นสามารถอธิบายความผันแปรของขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ได้ร้อยละ 52.4 ค่า R^2 เท่ากับ .524

การหาค่าสัมประสิทธิ์สมการถดถอย และการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) กับตัวแปรตาม (Dependent Variables) สามารถแสดงผลการวิเคราะห์ในตาราง 15

ตาราง 15 ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบายแต่ละตัวกับตัวแปรตาม (ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย)

ตัวแปร	b	β	t	Sig.
นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	.145	.129	3.135	.002
ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	.216	.208	5.043	.000
บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)	.486	.439	10.728	.000

จากตาราง 15 เมื่อศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพล สามารถอธิบายหรือพยากรณ์ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย จาก 3 ตัวแปรอธิบาย คือตัวแปรนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) ตัวแปรความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) และตัวแปรบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) จากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Enter Multiple Regression) พบว่า บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) มีอิทธิพลที่สามารถอธิบายหรือพยากรณ์ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยได้ดีที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง (มีค่า β เท่ากับ .439) รองลงมาคือความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) (มีค่า β เท่ากับ .208) และนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) (มีค่า β เท่ากับ .129) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาอิทธิพลของตัวแปรอธิบายต่อตัวแปรตามแล้ว พบว่าตัวแปรอธิบายทุกตัวมีอิทธิพลทางบวก และตัวแปรอธิบายทุกตัวสามารถอธิบายตัวแปรตามว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.05 ทุกตัวแปร

จากผลการวิเคราะห์พอสรุปได้ว่า ปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยประสบความสำเร็จ คือขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยจะต้องอาศัยปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) ปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) และนอกจากนั้นยังต้องอาศัยปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการตามขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย

2.2.3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับขั้นปฏิบัติ ขณะเกิดภัย

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย โดยนำค่าตัวแปรเข้าสมการถดถอยเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) กับตัวแปรตาม เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย ดังรายละเอียดในตาราง 16 และตาราง 17

ตาราง 16 ผลลัพธ์สรุปตัวแบบสมการถดถอย (ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย)

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.769	.591	.589	.41067

จากตาราง 16 รูปแบบของสมการถดถอยสามารถอธิบายได้ว่า บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) มีความสัมพันธ์กับชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย (Y_4) ซึ่งตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) ทั้ง 3 ตัวแปรนั้นสามารถอธิบายความผันแปรของชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย ได้ร้อยละ 59.1 ค่า R^2 เท่ากับ .591

การหาค่าสัมประสิทธิ์สมการถดถอย และการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) กับตัวแปรตาม (Dependent Variables) สามารถแสดงผลการวิเคราะห์ในตาราง 17

ตาราง 17 ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบายแต่ละตัวกับตัวแปรตาม (ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย)

ตัวแปร	b	β	t	Sig.
นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	.498	.509	13.343	.000
ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	.166	.184	4.806	.000
บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)	.123	.127	3.351	.001

จากตาราง 17 เมื่อศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพล สามารถอธิบายหรือพยากรณ์ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย จาก 3 ตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) คือตัวแปรนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) ตัวแปรความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) และตัวแปรบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) จากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Enter Multiple Regression) พบว่า นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) มีอิทธิพลที่สามารถอธิบายหรือพยากรณ์ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัยได้ดีที่สุด

เป็นอันดับหนึ่ง (มีค่า β เท่ากับ .509) รองลงมาคือ ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) (มีค่า β เท่ากับ .184) และบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) (มีค่า β เท่ากับ .127) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาอิทธิพลของตัวแปรอธิบายต่อตัวแปรตามแล้ว พบว่า ตัวแปรอธิบายทุกตัวมีอิทธิพลทางบวก และตัวแปรอธิบายทุกตัวสามารถอธิบายตัวแปรตามว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.05 ทุกตัวแปร

จากผลการวิเคราะห์พหุสรุปได้ว่า ปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้ ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัยประสบความสำเร็จ คือชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัยจะต้องอาศัยปัจจัยนโยบาย และแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) และนอกจากนั้นยังต้องอาศัยปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) ในการบริหารจัดการตามชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย

2.2.4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย โดยนำค่าตัวแปรเข้าสมการถดถอยเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) กับตัวแปรตาม เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย ดังรายละเอียดในตาราง 18 และตาราง 19

ตาราง 18 ผลลัพธ์สรุปตัวแบบสมการถดถอย (ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย)

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.721	.519	.518	.53080

จากตาราง 18 สามารถอธิบายได้ว่า บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) มีความสัมพันธ์กับขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย (Y_5) ซึ่งตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) ทั้ง 3 ตัวแปรนั้นสามารถอธิบายความผันแปรของขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยได้ร้อยละ 51.9 ค่า R^2 เท่ากับ .519

การหาค่าสัมประสิทธิ์สมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) กับตัวแปรตาม (Dependent Variables) สามารถแสดงผลการวิเคราะห์ในตาราง 19

ตาราง 19 ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยและการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอธิบายแต่ละตัวกับตัวแปรตาม (ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย)

ตัวแปร	b	β	t	Sig.
นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	.644	.552	13.342	.000
ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	.150	.139	3.347	.001
บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)	.078	.067	1.641	.101

จากตาราง 19 เมื่อศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพล สามารถอธิบายหรือพยากรณ์ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย จาก 3 ตัวแปรอธิบาย (Explanatory Variables) คือตัวแปรนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) ตัวแปรความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) และตัวแปรบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) (X_3) จากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Enter Multiple Regression) พบว่านโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (X_1) มีอิทธิพลที่สามารถอธิบายหรือพยากรณ์ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยได้ดีที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง (มีค่า β เท่ากับ .552) รองลงมาคือ ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) (X_2) (มีค่า β เท่ากับ .139) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาอิทธิพลของตัวแปรอธิบายต่อตัวแปรตามแล้ว พบว่าตัวแปรอธิบายนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และตัวแปรความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) มีอิทธิพลทางบวกและตัวแปรอธิบายสามารถอธิบายตัวแปรตามว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.05 ทุกตัวแปร

จากผลการวิเคราะห์พอสรุปได้ว่า ปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยประสบความสำเร็จ คือขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยจะต้องอาศัยปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และนอกจากนั้นยังต้องอาศัย

ปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ในการบริหารจัดการตามขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย

ข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

1. ข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

จากข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ของผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนที่ให้ข้อเสนอแนะสามารถอธิบายรายละเอียดดังในตาราง 20

ตาราง 20 ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
1. การเพิ่มจำนวนบุคลากรในการรักษาความปลอดภัย	14	11.87
2. การรักษาความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง	12	10.17
3. หน่วยงานราชการมีความจริงจังในการแก้ไขปัญหาอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ	11	9.32
4. การประกาศข้อมูลข่าวสารในหลาย ๆ ช่องทาง	10	8.47
5. การประชาสัมพันธ์เรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและการเฝ้าระวังเหตุต่างๆ ให้ประชาชนได้รับทราบอยู่เสมอ	10	8.47
6. ภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันปราบปรามหรือสอดส่องดูแล และกำหนดแผนแบ่งงานกันทำอย่างชัดเจน	10	8.47
7. มีสถานที่รับแจ้งข้อมูลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	9	7.63
8. หน่วยงานทุกหน่วยงานควรมีการประสานงานกันมากขึ้น และการมีงบประมาณและอุปกรณ์ที่เพียงพอ	9	7.63
9. เจ้าหน้าที่รัฐควรเข้าถึงประชาชน	8	6.78
10. การให้ประชาชนทุกคนในพื้นที่ทั้งไทยพุทธและมุสลิมมีส่วนร่วมควรเพิ่มความใส่ใจและการยอมรับประชาชนในพื้นที่	7	5.93

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
11. การตรวจสอบให้มีความเข้มงวด เช่น ควรมีการติดตั้งกล้องวงจรปิดในถนนสายต่างๆ และสถานที่จอดรถ	5	4.24
12. การมีป้อมยาม จุดตรวจในการรักษาความปลอดภัยไว้ทุกที่	5	4.24
13. การดูแลความปลอดภัยของประชาชนในทุกสถานที่และตามสถานที่ที่มีประชาชนอยู่มากๆ หรือที่มีการจัดงานต่างๆ	3	2.54
14. การให้ผู้นำชุมชนทุกชุมชนสืบทอดบุคคลต้องสงสัยอย่างต่อเนื่อง	3	2.54
15. การติดตั้งสัญญาณโทรศัพท์ให้ครอบคลุมในทุกพื้นที่เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นสามารถติดต่อเจ้าหน้าที่รัฐได้สะดวก	2	1.70
รวม	118	100.00

จากตาราง 20 ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ เป็นข้อเสนอแนะจากบางส่วนของผู้ที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด โดยที่ผู้ตอบแบบสอบถามที่ให้ข้อเสนอแนะในด้านนี้ จำนวน 118 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 13.47 สามารถเรียงตามลำดับข้อเสนอแนะได้ดังนี้คือ การเพิ่มจำนวนบุคลากรในการรักษาความปลอดภัยมีมากที่สุด ร้อยละ 11.87 รองลงมาคือ การรักษาความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง ร้อยละ 10.17 หน่วยงานราชการมีความจริงจังในการแก้ไขปัญหาอย่างต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพ ร้อยละ 9.32 การประกาศข้อมูลข่าวสารในหลายๆ ช่องทาง ร้อยละ 8.47 การประชาสัมพันธ์เรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและการเฝ้าระวังเหตุต่างๆ ให้ประชาชนได้รับทราบอยู่เสมอ ร้อยละ 8.47 ภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันปราบปรามหรือสอดส่องดูแล และกำหนดแผน แบ่งงานกันทำอย่างชัดเจน ร้อยละ 8.47 มีสถานที่รับแจ้งข้อมูลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ร้อยละ 7.63 หน่วยงานทุกหน่วยงานควรมีการประสานงานกันมากขึ้นและการมีงบประมาณและอุปกรณ์ที่เพียงพอ ร้อยละ 7.63 เจ้าหน้าที่รัฐควรเข้าถึงประชาชน ร้อยละ 6.78 การให้ประชาชนทุกคนในพื้นที่ทั้งไทยพุทธและมุสลิมมีส่วนร่วม ควรเพิ่มความใส่ใจและการยอมรับประชาชนในพื้นที่ ร้อยละ 5.93 การตรวจสอบให้มีความเข้มงวด เช่น ควรมีการติดตั้งกล้องวงจรปิดในถนนสายต่างๆ และสถานที่จอดรถ ร้อยละ 4.24 การมีป้อมยาม จุดตรวจในการรักษาความปลอดภัยไว้ทุกที่ ร้อยละ 4.24 การดูแลความปลอดภัยของประชาชนในทุกสถานที่และตามสถานที่ที่มีประชาชนอยู่มากๆ หรือที่มีการจัดงานต่างๆ ร้อยละ 2.54 การให้ผู้นำชุมชนทุกชุมชนสืบทอดบุคคล

ต้องสงสัยอย่างต่อเนื่อง ร้อยละ 2.54 และการติดตั้งสัญญาณโทรศัพท์ที่ครอบคลุมในทุกพื้นที่เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นสามารถติดต่อเจ้าหน้าที่รัฐได้สะดวกน้อยที่สุด ร้อยละ 1.70 ตามลำดับ

2. ข้อเสนอแนะปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

จากข้อเสนอแนะปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ของผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนที่ให้ข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียดในตาราง 21

ตาราง 21 ข้อเสนอแนะปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
1. นโยบายควรมีความสอดคล้องอยู่ในทิศทางเดียวกันและชัดเจน	13	14.28
2. ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงานในพื้นที่	12	13.19
3. การปฏิบัติงานในพื้นที่อำเภอ และหมู่บ้าน บุคลากรทุกส่วนต้องประสานข้อมูลในการปฏิบัติงานที่ถูกต้องและเชื่อถือได้	11	12.09
4. การมีความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงาน	10	10.99
5. การปรับปรุงเส้นทางการคมนาคมที่สะดวกและเส้นทางที่เรียบ	9	8.89
6. การติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลในการปฏิบัติงาน	8	8.79
7. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติตามแผนและนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	7	7.69
8. การมีอุปกรณ์ในด้านต่างๆ ที่มีประสิทธิภาพ	7	7.69
9. การเสริมสร้างความร่วมมือของประชาชนในพื้นที่และเจ้าหน้าที่รัฐโดยการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามัคคี	6	6.59
10. การให้ความเท่าเทียมกันกับประชาชนทุกคน ควรเข้าใจและเข้าถึงประชาชนในพื้นที่	5	5.50
11. การศึกษาวัฒนธรรมซึ่งกันและกันของคนในพื้นที่	3	3.29
รวม	91	100.00

จากตาราง 21 ข้อเสนอแนะปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ เป็นข้อเสนอแนะ

จากบางส่วนของผู้ที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด โดยที่ผู้ตอบแบบสอบถามที่ให้ข้อเสนอแนะในด้านนี้ จำนวน 91 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 10.38 สามารถเรียงตามลำดับแบบสอบถามได้ดังนี้คือ นโยบายควรมีความสอดคล้องอยู่ในทิศทางเดียวกันและชัดเจน มีมากที่สุด ร้อยละ 14.28 รองลงมาคือ ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงานในพื้นที่ ร้อยละ 13.19 การปฏิบัติงานในพื้นที่อำเภอ และหมู่บ้าน บุคลากรทุกส่วนต้องประสานข้อมูลในการปฏิบัติงานที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ ร้อยละ 12.09 การมีความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงาน ร้อยละ 10.99 การปรับปรุงเส้นทางการคมนาคมที่สะดวกและเส้นทางที่เรียบ ร้อยละ 8.89 การติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลในการปฏิบัติงาน ร้อยละ 8.79 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติตามแผนและนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ร้อยละ 7.69 การมีอุปกรณในด้านต่างๆ ที่มีประสิทธิภาพ ร้อยละ 7.69 การเสริมสร้างความร่วมมือของประชาชนในพื้นที่และเจ้าหน้าที่รัฐโดยการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามัคคี ร้อยละ 6.59 การให้ความเท่าเทียมกันกับประชาชนทุกคน ควรเข้าใจและเข้าถึงประชาชนในพื้นที่ ร้อยละ 5.50 และการศึกษาวัฒนธรรมซึ่งกันและกันของคนในพื้นที่น้อยที่สุด ร้อยละ 3.29 ตามลำดับ

บทที่ 4

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา มีวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย มีดังนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาสภาพและระดับของการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

และสมมติฐานการวิจัย มีดังนี้ คือ

1. การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา มีการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยคือนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ขั้นตอนปฏิบัติขณะเกิดภัย และขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย

2. การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยคือนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ และบริบทระดับพื้นที่

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือบุคลากรจากภาคประชาชน ภาครัฐ และรัฐวิสาหกิจ และภาคเอกชน จำนวน 876 คน

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบเชิงพรรณนาและอธิบาย (Descriptive-Explanatory Research) โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการประมวลผลทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยการหาค่าวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) สำหรับการอธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สำหรับการวิเคราะห์การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ และการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐเป็นรายด้านและรายข้อ และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

(Enter Multiple Regression) สำหรับการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในปัจจัยต่างๆ ก็กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา สามารถอธิบายสรุปผลการวิจัยดังนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลสามารถนำผลการวิจัยมาวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัยโดยอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นหน่วยงานที่สังกัดภาคประชาชนเพศ ส่วนมากเป็นเพศชาย อายุ ส่วนมากมีอายุระหว่าง 31-40 ปี สถานภาพการสมรส ส่วนมากมีสถานภาพสมรส ศาสนา ส่วนมากนับถือศาสนาพุทธ ระดับการศึกษาสูงสุด ส่วนมากมีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ลักษณะพื้นที่อยู่อาศัย ส่วนมากมีลักษณะพื้นที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลอาชีพ ส่วนมากประกอบอาชีพเกษตรกรรม สถานที่ทำงานส่วนมากมีสถานที่ทำงานในสวนและในส่วนของรายได้ ส่วนมากมีรายได้จำนวน 7,501-10,000 บาท

2. การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ผลการศึกษา พบว่า ระดับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง หากพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัยอยู่ในระดับสูงที่สุด โดยให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย โดยให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง นโยบายและแผนระดับพื้นที่ โดยให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอยู่ในระดับต่ำที่สุด ให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ โดยสามารถแยกพิจารณาเป็นรายด้านดังนี้

2.1 ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัยอยู่ในระดับสูง โดยที่ความรวดเร็วในการให้ความช่วยเหลือการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ การประสานงานของหน่วยงานต่างๆ ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และการมี

สถานที่รับแจ้งข้อมูลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุดตามลำดับ

2.2 ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยอยู่ในระดับสูง โดยที่การปรับปรุง/แก้ไขแนวทาง กระบวนการ และกิจกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ การประเมินผลการปฏิบัติงานว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ของแผนงานและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ และการร่วมกันทบทวนและติดตามผลการปฏิบัติงานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และประชาชนเพื่อทราบถึงผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด ตามลำดับ

2.3 นโยบายและแผนระดับพื้นที่อยู่ในระดับปานกลาง โดยที่ความชัดเจนในนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ความต่อเนื่องในนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ และการกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน (หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ เช่น อำเภอ เทศบาล อบต. และหน่วยงานภาคเอกชน) ให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด ตามลำดับ

2.4 ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่การฝึกซ้อมปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ การนำกลุ่มพลังประชาชนในพื้นที่เข้าร่วมดำเนินการเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการป้องกันภัย และระดับการบริหารจัดการในด้านการประชาสัมพันธ์การปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด ตามลำดับ

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

ผลการศึกษา พบว่า ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ อยู่ในระดับสูง สามารถพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับสูงที่สุด โดยให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง และบริบทระดับพื้นที่อยู่ในระดับต่ำที่สุด โดยให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง โดยสามารถแยกพิจารณาเป็นรายด้านดังนี้

3.1 นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับสูง โดยที่ในด้านนโยบายและแผนของรัฐบาลให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด โดยแยกประเด็นเกี่ยวกับความชัดเจนของนโยบายรัฐบาลในวัตถุประสงค์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด และการกำหนดแผนงานของรัฐบาลต้องสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด ตามลำดับ รองลงมาคือ

ด้านนโยบายและแผนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้) โดยแยกประเด็นเกี่ยวกับความชัดเจนของนโยบายของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในวัตถุประสงค์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด และความต่อเนื่องของนโยบายของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด ตามลำดับ

3.2 ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) อยู่ในระดับสูง โดยเรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ความร่วมมือของหน่วยงาน (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ในระดับพื้นที่ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ความเพียงพอของบุคลากรในหน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล/อบต. ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และการประสานงานกันระหว่างองค์กรในระดับพื้นที่ คือ อำเภอ/เทศบาล/อบต. ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด ตามลำดับ

3.3 บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) อยู่ในระดับสูง โดยเรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ด้านบุคลากรภาครัฐให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด โดยแยกประเด็นเกี่ยวกับบุคลากรภาครัฐต้องมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในพื้นที่ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด และบุคลากรภาครัฐมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด ตามลำดับ รองลงมาคือด้านสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ โดยแยกประเด็นเกี่ยวกับสภาพเส้นทางคมนาคมในด้านความต่อเนื่องในการเชื่อมต่อกันระหว่างชุมชนให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด และสภาพพื้นที่เป็นชุมชนอาศัยกันอย่างหนาแน่นให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด ตามลำดับ และด้านสังคมวัฒนธรรมให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด โดยแยกประเด็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต้องมีความสอดคล้องกับประเพณีปฏิบัติในท้องถิ่นให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด และการสื่อสารโดยใช้ภาษาถิ่นในการปฏิบัติงานรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของบุคลากรในพื้นที่ให้ค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุดตามลำดับ

4. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ นั้นสามารถแบ่งการอธิบายได้ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) จากการทดสอบ พบว่า ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีค่าเทอร์เลอร์เร็นซ์สูงกว่า .2 ดังนั้นจึงสรุปว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระดังกล่าวไม่สูงมาก และนำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับตัวแปรตามด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณได้

4.2 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อหาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม โดยใช้วิธีการ Enter โดยสามารถสรุปผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วนได้ดังนี้

4.2.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในภาพรวม

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในภาพรวม สามารถอธิบายได้ดังนี้ กล่าวคือ ตัวแปรอธิบายหรือตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม คือ การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ สูงที่สุด และรองลงไปสามารถเรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ได้แก่ ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีอิทธิพลสูงที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) และปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ตามลำดับ โดยทุกตัวแปรอธิบายหรือตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรตาม และสามารถอธิบายหรือทำนายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในภาพรวม ได้ถึงร้อยละ 72.6 และมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

4.2.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในแต่ละด้าน

4.2.2.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับนโยบายและแผนระดับพื้นที่ สามารถอธิบายได้ดังนี้ กล่าวคือ ตัวแปรอธิบายหรือตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม คือนโยบายและแผนระดับพื้นที่สูงที่สุดและรองลงไปสามารถเรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ได้แก่ ปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) มีอิทธิพลสูงที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับ โดยที่ตัวแปรอธิบายหรือตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรตาม และสามารถอธิบายหรือทำนายการบริหารจัดการนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ได้ถึงร้อยละ 58.7 และมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

4.2.2.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย สามารถอธิบายได้ดังนี้ กล่าวคือ ตัวแปรอธิบายหรือตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม คือขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยสูงสุด และรองลงไปสามารถเรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) มีอิทธิพลสูงสุด รองลงมาคือ ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) และนโยบายและแผนของรัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับ โดยทุกตัวแปรอธิบายหรือตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรตามและสามารถอธิบายหรือทำนายการบริหารจัดการในขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยได้ถึงร้อยละ 52.4 และมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

4.2.2.3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับ ขั้นตอนปฏิบัติขณะเกิดภัยสามารถอธิบายได้ดังนี้ กล่าวคือ ตัวแปรอธิบายหรือตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามคือ ขั้นตอนปฏิบัติขณะเกิดภัยสูงสุดและรองลงไปสามารถเรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ได้แก่ ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีอิทธิพลสูงสุด รองลงมาคือ ปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) และปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) ตามลำดับ โดยทุกตัวแปรอธิบายหรือตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรตามและสามารถอธิบายหรือทำนายการบริหารจัดการในขั้นตอนปฏิบัติขณะเกิดภัยได้ถึงร้อยละ 59.1 และมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

4.2.2.4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับ ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย สามารถอธิบายได้ดังนี้ กล่าวคือ ตัวแปรอธิบายหรือตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม คือการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา สูงที่สุดและรองลงไปสามารถเรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ได้แก่ ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีอิทธิพลสูงสุด รองลงมาคือ ปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ตามลำดับ โดยตัวแปรอธิบายหรือตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรตามและสามารถอธิบายหรือทำนายการบริหารจัดการในขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยได้ถึงร้อยละ 51.9 และมีนัยสำคัญทางสถิติเหนือระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

5. ข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

5.1 ข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ พบว่า การเพิ่มจำนวนบุคลากรในการรักษาความปลอดภัยมีมากที่สุด รองลงมาคือ การรักษาความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง และการติดตั้งสัญญาณโทรศัพท์ให้ครอบคลุมในทุกพื้นที่เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นสามารถติดต่อเจ้าหน้าที่รัฐได้สะดวกน้อยที่สุด ตามลำดับ

5.2 ข้อเสนอแนะปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ พบว่า นโยบายควรมีความสอดคล้องอยู่ในทิศทางเดียวกันและชัดเจนมีมากที่สุด รองลงมาคือ ความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงานในพื้นที่ และการศึกษาวัฒนธรรมซึ่งกันและกันของคนในพื้นที่น้อยที่สุด ตามลำดับ

6. ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

6.1 จากสมมติฐานการวิจัยที่ได้นำเสนอ การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา มีการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย คือ นโยบายและแผนระดับพื้นที่ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย และขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย

จากผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) พบว่า แนวทางการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ คือ การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัยเป็นสภาพและระดับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยมากที่สุดที่นำมาใช้ในการปฏิบัติกับพื้นที่ รองลงมาคือ ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย นโยบายและแผนระดับพื้นที่ และขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตามลำดับ

6.2 จากสมมติฐานการวิจัยที่ได้นำเสนอการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ขึ้นอยู่ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย คือ นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ และบริบทระดับพื้นที่

จากผลการทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบ Enter (Enter Multiple Regression) พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ได้แก่ ปัจจัยด้านนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากที่สุด เนื่องจากมีค่า β มากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ และปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่น้อยที่สุด เนื่องจากมีค่า β น้อยที่สุด

โดยที่ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการศึกษาวิจัย ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอบาง จังหวัดยะลา มีรายละเอียดดังนี้

1. สมมติฐานการวิจัย : การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอบาง จังหวัดยะลา มีการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย คือ นโยบายและแผนระดับพื้นที่ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย และขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย

จากผลการศึกษาพบว่า ระดับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอบาง จังหวัดยะลา โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาสภาพของการรักษาความปลอดภัยเป็นรายด้าน ขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัยให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยโดยให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง นโยบายและแผนระดับพื้นที่ให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ โดยสามารถอธิบายการอภิปรายผลได้ดังนี้

สภาพขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสามารถอธิบายได้ว่า สภาพในขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินจำเป็นต้องมีการฝึกซ้อมการป้องกันภัยอยู่ตลอดเวลา ในขั้นตอนการปฏิบัติงานนั้นอาจมีกิจกรรมของการอบรมให้ความรู้ในการป้องกันภัยความไม่สงบที่อาจจะเกิดขึ้นเพื่อเสริมสร้างการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และการมีขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยความไม่สงบต้องมีขั้นตอนในการปฏิบัติงานที่ชัดเจน รวมถึงการมีอุปกรณ์ยานพาหนะและสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อมที่จะปฏิบัติงานการป้องกันภัยอยู่ตลอดเวลา และในขั้นตอนการป้องกันภัยที่จะขาดไม่ได้ คือการได้รับความร่วมมือจากประชาชนและจากทุกภาคส่วนในพื้นที่ในขั้นตอนของการปฏิบัติงานจะประกอบไปด้วย การประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่างๆ ในการปฏิบัติงานการป้องกันภัยเพื่อให้ความเข้าใจตรงกันของประชาชนในพื้นที่ในการปฏิบัติงานเนื่องจากภัยความไม่สงบที่เกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของศูนย์ป้องกันภัย

ฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง (2548 : 1-12) ที่กล่าวว่า ในการป้องกันภัยต้องมีการฝึกซ้อม การปฏิบัติงานการป้องกันภัย การอบรมให้ความรู้ในการปฏิบัติงานการป้องกันภัย การมีขั้นตอน ปฏิบัติงานที่ชัดเจนในการป้องกัน การมีอุปกรณ์ ยานพาหนะ และสิ่งอำนวยความสะดวก ในการรักษาความปลอดภัย การประชาสัมพันธ์การปฏิบัติงานการป้องกันภัย การนำกลุ่มพลังประชาชนในพื้นที่เข้าร่วมดำเนินการเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการป้องกันภัย และสอดคล้องกับ แนวคิดของกองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง (2548 : 2-5) กล่าวว่า สภาพการรักษาความปลอดภัยของอำเภอเบตงโดยการจัดเตรียมหน่วยงานในการเฝ้าระวัง สถานที่ต่างๆ การติดตั้งวงจรปิดในบริเวณต่างๆ การประชาสัมพันธ์โดยการจัดเตรียม รถประชาสัมพันธ์เมื่อเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ การมีอุปกรณ์ต่างๆ เช่น การจัดเตรียม เครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรอง การรองรับการก่อเหตุในด้านการเคลียร์ตะปูเรือใบโดยการจัดเตรียม รถบดถนน การดับเพลิง การช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตโดยการซ้อมแผนอุบัติเหตุ การเตรียมรถพยาบาล และชุดพยาบาลฉุกเฉินทันทีทั้งกับการเกิดเหตุความไม่สงบในพื้นที่ และสอดคล้องกับการศึกษาของรชฎ จันทรทอง (2550 : 120-123) ที่ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางแก้ไขปัญหาด้วยสันติวิธีในกรณีปัญหาความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตามแนวทางสมานฉันท์ ซึ่งพบว่า ควรมีการอบรมเจ้าหน้าที่เพื่อความเข้าใจขั้นตอนต่างๆ ในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อสามารถอธิบายให้ประชาชนเข้าใจ

สภาพของขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง สามารถอธิบายได้ว่า สภาพการปฏิบัติงานหลังจากการป้องกันภัยความไม่สงบที่เกิดขึ้น คือ มีสภาพของการปฏิบัติงานหลังการป้องกันภัยโดยในพื้นที่ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการร่วมกัน ทบทวนและติดตามผลของการปฏิบัติงาน โดยใช้วิธีการประเมินผลการปฏิบัติงานว่าบรรลุ ตามวัตถุประสงค์ของแผนงานและความต้องการของประชาชนในพื้นที่หรือไม่ เพื่อนำไปปรับปรุง แก้ไขในขั้นตอนของการปฏิบัติงานเพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่งผลให้ การปฏิบัติงานในการป้องกันภัยเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และเกิดความสำเร็จของ การบริหารจัดการในการนำนโยบายการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินไปปฏิบัติ เสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนราธิป ศรีรวม (2548 : 101) กล่าวว่า เมื่อนำแผน ไปปฏิบัติแล้วหลังจากที่ปฏิบัติงานต่างๆ เสร็จสิ้นต้องมีการดำเนินการติดตาม ประเมินผลงาน เป็นระยะหรือมีการทบทวนและติดตามแผนให้ทันกับเหตุการณ์หรืออาจเปลี่ยนแผนงานใหม่ หากพบว่าการปฏิบัติตามแผนประสบปัญหาโดยผลที่ได้รับจากการติดตามและประเมินผล จะถูกนำมาใช้เป็นปัจจัยในการพิจารณาปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนแผนงานและการปฏิบัติตาม แผนงาน และสอดคล้องกับการศึกษาของอาคม ใจแก้ว และคณะ (2544 : 81-89) ที่ได้ศึกษาเรื่องโครงสร้างและกระบวนการบริหารเพื่อป้องกันและบรรเทาอุทกภัย : กรณีศึกษา เทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งพบว่า หลังจากปฏิบัติงานเสร็จสิ้นแล้วจำเป็นต้องมี

การติดตาม มีการประเมินผล และมีการปรับปรุงกิจกรรมของแผนงาน เพื่อให้มีความพร้อม ความต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานได้ต่อไป

สภาพนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง สามารถอธิบายได้ว่า สภาพนโยบายและแผนระดับพื้นที่ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน โดยที่นโยบายและแผนจะต้องมีความต่อเนื่องชัดเจนและสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ซึ่งในการบริหารจัดการในส่วนของนโยบายและแผนงาน คือต้องมีการประสานแผนงานกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัยโดยอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่ที่มีการร่วมกันจัดทำแผนงานรวมถึงการกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานในการรักษาความปลอดภัยและการกำหนดกลยุทธ์ในการรักษาความปลอดภัย เพื่อนโยบายและแผนของการรักษาความปลอดภัยของพื้นที่มีทิศทางเดียวกันและสามารถ นำนโยบายและแผนงานการรักษาความปลอดภัยไปปฏิบัติในพื้นที่ได้สำเร็จ สอดคล้องกับแนวคิดของกองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง (2548 : 2-3) กล่าวว่าการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่อำเภอเบตงมีการประสานแผนงานการรักษาความปลอดภัยระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัย และสอดคล้องกับการศึกษาของ อาคม ใจแก้ว และคณะ (2544 : 81-89) ที่ได้ศึกษาเรื่องโครงสร้างและกระบวนการบริหาร เพื่อป้องกันและบรรเทาอุทกภัย : กรณีศึกษาเทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งพบว่า ปัจจัยของการบริหารจัดการในด้านนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ส่งผลต่อกระบวนการบริหารงานของหน่วยงานในพื้นที่ที่มีความสำเร็จ ประกอบด้วย การมีความต่อเนื่องในนโยบาย การมีความชัดเจนในนโยบาย การมีความสอดคล้องของนโยบายกับสถานการณ์การประสานแผนงานระหว่างหน่วยงาน การร่วมกันจัดทำแผนงานระหว่างหน่วยงาน การกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน และการกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานในระดับพื้นที่ และสอดคล้องกับการศึกษาของกองวิจัยและพัฒนา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2544 : 34-52) ที่ได้ศึกษาเรื่องการเกิดความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งพบว่า การบริหารจัดการในส่วนของนโยบายและแผนระดับพื้นที่โดยที่หน่วยงานต่างๆ ร่วมมือกันในการแก้ปัญหาความไม่สงบ โดยการบริหารจัดการที่ใช้นโยบายรูปแบบต่างๆ และการปรับรูปแบบของหน่วยงานหรือองค์กรในการบริหารจัดการ การประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่และการนำนโยบายไปปฏิบัติในการแก้ปัญหาต่างๆ ที่มีความต่อเนื่อง

สภาพชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย ให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง สามารถอธิบายได้ว่า สภาพชั้นตอนของการปฏิบัติขณะเกิดภัยความไม่สงบหรือภัยต่างๆ มีสภาพในการปฏิบัติขณะเกิดภัย โดยการประสานงานกันกับหน่วยงานต่างๆ ในการแก้ไขสถานการณ์ขณะที่เกิดขึ้น โดยติดตามข่าวสารที่เกิดขึ้นทุกระยะ และการประกาศกระบวนการในการปฏิบัติเมื่อมีภัยความไม่สงบเกิดขึ้น โดยมีสถานที่รับแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับภัยที่เกิดขึ้นรวมถึงการประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่างๆ มีความชัดเจนและถูกต้อง สอดคล้องกับแนวคิดของศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน

อำเภอเบตง (2548 : 1-12) ที่กล่าวว่า ในชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย ประกอบด้วย การประสานงานของหน่วยงานต่างๆ ในการรักษาความปลอดภัย การติดตามข่าวทุกระยะ โดยใกล้ชิด การดำเนินการประกาศเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย การมีสถานที่รับแจ้งข้อมูล การมีความรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์และมีความชัดเจนของข้อมูลข่าวสาร การมีความรวดเร็วในการให้ความช่วยเหลือการรักษาความปลอดภัยและการมีจำนวนบุคลากรให้ความช่วยเหลือที่เพียงพอกับการรักษาความปลอดภัยเพื่อช่วยเหลือได้ทันทั่วทั้งที่ในขณะที่เกิดภัยความไม่สงบต่างๆ สอดคล้องกับแนวคิดของกองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง (2548 : 2-5) กล่าวว่า สภาพการปฏิบัติงานในขณะเกิดภัยความไม่สงบได้มีการปฏิบัติงานรักษาความปลอดภัยโดยอาศัยชุดกำลังรบ. อรบ. อพล. อพร. และชุดกำลังประชาชนจากส่วนอื่นๆ ในการป้องกัน รวมถึงการรักษาความปลอดภัยจากสถานการณ์ความไม่สงบ และสอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริรินทร์ มหามนตรี (2547 : 152-155) ที่ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์แผนกลยุทธ์ การประชาสัมพันธ์ภาวะวิกฤตโรคซาร์สของกระทรวงสาธารณสุข พบว่า การบริหารภาวะวิกฤต การสื่อสารภาวะวิกฤต ได้แก่ การดำเนินงานเมื่อได้รับแจ้งเหตุ การจัดตั้งหน่วยงานหรือคณะทำงานในช่วงที่เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบหรือภาวะวิกฤต ได้แก่ หน่วยงานที่ทำงานในการประชาสัมพันธ์ข่าวสาร การจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการภาวะวิกฤตโดยการทำหน้าที่ในการประสานงานการปฏิบัติงานในภาวะวิกฤตและการรายงานข้อมูลข่าวสาร และสอดคล้องกับการศึกษาของพิทักษ์ศักดิ์ ทิศภาคย์ (2546 : 107) ที่ได้ศึกษาเรื่องการจัดการภาวะวิกฤตของรายการวิทยุเพื่อการสื่อสารสาธารณะ : กรณีศึกษารายการร่วมด้วยช่วยกัน ซึ่งพบว่า ในชั้นปฏิบัติงานใช้วิธีการของการประสานงานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือผู้ที่มีหน้าที่แก้ไขปัญหาโดยตรง และสอดคล้องกับการศึกษาของปิยะ กิจถาวร (2551 : 85) ที่ได้ศึกษาเรื่องโครงการเสริมสร้างศูนย์ประสานงานระดับจังหวัดในการจัดการความขัดแย้งของชุมชนพื้นที่ภาคใต้ ซึ่งพบว่า ชั้นปฏิบัติในการจัดการความขัดแย้งใช้วิธีการของการประชาสัมพันธ์ และสอดคล้องกับการศึกษาของสมบัติ ตรีภตรอง (2550 : 109) ที่ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการดำเนินงานด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน : กรณีศึกษาผู้นำชุมชนในพื้นที่สถานีตำรวจภูธรตำบลแสนสุข ซึ่งพบว่า การประชาสัมพันธ์เป็นขั้นตอนของการปฏิบัติงานในการจูงใจและสร้างแรงจูงใจให้ประชาชนทำให้กิจกรรมมีประสิทธิผลเพื่อบรรลุมิติประสงค์ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมและเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และสอดคล้องกับการศึกษาของฉัตรสุดา วงศาอ้วน (2548 : 67) ที่ได้ศึกษาเรื่องการจัดการสื่อสารในภาวะวิกฤตของบริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งพบว่า ความรวดเร็ว ความถูกต้องของข้อมูลข่าวสารโดยอาศัยข้อมูลจากทุกแหล่งเพื่อนำมาวิเคราะห์และตัดสินใจในชั้นการดำเนินการจัดการกับภาวะวิกฤตการตัดสินใจที่รวดเร็วและถูกต้องตามลำดับความรุนแรง

กล่าวสรุปได้ว่า สภาพและระดับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา คือในระดับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง และสภาพในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในการบริหารในสภาพของด้านขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัยสภาพของการปฏิบัติงานต้องมีการฝึกซ้อมการป้องกันภัยอยู่ตลอดเวลา รวมถึงการอบรมในการป้องกันภัยมีขั้นตอนในการปฏิบัติงานที่มีความชัดเจน รวมถึงการมีอุปกรณ์ ยานพาหนะและสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อมที่จะปฏิบัติงานการป้องกันภัยอยู่ตลอดเวลา มีการประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่างๆ ในการป้องกันภัยเพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันของประชาชนในพื้นที่ในการปฏิบัติงานเนื่องจากภัยความไม่สงบที่เกิดขึ้น การบริหารในด้านสภาพขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยโดยมีสภาพของขั้นตอนการทบทวนและติดตามผลของการปฏิบัติงานเพื่อให้มีความพร้อมมีความต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานได้ต่อไป ในส่วนของสภาพการบริหารในด้านนโยบายและแผนระดับพื้นที่จะต้องมีสภาพของนโยบายและแผนที่มีความต่อเนื่องชัดเจนและสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ที่มีการประสานแผนงานกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัย โดยอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ การนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่ที่มีความต่อเนื่อง และการบริหารในชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัยการประสานงานกันกับหน่วยงานต่างๆ ในการแก้ไขสถานการณ์ขณะที่เกิดขึ้น โดยติดตามข่าวสารที่เกิดขึ้นทุกระยะ และการประกาศกระบวนการในการปฏิบัติเมื่อมีภัยความไม่สงบเกิดขึ้นการมีสถานที่รับแจ้งข้อมูลการมีความรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์และมีความชัดเจนของข้อมูลข่าวสาร การมีความรวดเร็วในการให้ความช่วยเหลือการรักษาความปลอดภัยและการมีจำนวนบุคลากรให้ความช่วยเหลือที่เพียงพอ

2. สมมติฐานการวิจัย : การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการคือ ปัจจัยด้านนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยด้านความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ ปัจจัยด้านบริบทระดับพื้นที่

จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ รวมทั้งในส่วนของนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย ซึ่งอธิบายว่า ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะมีอิทธิพลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ อันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา สอดคล้องกับแนวคิดของศุภชัย ยาวะประภาส (2540 : 101-117) ที่กล่าวว่า

ปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จหรือกำหนดความล้มเหลวของการบริหารจัดการในการนำนโยบายไปปฏิบัติ นโยบายต้องมีความสอดคล้องกับค่านิยม ความเชื่อ วัฒนธรรม ที่มีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ มีความชัดเจนและมีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ และสอดคล้องกับแนวคิดของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (2551 : 9) ที่กล่าวว่า นโยบายของพื้นที่ ต้องมีความสอดคล้องกับวัฒนธรรมของประชาชนในพื้นที่ และสอดคล้องกับการศึกษาของกิตติ รัตนฉายา (2533 : 75-76) ที่ได้ศึกษาเรื่องปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างชาวไทยพุทธ และชาวไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่กล่าวว่า นโยบายและแผนในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความสัมพันธ์กับนโยบายและแผนในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระดับพื้นที่ คือ นโยบายและแผนมีความชัดเจนทำให้การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมีความต่อเนื่องสามารถนำไปปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกล้า ทองขาว (2548 : 183-185) ที่กล่าวว่าตัวแปรอิสระทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นโยบายต้องมีความชัดเจนของรายละเอียดของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายที่เหมาะสม และสอดคล้องกับการศึกษาของรัชณี ภัคโกโคย (2538 : 197-202) ที่ได้ศึกษาเรื่องการบริหารจัดการพัฒนาชุมชนเมืองไปปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลเมืองบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ซึ่งพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการบริหารจัดการงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือปัจจัยด้านความชัดเจน และสอดคล้องกับการศึกษาของอิทธิชัย สีดำ (2553 : 206-210) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ไปปฏิบัติ : ศึกษากรณีผู้นำนโยบายไปปฏิบัติในจังหวัดปัตตานี พบว่า นโยบายมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและนโยบายสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชน

ปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม /สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินฯ รวมทั้งในส่วนของนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ขั้นตอนปฏิบัติขณะเกิดภัย ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย ซึ่งอธิบายได้ว่า ปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม /สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) จะมีอิทธิพลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา อธิบายได้ว่า ปัจจัยบริบทด้านประชาชน คือการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย และการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกิจกรรมหรือโครงการในนโยบายการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง (2550 : 2-3) ที่ว่าการให้ประชาชนในพื้นที่อำเภอเบตงมีส่วนในการสนับสนุนให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาคความไม่สงบสอดคล้องกับแนวคิดของเดชน์ จรูญเรืองฤทธิ์ (2532 : 1) ที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของ

ประชาชน รวมถึงการสร้างความเข้าใจระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่ และการสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนในพื้นที่ภายใต้ภาวะของสถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้น และสอดคล้องกับการศึกษาของบุคอรี เพ็ชรหนู (2549 : 88-89) ที่ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความไม่สงบทางสังคมของชุมชนมุสลิมภาคใต้ของประเทศไทย : การศึกษาเฉพาะกรณีความเห็นของนักศึกษามุสลิม ซึ่งพบว่า ประชาชนต้องมีส่วนร่วมในเชิงนโยบายทั้งในการกำหนดนโยบายและการปฏิบัติตามนโยบาย และสอดคล้องกับการศึกษาของรติวรรณ วัฒนกร (2550 : 29-44) ที่ได้ศึกษาเรื่องสิ่งรบกวนครอบครัวระดับการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนครอบครัวและภาวะสุขภาพครอบครัวที่เผชิญสถานการณ์ความไม่สงบจากการก่อการร้ายในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งพบว่า ประชาชนในครอบครัวให้ความร่วมมือปฏิบัติตามนโยบายในการแก้ปัญหาสถานการณ์ความไม่สงบของรัฐบาล

ในส่วนของปัจจัยบริบทด้านบุคลากรภาครัฐ ซึ่งอธิบายได้ว่า บุคลากรที่ปฏิบัติงานตามแนวทางการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยต้องมีความตั้งใจจริง มีความรู้ มีความสามารถในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับแนวคิดของกองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง (2548 : 2-3) ที่กล่าวว่ากลุ่มบุคลากรภาครัฐในอำเภอเบตง คือบุคลากรที่เป็นพนักงานในหน่วยงานของรัฐและบุคลากรที่เป็นข้าราชการต้องมีความรู้ความสามารถในการรักษาความปลอดภัย และสอดคล้องกับแนวคิดของแวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น (1975 : 445-488, อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2539 : 465) ที่กล่าวว่าบุคลากรภาครัฐเป็นผู้นำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีความตั้งใจจริง มีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงานและปรับตัวให้สอดคล้องกับพื้นที่ และสอดคล้องกับการศึกษาของอาคม ใจแก้ว (2533 : 170-258) ที่ได้ศึกษาเรื่องการนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ : ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จ ที่กล่าวว่า บุคลากรภาครัฐมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานตามขั้นการปฏิบัติขณะเกิดภัย และระดับนโยบายและแผนระดับพื้นที่ และมีการนำไปปฏิบัติด้วยความตั้งใจจริงเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกิดความสำเร็จตามนโยบายการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และสอดคล้องกับการศึกษาของรัชณี ภัคโกโคย (2538 : 197-202) ที่ได้ศึกษาเรื่องการนำนโยบายการพัฒนาชุมชนเมืองไปปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลเมืองบางบัวทองจังหวัดนนทบุรี ซึ่งพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการนำนโยบายไปปฏิบัติคือปัจจัยด้านบุคลากร ผู้ที่ปฏิบัติงานนั้นต้องมีความตั้งใจจริงในการปฏิบัติงานเพื่อให้การปฏิบัติงานประสบความสำเร็จ

รวมถึงในส่วนของปัจจัยบริบทด้านสังคมวัฒนธรรม ซึ่งอธิบายได้ว่าการปฏิบัติงานในพื้นที่ต้องมีความสอดคล้องกับศาสนา ภาษา วัฒนธรรม ความเชื่อของพื้นที่ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยไปปฏิบัติ สอดคล้องกับแนวคิดของกองวิชาการและแผนเทศบาลเมืองเบตง (2552 : 2) กล่าวว่า สภาพทางสังคมของอำเภอเบตง ประกอบด้วย ชนกลุ่มหลายกลุ่มอาศัยอยู่ร่วมกันในพื้นที่ คือ

คนไทยที่นับถือศาสนาอิสลาม มีภรรยาที่ท้องถิ่นใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน คนไทยที่นับถือศาสนาพุทธและคนไทยเชื้อสายจีน คนไทยที่นับถือศาสนาคริสต์และฮินดู ซึ่งเป็นการผสมผสานวัฒนธรรมที่หลากหลายแต่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับการศึกษาของวิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และวิทยาลัยอิสลามยะลา (2548 : 437) ที่ศึกษาเรื่องความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส) ซึ่งพบว่า การจัดการปัญหาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ นโยบายของภาครัฐควรคำนึงถึงการยอมรับอัตลักษณ์และความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีความเป็นธรรมและมีความเท่าเทียมกันในสังคม การส่งเสริมความเข้าใจและการตระหนักรู้ของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นเพื่อลดความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ และสอดคล้องกับการศึกษาของทิพวรรณ กิตติวิบูลย์ (2550 : 62-80) ที่ได้ศึกษาเรื่องเหตุการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : เปรียบเทียบความเชื่อเกี่ยวกับสาเหตุและข้อเสนอแนะระหว่างผู้ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ซึ่งนับถือศาสนาต่างกัน ซึ่งพบว่า ภาครัฐต้องเข้าใจรวมทั้งยอมรับในวิถีชีวิต ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรมของคนในพื้นที่สามารถทำให้ปฏิบัติงานตามนโยบายได้สำเร็จ และสอดคล้องกับการศึกษาของศุภชัย มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (2542 : 67-72) ที่ได้ศึกษาวิเคราะห์สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงด้านสังคมจิตวิทยา เศรษฐกิจและความมั่นคงของจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งพบว่า ภาษาถิ่นและวัฒนธรรมมีอิทธิพลโดยตรงกับประชาชนในพื้นที่ ดังนั้นการปฏิบัติงานในพื้นที่ต้องมีความสอดคล้องกับภาษาและวัฒนธรรมของพื้นที่เพื่อให้การปฏิบัติงานมีความสำเร็จ และสอดคล้องกับการศึกษาของอิทธิพร บัวหลวง (2551 : 110) ที่ได้ศึกษาผลกระทบจากวิกฤตการณ์ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีต่อเศรษฐกิจชุมชน : ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชน อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี พบว่า ปัจจัยแห่งความสำเร็จในการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือการยอมรับความแตกต่างทางสังคม มีความจริงใจให้เกียรติซึ่งกันและกันซึ่งมีผลต่อความมั่นคงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ และสอดคล้องกับการศึกษาของอิทธิชัย สีดำ (2553 : 206-210) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ไปปฏิบัติ : ศึกษากรณีผู้นำนโยบายไปปฏิบัติในจังหวัดปัตตานี พบว่า การเข้ามาแก้ไขปัญหาปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต้องคำนึงถึงอัตลักษณ์และวิถีชีวิต คือการปฏิบัติตามนโยบายไม่ทำให้ชีวิตของคนในพื้นที่เปลี่ยนไป

สำหรับปัจจัยบริบทด้านสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ ซึ่งอธิบายได้ว่าสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพในส่วนของความต่อเนื่องของเส้นทางการคมนาคมเพื่อความรวดเร็วในการคมนาคม ความหนาแน่นในการอยู่อาศัยของประชาชนในพื้นที่ซึ่งมีผลต่อการบริหารจัดการในการนำนโยบายการรักษาความปลอดภัยไปปฏิบัติ สอดคล้องกับแนวคิดของธีรศักดิ์ สารภูษิตสันต์ (2551 : 74) กล่าวว่าในการรักษาความปลอดภัย

มีการกำหนดพื้นที่การรักษาความปลอดภัย รวมถึงมีการรักษาความปลอดภัยในเขตพื้นที่รอยต่อระหว่างหมู่บ้านกับชุมชน สอดคล้องกับแนวคิดของซีมา และรอนดิเนลลี (1983 : 26, อ้างถึงใน สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2549 : 458-460) ที่กล่าวว่ากระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติมีเงื่อนไขสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จ คือสภาพแวดล้อมสังคมของพื้นที่ ได้แก่ สภาพทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น ถนน และสอดคล้องกับแนวคิดของ กองวิชาการและแผนเทศบาลเมืองเบตง (2552 : 2) กล่าวว่าอำเภอเบตงตั้งอยู่ในแนวเทือกเขา สันกาลาศีรีทางตอนใต้สุดของประเทศไทย ลักษณะพื้นที่คล้ายหัวหอกที่พุ่งไปอยู่ในดินแดนของประเทศอื่น และพื้นที่ประกอบด้วย ที่ราบสูง เนินเขา ลุ่มน้ำ ดังนั้นการรักษาความปลอดภัยจึงต้องมีการวางแผนการปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัยให้มีความเหมาะสมกับพื้นที่ และสอดคล้องกับศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง (2548 : 1-12) กล่าวว่า การรักษาความปลอดภัยต้องมีการวางแผนงานและปฏิบัติที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ และสอดคล้องกับแนวคิดของแวน มีเตอร์ และแวน ฮอร์น (1975 : 445, อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2539 : 465) ที่กล่าวว่าสภาพแวดล้อมทางกายภาพเป็นปัจจัยส่งเสริมให้แผนงานหรือโครงการประสบความสำเร็จ และสอดคล้องกับการศึกษาของอาคม ใจแก้ว และคณะ (2544 : 81-89) ที่ได้ศึกษาเรื่องโครงสร้างและกระบวนการบริหารเพื่อป้องกันและบรรเทาอุทกภัย : กรณีศึกษาเทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่กล่าวว่า การมีเส้นทางของถนนที่ใช้ในการคมนาคมขนส่ง เพื่อสะดวกในการบริหารจัดการในด้านของการให้ความช่วยเหลือบรรเทาภัย

ปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบฯ รวมทั้งในส่วนของนโยบายและแผนระดับพื้นที่ ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ขั้นตอนปฏิบัติขณะเกิดภัย ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย ซึ่งอธิบายได้ว่า หน่วยงานในพื้นที่ คืออำเภอ เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล และหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อการรักษาความปลอดภัยที่สำเร็จ (กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, 2548 : 2-3) และปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) จะมีอิทธิพลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา และสอดคล้องกับการศึกษาของประดิษฐ์ ยอดม่วง (2531 : 109-111) ที่ได้ศึกษาเรื่องการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติในระดับอำเภอในประเทศไทย ซึ่งพบว่า ความพร้อมของบุคลากรเป็นส่วนที่สำคัญในการผลักดันให้นโยบายบรรลุตามเป้าหมาย ทำให้เกิดการสนับสนุนการปฏิบัติงานตามนโยบาย และสอดคล้องกับการศึกษาของ ณรงค์กร พรหมประสิทธิ์ (2546 : 83) ที่ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการป้องกันอุบัติเหตุจราจรตามโครงการเมาไม่ขับไปสู่การปฏิบัติ ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ คือปัจจัยด้านความพร้อมขององค์กรของพื้นที่ในปัจจุบันด้าน

ความพร้อมของบุคลากร โครงสร้างขององค์กร สถานที่ งบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ หรือเครื่องมือเครื่องใช้ในการปฏิบัติงาน และสอดคล้องกับการศึกษาของวรวิทย์ ชูวงษ์ (2537 : 218-224) ที่ได้ศึกษาเรื่องการนำนโยบายไปปฏิบัติ : โครงการก่อสร้างถนน รพช. ซึ่งพบว่า องค์กรต้องมีความพร้อมในปัจจัยด้านงบประมาณ ปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านข้อมูล และการติดต่อสื่อสาร รวมถึงทรัพยากรทางด้านอุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ ในการปฏิบัติงาน ตามนโยบายที่สำเร็จ

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของสุรพร เสียนสลาย (2539 : 271-277) ที่ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ : ศึกษากรณีนโยบายการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมในประเทศไทย ที่กล่าวว่า ปัจจัยทางด้านความพร้อมของการนำนโยบายไปปฏิบัติในด้านความพร้อมของงบประมาณ บุคลากร และความร่วมมือของประชาชนรวมถึงบุคลากรของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินไปปฏิบัติที่มีความสำเร็จ และสอดคล้องกับการศึกษาของวิภา ทองรัตน์ (2546 : 129) ที่ได้ศึกษาเรื่องการนำนโยบายกองทุนหมู่บ้านไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา ตำบลสทิงหม้อ อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ซึ่งพบว่า องค์กรต่าง ๆ มีการให้ความร่วมมือกันในการปฏิบัติงานซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และสอดคล้องกับการศึกษาของกองวิจัยและพัฒนาสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2544 : 34-52) ที่ได้ศึกษาเรื่องการเกิดความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งพบว่า การประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่เพื่อจัดการแก้ปัญหาภาคใต้ และการนำนโยบายไปปฏิบัติในการแก้ปัญหาต่าง ๆ มีความต่อเนื่องเพื่อให้หน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่มีความพร้อมสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุป ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่อำเภอเบตงนั้นประกอบด้วย ปัจจัยนโยบายและแผนของรัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือต้องมีความสอดคล้องกับค่านิยม ความเชื่อ วัฒนธรรมของพื้นที่ที่มีความชัดเจนและมีความต่อเนื่องของนโยบาย ปัจจัยบริบทระดับพื้นที่ คือประชาชน ผู้นำชุมชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัย บุคลากรภาครัฐในพื้นที่มีความรู้ ความตั้งใจจริงในการปฏิบัติงาน ด้านสังคมวัฒนธรรม คือการปฏิบัติงานในพื้นที่ต้องมีความสอดคล้องกับหลักปฏิบัติทางศาสนา และมีความสอดคล้องกับวัฒนธรรมทางด้านภาษา และความเชื่อของประชาชนในพื้นที่ รวมถึงด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพในความสัมพันธ์ของความสะอาด และความหนาแน่นของชุมชนในพื้นที่มีผลต่อการรักษาความปลอดภัยที่มีความรวดเร็ว และสุดท้ายปัจจัยความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ คือการมีความพร้อมของหน่วยงานอำเภอ เทศบาล และอบต. ในการรักษาความปลอดภัยทั้งในส่วนของแผนการรักษาความปลอดภัย

งบประมาณ (เงิน) บุคลากร อุปกรณ์สำหรับการรักษาความปลอดภัยเพื่อสามารถรักษาความปลอดภัยในพื้นที่อำเภอเบตงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในภาพรวม

การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในภาพรวมสามารถอธิบายเรียงตามลำดับความสำคัญมากที่สุดจนถึงลำดับความสำคัญน้อยที่สุดดังต่อไปนี้

1.1.1 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในภาพรวมจะต้องให้ความสำคัญในด้านนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากที่สุด โดยนโยบายและแผนในการรักษาความปลอดภัยต้องมีความชัดเจน มีความต่อเนื่อง มีความสอดคล้องกับปัญหาสถานการณ์ และต้องมีความสอดคล้องกับวัฒนธรรม โดยที่การปฏิบัติตามนโยบายและแผนนั้นมีการประสานแผนงาน และมีการกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานโดยที่หน่วยงานในพื้นที่มีส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

1.1.2 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยด้านบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในภาพรวมเป็นความสำคัญรองลงมา เพราะบริบทในด้านของประชาชนโดยการสนับสนุนของผู้นำท้องถิ่น ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดปฏิบัติตามนโยบายการรักษาความปลอดภัย, ด้านบุคลากรภาครัฐเป็นผู้ปฏิบัติต้องมีความตั้งใจจริง มีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงาน มีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะวัฒนธรรมของพื้นที่ และต้องมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัย, ด้านสังคมวัฒนธรรมโดยการสื่อสารโดยใช้ภาษาถิ่นในการปฏิบัติงาน ต้องมีความสอดคล้องกับประเพณีปฏิบัติในท้องถิ่นและสอดคล้องกับวัฒนธรรม ค่านิยมและความเชื่อของประชาชนในพื้นที่, ด้านสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ คือการมีความต่อเนื่องของเส้นทางคมนาคม สภาพทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ เช่น ถนน สภาพพื้นที่ในด้านความหนาแน่นในการอยู่อาศัยมีผลต่อการปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่

1.1.3 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยโดยการอาศัยความร่วมมือขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) เป็นการบริหารจัดการที่ให้ความสำคัญในการประสานสุดท้าย กล่าวคือ การปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัยต้องอาศัยความเพียงพอของบุคลากรในการปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัย รวมถึงการมีความเพียงพอของงบประมาณในการสนับสนุนให้ การปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัยความเพียงพอของวัสดุ อุปกรณ์การรักษาความปลอดภัย ความร่วมมือของหน่วยงานอำเภอ หน่วยงานเทศบาล และหน่วยงานองค์การบริหารส่วนตำบลในการประสานงานกันระหว่างองค์กรในระดับพื้นที่ในการรักษาความปลอดภัย

1.2 ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในแต่ละด้าน

1.2.1 การบริหารจัดการในด้านนโยบายและแผนระดับพื้นที่

การบริหารจัดการในด้านนโยบายและแผนระดับพื้นที่ที่ต้องให้ความสำคัญกับด้านบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) มากที่สุด โดยการให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ในการปฏิบัติงานและการอาศัยผู้นำชุมชนในการรักษาความปลอดภัย การให้ความสำคัญกับบุคลากรภาครัฐในการปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัย โดยที่บุคลากรภาครัฐนั้นต้องมีความตั้งใจจริง มีความรู้และมีความสามารถในการปฏิบัติงาน สามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงาน ลักษณะวัฒนธรรมในพื้นที่ในความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา ของประชาชนในพื้นที่ ตลอดถึงสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพในทางด้านทำเลที่ตั้งของพื้นที่เพื่อมีความเหมาะสมในการกำหนดกลวิธีการปฏิบัติงาน และรองลงมาคือ การให้ความสำคัญในนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีความต่อเนื่อง มีความชัดเจน มีความสอดคล้องกับปัญหาสถานการณ์ และสอดคล้องกับวัฒนธรรมของพื้นที่ รวมถึงสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

1.2.2 การบริหารจัดการในด้านขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย

การบริหารจัดการในด้านขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ต้องให้ความสำคัญกับบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) มากที่สุด เนื่องจากการปฏิบัติงานการป้องกันภัยต้องอาศัยประชาชนในพื้นที่โดยการสนับสนุนของผู้นำท้องถิ่นการอาศัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติงานในการป้องกันภัย บุคลากรภาครัฐต้องมีความตั้งใจจริงมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงาน การปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะวัฒนธรรม ตลอดถึงการปรับตัวให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของพื้นที่

รองลงมาคือ การให้ความสำคัญกับความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) กล่าวคือต้องมีความเพียงพอของบุคลากร มีความเพียงพอของงบประมาณ มีความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์ มีความร่วมมือและมีการประสานงานในหน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล/อบต. และประการสุดท้ายคือ การให้ความสำคัญกับนโยบายและแผนของรัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยที่นโยบายและแผนต้องมีความชัดเจน มีความต่อเนื่อง มีความสอดคล้องกับปัญหาสถานการณ์ และสอดคล้องกับวัฒนธรรมของพื้นที่

1.2.3 การบริหารจัดการในด้านชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย

การบริหารจัดการในด้านชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัยต้องให้ความสำคัญกับนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากที่สุด รองลงมาคือ การให้ความสำคัญกับความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) และประการสุดท้ายคือ ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัยต้องให้ความสำคัญกับบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)

1.2.4 การบริหารจัดการในด้านขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย

การบริหารจัดการในด้านขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัยต้องให้ความสำคัญกับนโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากที่สุด และรองลงมาคือ การให้ความสำคัญกับความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยใช้พื้นที่ของอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ในการศึกษาวิจัย สำหรับการศึกษาวิจัยในโอกาสต่อไปควรทำการศึกษาดังนี้

2.1 เน้นการศึกษาวิจัยเชิงลึกด้วยระเบียบวิธีเชิงคุณภาพที่สามารถนำไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างความสำเร็จของการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินได้อย่างเป็นรูปธรรมภายใต้การมีส่วนร่วมของหน่วยงานและบุคลากรในระดับพื้นที่ (Action Research)

2.2 ศึกษาเปรียบเทียบการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบระหว่างจังหวัดในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

การปกครอง, กรม. 2546. ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน. กรุงเทพฯ : กระทรวงมหาดไทย. (สำเนา)

กล้า ทองขาว. 2534. “การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ : กรณีศึกษานโยบายรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ”, วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรดุษฎีบัณฑิต (การบริหารการพัฒนา) คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (สำเนา)

_____. 2548. แนวคิดและหลักการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ. ใน นโยบายสาธารณะและการวางแผน. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546. การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ธรรมสารจำกัด.

กิตติ รัตนฉายา. 2533. “ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้”, วิทยานิพนธ์เสนอต่อวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร. (สำเนา)

จรัญ มะลูลีม. 2547. ชาวไทยมุสลิมในประเทศไทย. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาปัญหาการเมืองในภูมิภาคและชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

จินตนา บุญบังการ และณัฐพันธ์ เขจรนนท์. 2546. การจัดการเชิงกลยุทธ์. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.

จตุรรัตน์ เอื้ออำนวย และคณะ. 2548. รายงานการดำเนินกระบวนการยุติธรรมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : ปัญหาและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ.

- ฉัตรสุดา วงศาอ้วน. 2548. “การจัดการสื่อสารในภาวะวิกฤตของบริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน)”, วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาครัฐและเอกชน) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (สำเนา)
- ฉันทนา บรรพศิริโชค. 2543. การพัฒนาและความขัดแย้ง : ทางเลือกบนเส้นทางประชาธิปไตย. กรุงเทพฯ : มุลนิธิเด็ก.
- ชวลิต อาคมธน. 2540. การบริหารความปลอดภัยในการทำงาน. กรุงเทพมหานคร : พิมพ์พรินต์ติ้งเซ็นเตอร์จำกัด.
- ณรงค์ ชูประกอบ. 2546. หลักและวิธีการวางนโยบายการเกษตร. กรุงเทพฯ : กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.
- ณรงค์กร พรหมประสิทธิ์. 2546. “ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการป้องกันอุบัติเหตุจากรถไฟไปปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณีโครงการเมาไม่ขับในเขตกรุงเทพมหานครของกองบังคับการตำรวจจราจร”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (สำเนา)
- ณัฐพันธ์ เขจรนันท์ และฉัตยาพร เสมอใจ. 2547. การจัดการ. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่นจำกัด (มหาชน).
- ดวงทิพย์ วรพันธ์. 2545. ประชาสัมพันธ์ในภาวะวิกฤต. กรุงเทพมหานคร : เทวาครีเอชั่นจำกัด.
- เดชน์ จรูญเรืองฤทธิ์. 2532. การรักษาความปลอดภัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : อัมรินทร์พรินต์ติ้งกรุ๊ป. (สำเนา)
- ติน ปรัชญพฤทธิ์. 2538. พจนานุกรมศัพท์รัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไตรรัตน์ โภคพลากรณ์. 2548. การวางแผนยุทธศาสตร์และการพยากรณ์. ใน นโยบายสาธารณะและการวางแผน. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ถวัลย์รัฐ วรเทพวุฒิพงษ์. 2539. นโยบายสาธารณะและการวางแผน. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

_____. 2540. การกำหนดและวิเคราะห์นโยบายสาธารณะ : ทฤษฎีและการประยุกต์ใช้. กรุงเทพฯ : เสมาธรรม.

ทศพร ศิริสัมพันธ์. 2539. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิพวรรณ กิตติวิบูลย์. 2550. รายงานการวิจัยการศึกษาเหตุการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : เปรียบเทียบความเชื่อเกี่ยวกับสาเหตุและข้อเสนอแนะระหว่างผู้ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ที่นับถือศาสนาต่างกัน. กรุงเทพฯ : คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (สำเนา)

ที่ทำการปกครองจังหวัดยะลา. 2551. ฐานข้อมูลบุคลากรที่ว่าการอำเภอเบตง ประจำปี 2551. ยะลา : ที่ทำการปกครองจังหวัดยะลา. (สำเนา)

ที่ทำการปกครองอำเภอเบตง. 2551. ฐานข้อมูลบุคลากรศูนย์ป้องกันบรรเทาสาธารณภัย อำเภอเบตง ประจำปี 2551. ยะลา : ที่ทำการปกครองอำเภอเบตง. (สำเนา)

ที่ทำการไปรษณีย์สาขาเบตง. 2551. ฐานข้อมูลบุคลากรที่ทำการไปรษณีย์สาขาเบตง ประจำปี 2551. ยะลา : ที่ทำการไปรษณีย์สาขาเบตง. (สำเนา)

ที่ว่าการอำเภอเบตง. 2552. ฐานข้อมูลบุคลากรฝ่ายความมั่นคงอำเภอเบตง ประจำปี 2551. ยะลา : ที่ว่าการอำเภอเบตง. (สำเนา)

ธงชัย สันติวงษ์. 2541. ทฤษฎีองค์การและการออกแบบ. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

_____. 2543. องค์การและการบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- ธนาคารกรุงไทยสาขาเบตง. 2551. **ฐานข้อมูลบุคลากรธนาคารกรุงไทยสาขาเบตง ประจำปี 2551.** ยะลา : ธนาคารกรุงไทยสาขาเบตง. (สำเนา)
- ธนาคารกรุงไทยสาขาสุขยางค์. 2551. **ฐานข้อมูลบุคลากรธนาคารกรุงไทยสาขาสุขยางค์ ประจำปี 2551.** ยะลา : ธนาคารกรุงไทยสาขาสุขยางค์. (สำเนา)
- ธนาคารออมสิน. 2551. **ฐานข้อมูลบุคลากรธนาคารออมสิน ประจำปี 2551.** ยะลา : ธนาคารออมสิน. (สำเนา)
- ธีรศักดิ์ สารภูษิตสันต์. 2551. “การศึกษารูปแบบการรักษาความปลอดภัยตนเองของชุมชนใน จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. (สำเนา)
- นราธิป ศรีราม. 2548. **ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการวางแผนพัฒนา. ใน นโยบายสาธารณะ และการวางแผน.** นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บุคอรีย์ เพ็ชรหนู. 2549. “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความไม่สงบทางสังคมของชุมชนมุสลิมภาคใต้ ของประเทศไทย : การศึกษาเฉพาะกรณีความเห็นของนักศึกษามุสลิม”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (สำเนา)
- บุญเกียรติ ชีวะตระกูลกิจ. 2548. **การจัดการเชิงยุทธศาสตร์สำหรับ CEO.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุขุมและบุตร.
- บุญมี สมสุข. 2541. “การป้องกันอาชญากรรมกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของผู้ใช้บริการรถจักรยานยนต์รับจ้างในเขตกองบังคับการตำรวจนครบาล 2”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมวิทยาประยุกต์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (สำเนา)
- ประชุม รอดประเสริฐ. 2528. **นโยบายและการวางแผน (หลักการและทฤษฎี).** กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนสตรีเนติศึกษา.

- ประดิษฐ์ ยอดม่วง. 2531. “การนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติในระดับอำเภอในประเทศไทย”,
วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (สำเนา)
- ประมวล รุจนเสรี. 2542. การบริหาร-การจัดการที่ดี (Good Governance). กรุงเทพฯ
: อสารศึกษาดินแดน.
- ประเวศ วะสี. 2547. ธรรมภิบาล : การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่. กรุงเทพฯ
: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (สำเนา)
- ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนจังหวัดสมุทรสงคราม. 2549. แผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน
จังหวัดสมุทรสงคราม. สมุทรสงคราม : ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน. (สำเนา)
- ปิยะ กิจถาวร. 2551. งานวิจัยโครงการเสริมสร้างศูนย์ประสานงานระดับจังหวัดในการจัดการ
ความขัดแย้งของชุมชนพื้นที่ภาคใต้. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
(สำเนา)
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2540. ศัพท์รัฐศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.
- พลุ เดชะรินทร์. 2546. Balanced Scorecard รู้ลึกในการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิทักษ์ศักดิ์ ทิศภาคย์. 2546. “การจัดการภาวะวิกฤตของรายการวิทยุเพื่อการสื่อสารสาธารณะ
: กรณีศึกษารายการร่วมด้วยช่วยกัน”, วิทยานิพนธ์วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต
(การบริหารสื่อสารมวลชน) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (สำเนา)
- ไพบูลย์ ช่างเรียน. 2542. สังคม วัฒนธรรม และการบริหารแบบไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : เสมาธรรม.
- ไพโรจน์ บาลัน. 2550. การจัดการภาวะวิกฤต. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- มยุรี อนุมานราชธน. 2549. นโยบายสาธารณะ : แนวความคิด กระบวนการและการ
วิเคราะห์. เชียงใหม่ : คณินิจการพิมพ์.

มยุรี อนุমানราชธน. 2549. นโยบายสาธารณะ. กรุงเทพฯ : ธรรมการพิมพ์.

ยุทธ ไกยวรรณ. 2551. การสร้างเครื่องมือวิจัย. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.

รชฎ จันทร์ทอง. 2550. “แนวทางแก้ไขปัญหาด้วยสันติวิธีในกรณีปัญหาความไม่สงบ ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตามแนวทางสมานฉันท์”, วิทยานิพนธ์ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (สำเนา)

รติวรรณ วัธนากร. 2550. “สิ่งรบกวนครอบครัว ระดับการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนครอบครัว และภาวะสุขภาพครอบครัวที่เผชิญสถานการณ์ความไม่สงบจากการก่อการร้าย ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย”, วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (สำเนา)

รัชณี ภัคโกโคย. 2538. “การนำนโยบายการพัฒนาชุมชนเมืองไปปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณี เทศบาลเมืองบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (สำเนา)

วเรช จันทรศร และณัฐรา วิจิณัยภาค. 2539. “การนำนโยบายไปปฏิบัติ : ตัวแบบคุณค่า”. ใน 4 ทศวรรษรัฐประศาสนศาสตร์ : รวมบทความทางวิชาการ 2498-2538. กรุงเทพฯ : โครงการเอกสารตำรา คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

วเรช จันทรศร. 2532. การศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (สำเนา)

_____. 2540. การนำนโยบายไปปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการ ปฏิรูประบอบราชการ. (สำเนา)

_____. 2542. การนำนโยบายไปปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดสหายบล็อกและการพิมพ์.

วรวิทย์ ชูวงศ์. 2537. “การนำนโยบายไปปฏิบัติ : โครงการก่อสร้างถนน รพช.”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (สำเนา)

- วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์ และคณะ. 2546. การวางแผนกลยุทธ์ศิลปะการกำหนดแผนองค์กร
สู่ความเป็นเลิศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อินโนกราฟฟิกส์.
- วัน เดชพิชัย. 2535. คู่มือการวิจัยและการประเมินโครงการทางการศึกษา
และพฤติกรรมศาสตร์. ปัตตานี : มนตรีบริการ.
- วิจัยและพัฒนา, กอง. 2544. รายงานการวิจัยการเกิดความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดน
ภาคใต้. กรุงเทพฯ : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
- วิชาการและแผนเทศบาลเมืองเบตง, กอง. 2552. แผนพัฒนาสามปี (2552-2554). ยะลา
: กองวิชาการและแผนเทศบาลเมืองเบตง.
- วิภา ทองรัตน์. 2546. “การนำนโยบายกองทุนหมู่บ้านไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาตำบลสทิงหม้อ
อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (สำเนา)
- วิทยากร เชียงกุล. 2543. อธิบายศัพท์การเมืองการปกครองสมัยใหม่. กรุงเทพฯ : สายธาร.
- วิฑูรย์ วิริยะสกุลธรณ์. 2538. การแก้ปัญหาความขัดแย้งโดยสันติวิธี. กรุงเทพฯ
: สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ.
- วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. 2545. การบริหารเมืองหลวงและการบริหารท้องถิ่น : สหรัฐอเมริกา
อังกฤษ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น และไทย. กรุงเทพมหานคร : โฟร์เพช.
- วิรัช ลภีรัตน์กุล. 2549. กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ในภาวะวิกฤตและการบริหาร
ภาวะวิกฤต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิรินทร มหามนตรี. 2547. “แผนกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ภาวะวิกฤต : ศึกษากรณี
โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง (โรคซาร์ส) ของกระทรวงสาธารณสุข”,
วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (สำเนา)
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. 2545. องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ : ธรรมสารจำกัด.

ศุภชัย ยาวะประภาส. 2540. นโยบายสาธารณะ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้. 2553. ข้อมูลจำนวนผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บของอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ปี พ.ศ. 2547-2552. ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้ : ปัตตานี. (สำเนา)

_____. 2553. ข้อมูลจำนวนเหตุการณ์ความไม่สงบในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ปี พ.ศ. 2547-2552. ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้ : ปัตตานี. (สำเนา)

ศูนย์บริการลูกค้าที่โอทีจำกัดมหาชนสาขาเบตง. 2551. ฐานข้อมูลบุคลากรศูนย์บริการลูกค้าที่โอที จำกัดมหาชน สาขาเบตง ประจำปี 2551. ยะลา : ศูนย์บริการลูกค้าที่โอที จำกัดมหาชนสาขาเบตง. (สำเนา)

ศูนย์ป้องกันบรรเทาสาธารณภัยเทศบาลเมืองเบตง. 2552. ฐานข้อมูลบุคลากรศูนย์ป้องกันบรรเทาสาธารณภัยเทศบาลเมืองเบตง ประจำปี 2551. ยะลา : ศูนย์ป้องกันบรรเทาสาธารณภัยเทศบาลเมืองเบตง. (สำเนา)

ศูนย์ป้องกันบรรเทาสาธารณภัยอำเภอเบตง. 2551. ฐานข้อมูลบุคลากรศูนย์ป้องกันบรรเทาสาธารณภัยอำเภอเบตง ประจำปี 2551. ยะลา : ศูนย์ป้องกันบรรเทาสาธารณภัยอำเภอเบตง. (สำเนา)

ศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง. 2548. แผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ประจำปี 2548. ยะลา : ที่ว่าการอำเภอเบตง. (สำเนา)

ศูนย์วิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 2542. รายงานการวิจัยโครงการศึกษาวิเคราะห์สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงด้านสังคมจิตวิทยา. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (สำเนา)

ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้. 2551. ความเป็นมาศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้. ยะลา : สำนักนโยบายและแผน. (สำเนา)

ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้. 2551. รายงานประจำปี 2551. ยะลา : สำนักนโยบายและแผน. (สำเนา)

ส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, กรม. 2553. ข้อมูลทั่วไปตำบลตาเนาะแมเราะ. (ออนไลน์). สืบค้นได้จาก : <http://www.thaitambon.com/tambon/ttambon.asp?ID=950203>. (3 กันยายน 2553).

_____. 2553. ข้อมูลทั่วไปตำบลธารน้ำทิพย์. (ออนไลน์). สืบค้นได้จาก : <http://www.thaitambon.com/tambon/ttambon.asp?ID=950205>. (3 กันยายน 2553).

_____. 2553. ข้อมูลทั่วไปตำบลยะรม. (ออนไลน์). สืบค้นได้จาก : <http://www.thaitambon.com/tambon/ttambon.asp?ID=950209> (3 กันยายน 2553).

_____. 2553. ข้อมูลทั่วไปตำบลยี่เออร์เวง. (ออนไลน์). สืบค้นได้จาก : <http://www.thaitambon.com/tambon/ttambon.asp?ID=950204>. (3 กันยายน 2553).

สงวน ช่างฉัตร. 2541. พฤติกรรมองค์การ. พิษณุโลก : สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม. (สำเนา)

สถานีตำรวจภูธรเบตง. 2551. สถิติข้อมูลยอดกำลังพล ประจำปี 2551. ยะลา : ฝ่ายวิชาการกำลังพล. (สำเนา)

สภาที่ปรึกษาเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนใต้. 2551. สภาพปัญหาและแนวทางแก้ไข สถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้. ยะลา : ยะลาการพิมพ์.

สมบัติ ตรีภตรอง. 2550. “แนวทางการดำเนินงานด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชน : กรณีศึกษาผู้นำชุมชนในพื้นที่สถานีตำรวจภูธรแสนสุข”, วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา. (สำเนา)

สมบัติ อารงธัญวงศ์. 2549. นโยบายสาธารณะ : แนวความคิด การวิเคราะห์ และกระบวนการ. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ : เสมาธรรม.

สมพร เฟื่องจันทร์. 2540. นโยบายสาธารณะ : ทฤษฎีและการปฏิบัติ. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

สมยศ นวีการ. 2544. การบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : บรรณกิจ 1991 จำกัด.

สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสาขาเบตง. 2551. ฐานข้อมูลบุคลากรสำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสาขาเบตง ประจำปี 2551. ยะลา : สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสาขาเบตง. (สำเนา)

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2551. กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (สำเนา)

สำนักงานจังหวัดยะลา. 2550. ยะลา. ยะลา : ยะลาการพิมพ์.

_____. 2551. ฐานข้อมูลบุคลากรเทศบาลประจำปี 2551. ยะลา : สำนักงานจังหวัดยะลา. (สำเนา)

_____. 2551. ฐานข้อมูลบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลพื้นที่อำเภอเบตง ประจำปี 2551. ยะลา : สำนักงานจังหวัดยะลา. (สำเนา)

_____. 2551. ข้อมูลหน่วยงานภาครัฐจังหวัดยะลา. ยะลา : สำนักงานจังหวัดยะลา. (สำเนา)

สำนักงานประชาสัมพันธ์สาขาเบตง. 2551. ฐานข้อมูลบุคลากรสำนักงานประชาสัมพันธ์สาขาเบตง ประจำปี 2551. ยะลา : สำนักงานประชาสัมพันธ์สาขาเบตง. (สำเนา)

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว. 2553. สรุปข้อมูลผู้เยี่ยมชมเยือน ปี พ.ศ. 2546-2552. ปัตตานี : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (สำเนา)

สำนักบริหารการทะเบียนที่ว่าการอำเภอเบตง. 2551. การตรวจสอบบ้านจากทะเบียนบ้าน ณ
เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2551. ยะลา : สำนักบริหารการทะเบียนที่ว่าการอำเภอเบตง.
(สำเนา)

สำนักบริหารการทะเบียนเทศบาลเมืองเบตง. 2551. การตรวจสอบบ้านจากทะเบียนบ้าน ณ
เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2551. ยะลา : สำนักบริหารการทะเบียนเทศบาลเมืองเบตง.
(สำเนา)

สำนักปลัดเทศบาลเมืองเบตง. 2550. โครงการเครือข่ายรักษาความสงบเรียบร้อยเบตง.
ยะลา : เทศบาลเมืองเบตง. (สำเนา)

สุชาติ เศวตบดี. 2549. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายแก้ปัญหาเสพติด
ไปปฏิบัติในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน”, ดุษฎีนิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุสิต
มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุดจิต นิมิตกุล. 2543. กระทบมหาดไทยกับการบริหารจัดการที่ดีในการปกครองที่ดี
(Good Governance). กรุงเทพฯ : บพิธการพิมพ์.

สุภาพร พิศาลบุตร. 2548. หลักการวางแผน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร
: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

สุรพร เสียนสลาย. 2539. “การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ
: ศึกษากรณีนโยบายการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมในประเทศไทย”,
วิทยานิพนธ์ปริญญาพัฒนบริหารศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (สำเนา)

สุรพล กาญจนจิตรรา. 2534. ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ
: กรมการพัฒนาชุมชน.

เสรี วงษ์มณฑา. 2542. การประชาสัมพันธ์ : ทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร
: บิซิเนสเว็ลด์. (สำเนา)

เสาวนีย์ จิตต์หมวด. 2550. สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : จากปัญหาสู่สมานฉันท์.
กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยและพัฒนาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. (สำเนา)

โสภณ ทองปาน. 2536. นโยบายเกษตรไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เลิศชัยการพิมพ์.

อธิภัทร บัวหลวง. 2551. “ผลกระทบจากวิกฤตการณ์ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีต่อ
เศรษฐกิจชุมชน : ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชน อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี”,
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (สำเนา)

อนันต์ เกตุวงศ์. 2542. แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับการวางแผน. ใน เอกสารการสอนชุดวิชา
นโยบายสาธารณะและการวางแผน. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ. 2551. คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี. กรุงเทพฯ
: สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา. (สำเนา)

อาคม ใจแก้ว และคณะ. 2544. รายงานวิจัยโครงสร้างและกระบวนการบริหารเพื่อป้องกัน
และบรรเทาอุทกภัย : กรณีศึกษาเทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. สงขลา
: คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

อาคม ใจแก้ว. 2533. “การนำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ : ศึกษาปัจจัย
ที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จ”, วิทยานิพนธ์ปริญญาพัฒนบริหารศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (สำเนา)

_____. 2543. รายงานวิจัยผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำที่มีต่อวิถีชีวิตชาวไทย
มุสลิมและชาวไทยพุทธ : ศึกษาเปรียบเทียบเขตชนบท-เมือง ในพื้นที่ 5 จังหวัด
ชายแดนภาคใต้. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

_____. 2545. วิธีวิทยาการวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์. สงขลา : ภาควิชา
รัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

อำนาจการเสริมสร้างสันติสุขอำเภอเบตง, กอง. 2548. แผนเผชิญเหตุพิทักษ์เมืองเบตง.
ยะลา : ที่ว่าการอำเภอเบตง.

อิทธิชัย สีดำ. 2553. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ไปปฏิบัติ : ศึกษากรณีผู้นำนโยบายไปปฏิบัติในจังหวัดปัตตานี”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. (สำเนา)

อิสลามศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และอิสลามยะลา, วิทยาลัย. 2548. รายงานวิจัยความต้องการที่แท้จริงของประชาชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส). ปัตตานี : วิทยาลัยอิสลามศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และวิทยาลัยอิสลามยะลา. (สำเนา)

อุทัย เลหาวิเชียร. 2528. การบริหารการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุทัย หิรัญโต. 2519. สังคมวิทยาประยุกต์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.

_____. 2526. สารานุกรมศัพท์รัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : ทิพย์อักษร.

เอมอัชฌา (รัตนริมจง) วัฒนบูรานนท์. 2548. ความปลอดภัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

ภาษาอังกฤษ

Cronbach, Lee Joseph. *Essentials of psychological testing*. 5th ed. New York : Harper Collin.

Likert, Rensis. 1961. *New Pattern of Management*. New York : Mc Graw Hill.

Lloyd, L. Byars. 1991. *Strategic Management : Formulation and Implementation, Concepts and Cases*. 3rd ed. New York : Harper Collin.

William, F. Glueck. and Lawrence, R. Jauch. 1984. *Business Policy and Strategic Management*. 4th ed. New York : Mc Graw Hill.

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1
แบบสอบถาม

เลขที่.....

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
ของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่
สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

คำชี้แจง

1. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ซึ่งผลการศึกษาคงไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูลแต่อย่างใด
2. แบบสอบถามชุดนี้ประกอบด้วยคำถาม 4 ตอน รวมจำนวน 68 ข้อ คือ
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป จำนวน 10 ข้อ
 - ตอนที่ 2 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา จำนวน 24 ข้อ
 - ตอนที่ 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ จำนวน 32 ข้อ
 - ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ จำนวน 2 ข้อ
3. การศึกษาเพื่อทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จะสำเร็จได้ด้วยดีหากได้รับการอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามจากท่าน

ผู้วิจัยขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงในความกรุณาร่วมมือตอบแบบสอบถาม

ด้วยความเคารพอย่างสูง

(นางสาวสุวิมล แซ่ก่อง)

นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง ด้านหน้าข้อความหรือเติมข้อความลงในช่องว่าง
ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. หน่วยงานที่สังกัดของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ภาคประชาชน 2. ภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ
 3. ภาคเอกชนหรือสถานประกอบการ

2. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

3. อายุ.....ปี

4. สถานภาพการสมรส

1. โสด 2. สมรส
 3. หย่าร้าง 4. หม้าย

5. ศาสนา

1. พุทธ 2. อิสลาม
 3. คริสต์ 4. อื่นๆ (ระบุ)

6. ระดับการศึกษาสูงสุด

1. ประถมศึกษา 2. มัธยมศึกษาตอนต้น
 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย 4. ปวช.
 5. ปวส. 6.ปริญญาตรี
 7. ปริญญาโท 8. อื่นๆ (ระบุ)

7. ลักษณะพื้นที่อยู่อาศัย

1. ในเขตเทศบาล 2. นอกเขตเทศบาล

8. อาชีพ

☐ 1. ข้าราชการ.....	☐ 2. พนักงานราชการ.....
☐ 3. พนักงานรัฐวิสาหกิจ	☐ 4. ผู้ประกอบการ
☐ 5. รับจ้าง.....	☐ 6. เกษตรกรรม
☐ 7. อื่น ๆ (ระบุ)	

9. สถานที่ทำงาน

☐ 1. ที่ว่าการอำเภอเขตง	☐ 2. เทศบาลเมืองเขตง
☐ 3. องค์การบริหารส่วนตำบล	☐ 4. สถานีตำรวจภูธร
☐ 5. สำนักงานประปา	☐ 6. ศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน
☐ 7. การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค	☐ 8. ที่ทำการไปรษณีย์
☐ 9. ธนาคารกรุงไทย	☐ 10. ศูนย์บริการลูกค้าทีโอที จำกัดมหาชน
☐ 11. ธนาคารออมสิน	☐ 12. โรงแรม
☐ 13. สถานบันเทิง	☐ 14. ร้านอาหาร
☐ 15. ร้านค้าปลีก	☐ 16. อื่น ๆ (ระบุ)

10. รายได้..... บาท/เดือน

ตอนที่ 2 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ อันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือเพียงคำตอบเดียวตามความคิดเห็นของท่าน และตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด (กรุณาตอบทุกข้อ) เกี่ยวกับการบริหารจัดการ รักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตามระดับดังนี้

0 = ระดับการบริหารจัดการน้อยที่สุด/ไม่มี

1 = ระดับการบริหารจัดการน้อย

2 = ระดับการบริหารจัดการปานกลาง

3 = ระดับการบริหารจัดการมาก

4 = ระดับการบริหารจัดการมากที่สุด

ข้อ	การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	ระดับการบริหารจัดการ				
		4	3	2	1	0
1. นโยบายและแผนระดับพื้นที่						
1.1	ความต่อเนื่องในนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ					
1.2	ความชัดเจนในนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ					
1.3	นโยบายของหน่วยงานระดับพื้นที่ (อำเภอ เทศบาล และอบต.) มีความสอดคล้องกับปัญหาสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่					
1.4	การประสานแผนงานในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระหว่างหน่วยงานในพื้นที่					
1.5	การร่วมกันจัดทำแผนงานจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระหว่างหน่วยงานในพื้นที่					
1.6	การกำหนดบทบาทหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของแต่ละหน่วยงานในระดับพื้นที่					
1.7	การกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน (หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ เช่น อำเภอ เทศบาล อบต. และหน่วยงานภาคเอกชน)					

(ต่อ)

ข้อ	การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	ระดับการบริหารจัดการ				
		4	3	2	1	0
2. ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย						
2.1	การฝึกซ้อมปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
2.2	การอบรมให้ความรู้ในการปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
2.3	การมีขั้นตอนปฏิบัติงานที่ชัดเจนในการป้องกันรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
2.4	การมีอุปกรณ์ ยานพาหนะและสิ่งอำนวยความสะดวกในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
2.5	การประชาสัมพันธ์การปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
2.6	การนำกลุ่มพลังประชาชนในพื้นที่เข้าร่วมดำเนินการเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการป้องกันภัยในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
3. ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย						
3.1	การประสานงานของหน่วยงานต่างๆ ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
3.2	การติดตามข่าวทุกระยะโดยใกล้ชิดในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
3.3	ดำเนินการประกาศเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่อมีภัยเหตุการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้น					
3.4	การมีสถานที่รับแจ้งข้อมูลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
3.5	การมีความรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
3.6	ความชัดเจนของข้อมูลข่าวสารในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					

(ต่อ)

ข้อ	การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	ระดับการบริหารจัดการ				
		4	3	2	1	0
3.7	ความรวดเร็วในการให้ความช่วยเหลือการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
3.8	การมีจำนวนบุคลากรให้ความช่วยเหลือที่เพียงพอกับการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
4. ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย						
4.1	การร่วมกันทบทวนและติดตามผลการปฏิบัติงานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และประชาชน เพื่อทราบถึงผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน					
4.2	การประเมินผลการปฏิบัติงานว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ของแผนงานและความต้องการของประชาชนในพื้นที่					
4.3	การปรับปรุง/แก้ไขแนวทาง กระบวนการ และกิจกรรม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือเพียงคำตอบเดียวตามความคิดเห็นของท่าน และตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด (กรุณาตอบทุกข้อ) เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตามระดับดังนี้

0 = ระดับที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการน้อยที่สุด/ไม่มี

1 = ระดับที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการน้อย

2 = ระดับที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการปานกลาง

3 = ระดับที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการมาก

4 = ระดับที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการมากที่สุด

ข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ระดับที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการ				
		4	3	2	1	0
1. นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน						
- นโยบายและแผนของรัฐบาลในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน						
1.1	ความชัดเจนของนโยบายรัฐบาลในวัตถุประสงค์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
1.2	ความชัดเจนของนโยบายรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
1.3	นโยบายรัฐบาลมีความสอดคล้องกับปัญหาสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ในพื้นที่					
1.4	นโยบายรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินสอดคล้องกับวัฒนธรรมของพื้นที่ภายใต้การมีส่วนร่วมของหน่วยงานระดับพื้นที่					
1.5	การกำหนดแผนงานของรัฐบาลต้องสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
1.6	การประสานแผนงานในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระหว่างหน่วยงานระดับรัฐบาลและหน่วยงานในระดับพื้นที่					

(ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ระดับที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการ				
		4	3	2	1	0
1.7	การกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานของรัฐบาลโดยให้หน่วยงานในพื้นที่มีส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
- นโยบายและแผนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้) ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน						
1.8	ความชัดเจนของนโยบายของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในวัตถุประสงค์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
1.9	ความต่อเนื่องของนโยบายของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
1.10	ความสอดคล้องกับสถานการณ์ในพื้นที่ของนโยบายของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
1.11	การประสานแผนงานของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้กับหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา					
1.12	การกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้กับหน่วยงานในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา					
1.13	การร่วมกันจัดทำแผนงานของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้กับหน่วยงานในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา					
2. ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน						
2.1	ความเพียงพอของบุคลากรในหน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล/อบต. ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
2.2	ความเพียงพอของงบประมาณขององค์กรในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
2.3	ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์ (วิทยุสื่อสาร ยานพาหนะ) ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					

(ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ระดับที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการ				
		4	3	2	1	0
2.4	ความร่วมมือของหน่วยงาน (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ในระดับพื้นที่ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
2.5	การประสานงานกันระหว่างองค์กรในระดับพื้นที่ คืออำเภอ/เทศบาล/อบต. ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
3. บริบทระดับพื้นที่ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน						
- ด้านประชาชน						
3.1	การสนับสนุนของผู้นำท้องถิ่นในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
3.2	ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
3.3	ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
- ด้านบุคลากรภาครัฐ						
3.4	บุคลากรภาครัฐซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต้องมีความตั้งใจจริง					
3.5	บุคลากรภาครัฐมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและพื้นที่					
3.6	บุคลากรภาครัฐมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะวัฒนธรรมในพื้นที่ (เช่น การใช้ภาษาถิ่น)					
3.7	บุคลากรภาครัฐต้องมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในพื้นที่					
- ด้านสังคมวัฒนธรรม						
3.8	การสื่อสารโดยใช้ภาษาถิ่นในการปฏิบัติงานรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของบุคลากรในพื้นที่					
3.9	การบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต้องมีความสอดคล้องกับประเพณีปฏิบัติในท้องถิ่น					

(ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ระดับที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการ				
		4	3	2	1	0
3.10	การติดต่อกับประชาชนในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สอดคล้องกับวัฒนธรรม ค่านิยมและความเชื่อ					
- ด้านสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ						
3.11	สภาพเส้นทางคมนาคมในด้านความต่อเนื่องในการเชื่อมต่อกันระหว่างชุมชน					
3.12	สภาพพื้นที่เป็นภูเขา/ป่า					
3.13	การมีเส้นทางคมนาคมสะดวกเข้าถึงในทุกหมู่บ้าน					
3.14	สภาพพื้นที่เป็นชุมชนอาศัยกันอย่างหนาแน่น					

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

1. ข้อเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

.....

2. ข้อเสนอแนะแนวทางปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

.....

(ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม)

ภาคผนวก 2

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้

1. ยุทธศาสตร์การคุ้มครองความปลอดภัยการอำนวยความสะดวกและเป็นธรรมเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในอำนาจรัฐและสร้างภูมิคุ้มกันแก่คนกลุ่มเสี่ยง

1.1 ยุทธศาสตร์บูรณาการแผนงานพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมกับแผนงานการรักษาความปลอดภัยให้สนับสนุนซึ่งกันและกัน

- โครงการ การเพิ่มประสิทธิภาพการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและชีวิตของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

1.2 ยุทธศาสตร์การส่งเสริมการพัฒนาประสิทธิภาพงานยุติธรรม

- โครงการการพัฒนากระบวนการยุติธรรมกระแสหลักในทุกหน่วยงานให้สามารถรองรับการแก้ไขปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- โครงการการพัฒนากระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ หรือทางเลือกเพื่อเบี่ยงเบนคดีออกจากกระบวนการยุติธรรมกระแสหลักด้วยการไกล่เกลี่ยประนอมข้อพิพาทตั้งแต่ระดับชุมชนถึงชั้นศาลและการประชุมถึงชั้นศาลและการประชุมกลุ่มครอบครัวในกรณีที่เด็กเยาวชนกระทำความผิด

- โครงการการเสริมสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการยุติธรรมและสร้างเครือข่ายชุมชน

- โครงการการช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย

- โครงการการพัฒนาเทคโนโลยีในกระบวนการยุติธรรม

1.3 ยุทธศาสตร์ช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง

- โครงการการเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบ

- โครงการการเสริมสร้างและช่วยเหลือครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบ

1.4 ยุทธศาสตร์ปรับความคิดความเชื่อกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวกับกระบวนการก่อความไม่สงบ

- โครงการการตัดวงจรการส่งทอดอุดมการณ์แบ่งแยกดินแดน การบิดเบือนหลักคำสอนที่ไม่ถูกต้อง การปลูกฝังความคิด ความเชื่อที่ไม่ถูกต้องในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน

- โครงการการปฏิบัติการจิตวิทยาต่อกลุ่มผู้หลงผิดและเครือข่าย

- โครงการการส่งเสริมมวลชนสัมพันธ์

- โครงการการประชาสัมพันธ์เชิงรุกในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้

- โครงการการเสริมสร้างความรักชาติไทย

- 1.5 ยุทธศาสตร์ป้องกันและแก้ปัญหาเสพติดอย่างจริงจังครบวงจรและต่อเนื่อง
- โครงการการแก้ไขปัญหาเสพติด
2. ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างความมั่นคงทางอาชีพและรายได้แก่ผู้มีรายได้น้อยให้พึ่งพาตนเอง
- 2.1 ยุทธศาสตร์พัฒนาความมั่นคงด้านอาชีพ และรายได้ และความมั่นคงในการดำรงชีวิตของกลุ่มเป้าหมาย
- โครงการแก้ปัญหาที่ดินทำกิน หนี้สิน และที่อยู่อาศัยแก่กลุ่มคนยากจน
 - โครงการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนที่ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัตถุดิบในพื้นที่
 - โครงการพัฒนากลุ่ม/องค์กร/สถาบันเกษตรกร
 - การพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและการแปรรูปสินค้าเกษตรหลักที่เป็นแหล่งรายได้และอาหาร เช่น ข้าว ไม้ผล ประมง ปศุสัตว์
 - โครงการพัฒนาเกษตรกรรมแบบยั่งยืนตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและเกษตรอินทรีย์
 - โครงการพัฒนาตลาดเพื่อการสนับสนุนการกระจายสินค้าเกษตรจากผู้ผลิตสู่ผู้บริโภค
- 2.2 ยุทธศาสตร์สนับสนุนกระบวนการชุมชนเข้มแข็ง
- โครงการเสริมสร้างกระบวนการชุมชนเข้มแข็งและพัฒนาศักยภาพผู้นำชุมชน
 - โครงการเสริมสร้างเครือข่ายสนับสนุนการพัฒนาชุมชน
 - โครงการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพแผนชุมชน
- 2.3 ยุทธศาสตร์ฟื้นฟูและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาอาชีพ และการอยู่ร่วมกัน ระหว่างคนและทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน
- โครงการฟื้นฟูอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดิน และแหล่งน้ำ
 - โครงการงานจัดระบบการใช้ระบบการใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตป่าเสื่อมโทรม
 - โครงการพัฒนาแหล่งน้ำชลประทานและระบบส่งน้ำเพื่อจัดสรรให้เกษตรกรอย่างเพียงพอ
 - โครงการฟื้นฟูแหล่งทรัพยากรชายฝั่งเพื่อเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์น้ำ
 - โครงการสนับสนุนการผลิตปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพเพื่อลดการใช้ปุ๋ยเคมี
 - โครงการฟื้นฟูชุดลอกแหล่งน้ำเพื่อการผลิตสัตว์น้ำแหล่งอาหารชุมชน

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพคนเพื่อสร้างโอกาสการมีงานทำและยกระดับคุณภาพชีวิต

3.1 ยุทธศาสตร์ขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบทุกระดับอย่างจริงจัง

- โครงการพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- โครงการพัฒนาการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรม
- โครงการสนับสนุนทุนการศึกษาส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาแก่สตรี

และเยาวชน

- โครงการส่งเสริมการศึกษาดูชีวิต
- โครงการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอาชีพและการมีงานทำ

3.2 ยุทธศาสตร์พัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้เพียงพอ มีคุณภาพได้มาตรฐานและประชาชนเข้าถึงบริการอย่างทั่วถึง

- โครงการก่อสร้างปรับปรุงและพัฒนาบริการสาธารณสุข
- โครงการผลิตและพัฒนาศัลยแพทย์และสาธารณสุข
- โครงการปรับปรุงและพัฒนาความปลอดภัยในสถานบริการสาธารณสุข

ทุกระดับ

- โครงการปรับปรุงพัฒนาเครื่องมือและอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่ทันสมัย
- โครงการเสริมสร้างสุขภาวะปลอดภัยและป้องกันภัยคุกคามสุขภาพ

3.3 ยุทธศาสตร์พัฒนาความเข้มแข็งสถาบันครอบครัวและเสริมสร้างศักยภาพของกลุ่มคน

- โครงการเสริมสร้างครอบครัวที่อบอุ่น
- โครงการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันครอบครัว
- โครงการพัฒนาศักยภาพผู้นำครอบครัว

3.4 ยุทธศาสตร์พัฒนาทักษะฝีมือแรงงานให้มีคุณภาพได้มาตรฐานตามความต้องการของตลาดแรงงานทั้งในและต่างประเทศ

- โครงการฝึกอบรมทักษะฝีมือแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการ

ของตลาด

4. ยุทธศาสตร์เสริมสร้างความเข้มแข็งฐานเศรษฐกิจของพื้นที่และการพัฒนาความร่วมมือกับต่างประเทศ

4.1 ยุทธศาสตร์ขยายการผลิตด้านการเกษตรให้หลากหลายเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมแปรรูปและตลาด

- โครงการพัฒนาการผลิตสินค้าเกษตรเดิมที่มีศักยภาพ เช่น ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ไม้ผล ประมง และปศุสัตว์

- โครงการสนับสนุนภาคเอกชนจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปที่ใช้
วัตถุดิบในท้องถิ่น เช่น ผลิตภัณฑ์ยาง น้ำมันปาล์ม เป็นต้น

- โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมจากวัสดุและผลิตผลทางการเกษตร
- โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมฮาลาล
- โครงการพัฒนาทางพาราครบวงจร
- โครงการพัฒนาพลังงานทางเลือกและพลังงานทดแทน
- โครงการสนับสนุนการทำประมงร่วมกับประเทศเพื่อนบ้าน

4.2 ยุทธศาสตร์พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการเกษตร
อุตสาหกรรม การค้า และการบริหาร

- โครงการพัฒนาอุตสาหกรรม
- โครงการก่อสร้างสะพานและถนนสายหลัก
- โครงการพัฒนาและปรับปรุงสนามบิน
- โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว
- โครงการเพิ่มสิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจในการลงทุน
- โครงการมาตรการเพิ่มค่าใช้จ่ายของรัฐโดยเร่งการลงทุนในโครงสร้าง

พื้นฐานที่มีความสำคัญเร่งด่วนและมีความพร้อม

4.3 พัฒนาความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านภายใต้โครงการ IMT-GT

- โครงการพัฒนาและการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและที่ทำกา
ด้านชายแดน

- โครงการจัดทำผังเมืองชายแดน

4.4 สร้างโอกาสใหม่ในการพัฒนาเศรษฐกิจของพื้นที่ด้วยการเปิดประตู
ทางทะเลสู่นานาชาติ

- โครงการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมและระบบโลจิสติกส์
- โครงการพัฒนาท่าเรือน้ำลึก
- โครงการพัฒนาเมือง/ชุมชนหลังท่าเรือน้ำลึก

4.5 ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจที่ดีต่อต่างประเทศ

- โครงการพัฒนาความสัมพันธ์กับต่างประเทศ

5. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการเขตฯ

5.1 ยุทธศาสตร์เร่งปรับปรุงและจัดทำกฎระเบียบเฉพาะในเขตพัฒนาพิเศษ
เฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้

- โครงการพัฒนาปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบในเขตพัฒนาพิเศษ
เฉพาะกิจ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2551 : 19-24)

ภาคผนวก 3
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแสดงค่าอัตราส่วนความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

1. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ข้อ	การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	ผลการประเมิน					ΣR	IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 5		
1. นโยบายและแผนระดับพื้นที่								
1.1	ความต่อเนื่องในนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.2	ความชัดเจนในนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.3	นโยบายของหน่วยงานระดับพื้นที่ (อำเภอ เทศบาล และอบต.) มีความสอดคล้องกับปัญหาสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.4	การประสานแผนงานในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระหว่างหน่วยงานในพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

* ได้แก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว

** ไม่ได้นำมาใช้

ข้อ	การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	ผลการประเมิน					ΣR	IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิระดับพื้นที่ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิระดับพื้นที่ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิระดับพื้นที่ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิระดับพื้นที่ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิระดับพื้นที่ 5		
1.5	การร่วมกันจัดทำแผนงานจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระหว่างหน่วยงานในพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.6	การกำหนดบทบาทหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของแต่ละหน่วยงานในระดับพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.7	การกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน (หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ เช่น อำเภอ เทศบาล อบต. และหน่วยงานภาคเอกชน)	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2. ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย								
2.1	การฝึกซ้อมปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2.2	การอบรมให้ความรู้ในการปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2.3	การมีขั้นตอนปฏิบัติงานที่ชัดเจนในการป้องกันรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2.4	การมีอุปกรณ์ ยานพาหนะและสิ่งอำนวยความสะดวกในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

* ได้แก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว

** ไม่ได้นำมาใช้

ข้อ	การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	ผลการประเมิน					ΣR	IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 5		
2.5	การประชาสัมพันธ์การปฏิบัติงานการป้องกันภัยในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2.6	การดำเนินการให้การสนับสนุนกำลังคนในการป้องกันภัยเมื่อได้รับการร้องขอ	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2.7	การนำกลุ่มพลังประชาชนในพื้นที่เข้าร่วมดำเนินการเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการป้องกันภัย	+1	+1	+1	+1	0	+4	0.8**
3. ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย								
3.1	การประสานงานของหน่วยงานต่าง ๆ ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.2	การติดตามข่าวทุกระยะโดยใกล้ชิดในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.3	ดำเนินการประกาศเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่อมีภัยเหตุการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.4	การมีสถานที่รับแจ้งข้อมูลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.5	การมีความรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.6	ความชัดเจนของข้อมูลข่าวสารในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.7	ความรวดเร็วในการให้ความช่วยเหลือการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

* ได้แก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว

** ไม่ได้นำมาใช้

ข้อ	การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ	ผลการประเมิน					ΣR	IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิ อันดับที่ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ อันดับที่ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ อันดับที่ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิ อันดับที่ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิ อันดับที่ 5		
3.8	การมีจำนวนบุคลากรให้ความช่วยเหลือที่เพียงพอกับการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
4. ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย								
4.1	การร่วมกันทบทวนและติดตามผลการปฏิบัติงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และประชาชน เพื่อทราบถึงผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
4.2	การประเมินผลการปฏิบัติงานว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ของแผนงานและความต้องการของประชาชนในพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
4.3	การปรับปรุง/แก้ไขแนวทาง กระบวนการ และกิจกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

* ได้แก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว

** ไม่ได้นำมาใช้

2. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

ข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ผลการประเมิน					ΣR	IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 5		
1. นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน								
- นโยบายและแผนของรัฐบาลในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน								
1.1	ความชัดเจนของนโยบายรัฐบาลในวัตถุประสงค์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.2	ความต่อเนื่องของนโยบายรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.3	นโยบายรัฐบาลมีความสอดคล้องกับปัญหาสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ในพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.4	นโยบายรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินสอดคล้องกับวัฒนธรรมของพื้นที่ภายใต้การมีส่วนร่วมของหน่วยงานระดับพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.5	การกำหนดแผนงานของรัฐบาลต้องสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

* ได้แก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว

** ไม่ได้นำมาใช้

ข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ผลการประเมิน					ΣR	IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 5		
1.6	การประสานแผนงานในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระหว่างหน่วยงานระดับรัฐบาลและหน่วยงานในระดับพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.7	การกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานของรัฐบาลโดยให้หน่วยงานในพื้นที่มีส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
- นโยบายและแผนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้) ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน								
1.8	ความชัดเจนของนโยบายของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในวัตถุประสงค์การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.9	ความต่อเนื่องของนโยบายของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.10	ความสอดคล้องกับสภาวะการณ์ในพื้นที่ของนโยบายของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.11	การประสานแผนงานของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้กับหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

* ได้แก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว

** ไม่ได้นำมาใช้

ข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ผลการประเมิน					ΣR	IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 5		
1.12	การกำหนดกลยุทธ์การปฏิบัติงานของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้กับหน่วยงานในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
1.13	การร่วมกันจัดทำแผนงานของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้กับหน่วยงานในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2. ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน								
2.1	ความเพียงพอของบุคลากรในหน่วยงานระดับอำเภอ/เทศบาล/อบต. ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	0	+1	+4	0.8*
2.2	ความเพียงพอของงบประมาณขององค์กรในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	0	+1	+4	0.8*
2.3	ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์ (วิทยุสื่อสาร ยานพาหนะ) ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	0	+1	+4	0.8*
2.4	ความร่วมมือของหน่วยงาน (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) ในระดับพื้นที่ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2.5	การประสานงานกันระหว่างองค์กรในระดับพื้นที่ คืออำเภอ/เทศบาล/อบต. ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

* ได้แก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว

** ไม่ได้นำมาใช้

ข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ผลการประเมิน					ΣR	IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิคน ที่ 5		
3. บริบทระดับพื้นที่ในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน								
- ด้านประชาชน								
3.1	การสนับสนุนของผู้นำท้องถิ่นในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.2	ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	0	+1	+4	0.8*
3.3	ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
- ด้านบุคลากรภาครัฐ								
3.4	บุคลากรภาครัฐซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต้องมีความตั้งใจจริง	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.5	บุคลากรภาครัฐมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะของงานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.6	บุคลากรภาครัฐมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับลักษณะวัฒนธรรมในพื้นที่ (เช่น การใช้ภาษาถิ่น)	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

* ได้แก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว

** ไม่ได้นำมาใช้

ข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	ผลการประเมิน					ΣR	IOC
		ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 5		
3.7	บุคลากรภาครัฐต้องมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในพื้นที่	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
- ด้านสังคมวัฒนธรรม								
3.8	การสื่อสารโดยใช้ภาษาถิ่นในการปฏิบัติงานรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของบุคลากรในพื้นที่	+1	+1	+1	0	+1	+4	0.8*
3.9	การบริหารจัดการในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต้องมีความสอดคล้องกับประเพณีปฏิบัติในท้องถิ่น	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.10	การติดต่อกับประชาชนในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินสอดคล้องกับวัฒนธรรม ค่านิยมและความเชื่อ	+1	+1	+1	0	+1	+4	0.8*
- ด้านสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ								
3.11	สภาพเส้นทางคมนาคมในด้านความต่อเนื่องในการเชื่อมต่อกันระหว่างชุมชน	+1	+1	+1	0	+1	+4	0.8*
3.12	สภาพพื้นที่เป็นภูเขา/ป่า	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.13	การมีเส้นทางคมนาคมสะดวกเข้าถึงในทุกหมู่บ้าน	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3.14	สภาพพื้นที่เป็นชุมชนอาศัยกันอย่างหนาแน่น	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

* ได้แก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว

** ไม่ได้นำมาใช้

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ

1. คุณอรุพงศ์ ชนะกุล	ปลัดอำเภอหน่วยงานป้องกัน ที่ว่าการอำเภอเบตง
2. คุณเสาวนีย์ วิเศษสังข์	ผู้อำนวยการกองวิชาการและแผน เทศบาลเมืองเบตง
3. คุณดำรง ดำรงสินธุ์	หัวหน้างานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเทศบาลเมืองเบตง
4. คุณถาวร โพธิ์เพชร	ประธานชุมชนรัตนกิจ
5. อาจารย์ศิริลักษณ์ คัมภีรานนท์	โปรแกรมวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

ภาคผนวก 4
ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ : กรณีศึกษาอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ตอนที่ 2 การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐอันเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในตอนต้นที่ 2 โดยแบ่งเป็นผลการทดสอบความเชื่อมั่นในภาพรวม และผลการทดสอบความเชื่อมั่นในรายด้าน ดังรายละเอียดดังนี้

1. ผลการทดสอบความเชื่อมั่นในภาพรวม

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 2.1.1	62.3667	163.1368	.7385	.9501
V 2.1.2	62.5000	165.7759	.7807	.9501
V 2.1.3	62.3333	167.8851	.5385	.9522
V 2.1.4	62.3667	163.5506	.7172	.9502
V 2.1.5	62.4333	164.3920	.6255	.9514
V 2.1.6	62.4333	158.1161	.8127	.9491
V 2.1.7	62.5000	168.3966	.6133	.9515
V 2.2.1	62.4667	168.9471	.4602	.9531
V 2.2.2	62.5667	164.9437	.5622	.9523
V 2.2.3	62.4000	166.8690	.6705	.9510
V 2.2.4	62.3667	166.2402	.5801	.9519
V 2.2.5	62.4667	160.5333	.7346	.9501
V 2.2.6	62.3000	161.3897	.8041	.9493
V 2.3.1	62.4667	163.9126	.7225	.9503

(ต่อ)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 2.3.2	62.4333	166.8747	.5715	.9519
V 2.3.3	62.4333	166.3230	.6430	.9512
V 2.3.4	62.3333	165.5402	.7157	.9505
V 2.3.5	62.5667	158.8057	.8069	.9492
V 2.3.6	62.5333	163.9126	.7165	.9504
V 2.3.7	62.4000	161.7655	.8009	.9494
V 2.3.8	62.4333	165.1506	.6230	.9514
V 2.4.1	62.4667	166.8782	.6069	.9515
V 2.4.2	62.4333	198.0471	.5918	.9517
V 2.4.3	62.3667	162.7920	.7563	.6499

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 25

Alpha = .9529

2. ผลการทดสอบความเชื่อมั่นในรายด้าน

ผลการทดสอบความเชื่อมั่นในรายด้าน ได้แก่ นโยบายและแผนระดับพื้นที่
ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย ขั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย และขั้นตอนการปฏิบัติหลังการ
ป้องกันภัย สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

2.1 นโยบายและแผนระดับพื้นที่

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 2.1.1	15.8333	13.3851	.7297	.8759
V 2.1.2	15.9667	14.2402	.7672	.8752
V 2.1.3	15.8000	14.6483	.5408	.8970
V 2.1.4	15.8333	13.1782	.7713	.8708
V 2.1.5	15.9000	13.1276	.7152	.8780
V 2.1.6	15.9000	12.3690	.7311	.8783
V 2.1.7	15.9667	14.5851	.6860	.8829

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 7

Alpha = .8953

2.2 ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 2.2.1	13.2333	10.3920	.5111	.8392
V 2.2.2	13.3333	9.1264	.6594	.8120
V 2.2.3	13.1667	10.5575	.5888	.8272
V 2.2.4	13.1333	9.5678	.6764	.8088
V 2.2.5	13.2333	9.1506	.6212	.8212
V 2.2.6	13.0667	9.3057	.7119	.8013

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 6

Alpha = .8443

2.3 ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 2.3.1	18.3333	17.9540	.7080	.8834
V 2.3.2	18.3000	18.4931	.6217	.8912
V 2.3.3	18.3000	18.7690	.6238	.8910
V 2.3.4	18.2000	18.7862	.6512	.8888
V 2.3.5	18.4333	16.1851	.8689	.8731
V 2.3.6	18.4000	18.1103	.6745	.8865
V 2.3.7	18.2667	17.1678	.8056	.8739
V 2.3.8	18.3000	18.4931	.5781	.8955

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 8

Alpha = .8986

2.4 ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 2.4.1	5.2333	1.9782	.8981	.7531
V 2.4.2	5.4000	2.5241	.6041	1.0000
V 2.4.3	5.2333	1.9782	.8981	.7531

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 3

Alpha = .8942

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในตอนที่ 3 โดยแบ่งออกเป็นผลการทดสอบความเชื่อมั่นในภาพรวม และผลการทดสอบความเชื่อมั่นในรายด้าน ดังรายละเอียดดังนี้

1. ผลการทดสอบความเชื่อมั่นในภาพรวม

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 3.1.1	82.3333	280.9885	.6450	.9650
V 3.1.2	82.3333	280.6437	.6122	.9652
V 3.1.3	82.4333	279.5644	.6061	.9652
V 3.1.4	82.2333	279.4954	.6886	.9647
V 3.1.5	82.1667	276.0747	.7166	.9645
V 3.1.6	82.3667	274.4471	.8173	.9639
V 3.1.7	82.2000	280.0966	.6749	.9648
V 3.1.8	82.3667	273.4816	.7667	.9645
V 3.1.9	82.3000	282.9069	.5646	.9654
V 3.1.10	82.3667	272.1713	.7768	.9641
V 3.1.11	82.2667	275.8575	.7820	.9642
V 3.1.12	82.3667	276.6540	.7279	.9645
V 3.1.13	82.3000	282.2862	.5931	.9653
V 3.2.1	82.2667	276.8230	.6976	.9647
V 3.2.2	82.2333	279.0126	.6611	.9649
V 3.2.3	82.3667	275.7575	.7641	.9643
V 3.2.4	82.3667	279.2747	.7169	.9646

(ต่อ)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 3.2.5	82.3000	282.7690	.6255	.9651
V 3.3.1	82.2000	272.8552	.8287	.9638
V 3.3.2	82.4333	278.3230	.5585	.9657
V 3.3.3	82.3667	278.7230	.6447	.9650
V 3.3.4	82.2667	279.9264	.7133	.9647
V 3.3.5	82.2667	279.9264	.7133	.9647
V 3.3.6	82.4000	274.8000	.6818	.9648
V 3.3.7	82.2333	278.3920	.6447	.9650
V 3.3.8	82.4000	278.5931	.6466	.9650
V 3.3.9	82.3333	280.4368	.6210	.9651
V 3.3.10	82.0667	273.7885	.8169	.9639
V 3.3.11	82.3667	279.3437	.5268	.9659
V 3.3.12	82.1667	278.5575	.6210	.9651
V 3.3.13	82.3667	278.4471	.5329	.9659
V 3.3.14	82.3000	275.7345	.7779	.9642

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0 N of Items = 32

Alpha = .9659

2. ผลการทดสอบความเชื่อมั่นในรายด้าน

ผลการทดสอบความเชื่อมั่นในรายด้าน ได้แก่ นโยบายและแผนของรัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.) และบริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ) สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

2.1 นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 3.1.1	31.9000	48.8517	.6043	.9377
V 3.1.2	31.9000	48.0931	.6361	.9369
V 3.1.3	32.0000	47.4483	.6450	.9368
V 3.1.4	31.8000	47.6138	.7183	.9345
V 3.1.5	31.7333	46.0644	.7534	.9332
V 3.1.6	31.9333	45.6506	.8363	.9305
V 3.1.7	31.7667	48.1851	.6685	.9359
V 3.1.8	31.9333	45.0989	.7939	.9319
V 3.1.9	31.8667	48.7402	.6253	.9372
V 3.1.10	31.9333	43.9264	.8621	.9293
V 3.1.11	31.8333	46.4885	.7724	.9327
V 3.1.12	31.9333	46.6851	.7287	.9341
V 3.1.13	31.8667	48.8782	.6095	.9376

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 13

Alpha = .9393

2.2 ความพร้อมขององค์กรในระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 3.2.1	10.6000	5.0069	.6091	.8105
V 3.2.2	10.5667	5.0816	.6521	.7962
V 3.2.3	10.7000	4.8379	.7003	.7818

(ต่อ)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 3.2.4	10.7000	5.1133	.7323	.7756
V 3.2.5	10.6333	5.9644	.4967	.8356

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 5

Alpha = .8344

2.3 บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ/สังคมวัฒนธรรม/สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 3.3.1	34.3667	54.3782	.8215	.9148
V 3.3.2	34.6000	56.7310	.5466	.9245
V 3.3.3	34.5333	57.3609	.5995	.9221
V 3.3.4	34.4667	57.5678	.5915	.9224
V 3.3.5	34.4333	57.6333	.6968	.9197
V 3.3.6	34.5667	55.4954	.6465	.9209
V 3.3.7	34.4000	56.2483	.6865	.9194
V 3.3.8	34.5667	56.1161	.7100	.9187
V 3.3.9	34.5000	57.4310	.6429	.9209
V 3.3.10	34.4333	54.4609	.8406	.9143
V 3.3.11	34.5333	56.3264	.5825	.9231
V 3.3.12	34.3333	56.5747	.6377	.9209
V 3.3.13	34.5333	56.6713	.5277	.9254

(ต่อ)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V 3.3.14	34.4667	55.4989	.7856	.9164

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 14

Alpha = .9256

หมายเหตุ : รายละเอียดข้อคำถามดูในภาคผนวก 1 แบบสอบถาม

ภาคผนวก 5

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัวกับตัวแปรตาม

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัวกับตัวแปรตาม

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐฯ ในภาพรวม

Model		Coefficients			t	Sig.	Collinearity Statistics	
		Unstandardized Coefficients	Standardized Coefficients				Tolerance	VIF
		b	Std. Error	β				
1	(Constant)	.418	.045		9.247	.000		
	นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	.381	.029	.414	13.246	.000	.322	3.101
	ความพร้อมขององค์กรระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	.144	.027	.169	5.389	.000	.321	3.112
	บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ / สังคมวัฒนธรรม / สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)	.307	.028	.338	10.874	.000	.326	3.070

Dependent Variables : การบริหารจัดการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับนโยบายและแผนระดับพื้นที่

Model		Coefficients			t	Sig.	Collinearity Statistics	
		Unstandardized Coefficients	Standardized Coefficients				Tolerance	VIF
		b	Std. Error	β				
1	(Constant)	.313	.064		4.919	.000		
	นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	.338	.040	.320	8.347	.000	.322	3.101
	ความพร้อมขององค์กรระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	.054	.038	.055	1.427	.154	.321	3.112
	บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ / สังคมวัฒนธรรม / สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)	.462	.040	.444	11.635	.000	.326	3.070

Dependent Variables : นโยบายและแผนระดับพื้นที่

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับขั้นตอนการปฏิบัติงาน
การป้องกันภัย

Model		Coefficients			t	Sig.	Collinearity Statistics	
		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients			Tolerance	VIF
		b	Std. Error	β				
1	(Constant)	.333	.073		4.583	.000		
	นโยบายและแผน ของรัฐบาลและ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ความพร้อมของ องค์กรระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/ อบต.)	.145	.046	.129	3.135	.002	.322	3.101
	บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากร ภาครัฐ / สังคม วัฒนธรรม / สภาพแวดล้อม ทางด้านกายภาพ)	.216	.043	.208	5.043	.000	.321	3.112
		.486	.045	.439	10.728	.000	.326	3.070

Dependent Variables : ขั้นตอนการปฏิบัติงานการป้องกันภัย

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย

Model		Coefficients			t	Sig.	Collinearity Statistics	
		Unstandardized Coefficients	Standardized Coefficients				Tolerance	VIF
		b	Std. Error	β				
1	(Constant)	.612	.059		10.427	.000		
	นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	.498	.037	.509	13.343	.000	.322	3.101
	ความพร้อมขององค์กรระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	.166	.035	.184	4.806	.000	.321	3.112
	บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ / สังคมวัฒนธรรม / สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)	.123	.037	.127	3.351	.001	.326	3.070

Dependent Variables : ชั้นปฏิบัติขณะเกิดภัย

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับขั้นตอนการปฏิบัติหลังการ
ป้องกันภัย

Model		Coefficients			t	Sig.	Collinearity Statistics	
		Unstandardized Coefficients	Standardized Coefficients				Tolerance	VIF
		b	Std. Error	β				
1	(Constant)	.319	.076		4.203	.000		
	นโยบายและแผนของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	.644	.048	.552	13.342	.000	.322	3.101
	ความพร้อมขององค์กรระดับพื้นที่ (อำเภอ/เทศบาล/อบต.)	.150	.045	.139	3.347	.001	.321	3.112
	บริบทระดับพื้นที่ (ประชาชน/บุคลากรภาครัฐ / สังคมวัฒนธรรม / สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ)	.078	.047	.067	1.641	.101	.326	3.070

Dependent Variables : ขั้นตอนการปฏิบัติหลังการป้องกันภัย

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล

นางสาวสุวิมล แซ่ก่อง

รหัสประจำตัวนักศึกษา

5010520510

วุฒิการศึกษา

วุฒิ

ชื่อสถาบัน

ปีที่สำเร็จการศึกษา

ศิลปศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

2548

(เกียรตินิยมอันดับสอง)